

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 504 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Φοιτητές, Αγρότες, Εργαζόμενοι: Καταλήψεις και Μπλόκα Παντού

**ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ
ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΝΙΚΗ**
Στον δρόμο θα σπάσει
ο «τσαμπουκάς» του Μητσοτάκη

ΟΧΙ
στα Ιδιωτικά
Πανεπιστήμια

Λευτεριά στους αγωνιστές από την Τουρκία

Ιδιωτικά Πανεπιστήμια
Ένας μήνας φοιτητικών κινητοποιήσεων - Καθολική καταδίκη
σελ. 6-7

Αγρότες
Μαζικές κινητοποιήσεις σε όλη την Ελλάδα
σελ. 11

Ομόφυλος Γάμος
Όχι στην εμπορευματοποίηση παιδιού-γυναίκας-τεκνοποίησης
σελ. 8-9

Παλαιστίνη
Χωρίς τέλος το μακελειό
σελ. 13

Το ελληνικό κράτος θέλει να ξανακαταδικάσει τους 11 αγωνιστές από την Τουρκία ως αποτέλεσμα της συνεργασίας του με τον ιμπεριαλισμό ΗΠΑ-ΕΕ και το τουρκικό κράτος. Γι' αυτό ο αντιεσαγγελέας του Αρείου Πάγου, Αχιλλέας Ζήσης, έχει ασκήσει αίτηση αναίρεσης κατά της αθωωτικής απόφασης που δόθηκε στο Εφετείο των 11 αγωνιστών, μετά από 97 μέρες απεργίας πείνας. Η αίτηση αναίρεσης κοινοποιήθηκε την ίδια χρονική περίοδο, όπου διεξήχθη η σύνοδος κορυφής του ΝΑΤΟ, στο Βίλνιους της Λιθουανίας, όπου Μητσοτάκης, Ερντογάν και Μπάιντεν συμφώνησαν σε πιο στενή συνεργασία σε όλους τους τομείς.

Η ημερομηνία εκδίκασης της αίτησης αναίρεσης στον Άρειο Πάγο έχει καθοριστεί για την 19 Μαρτίου 2024. Ο αντιεσαγγελέας του Αρείου Πάγου ζητά την αναίρεση της Εφετειακής απόφασης και την επιστροφή στην Πρωτόδικη απόφαση, στα 30 χρόνια κάθειρξης στον καθένα και στην κάθε μια! Απέναντι σε αυτή τη συνθήκη συγκροτήσαμε Επιτροπή Αλλη-

λεγγύης για να διεξάγει καμπάνια μέχρι και την εκδίκαση της αίτησης αναίρεσης.

Πα να μην αφήσουμε να γίνει δεκτή η αίτηση αναίρεσης. Παράλληλα το ελληνικό κράτος κρατά δέσμιους τους 2 από τους 11 αγωνιστές, τους συντρόφους Halil Demir και Şadi Naci Özrolat, πολιτικούς κρατούμενους στις φυλακές Χανίων και Τρικάλων αντίστοιχα, για μια υπόθεση όπου καταδικάστηκαν, σε 3 και 9 μήνες χωρίς αναστολή για πλημμελήματα! Σε μια υπόθεση όπου στήθηκε από την "αντι"-τρομοκρατική έτσι ώστε να μην ειδοποιηθούν καν για να παραστούν στο δικαστήριο. Στους 2 συντρόφους καθώς και στους υπόλοιπους που καταδικάστηκαν στην υπόθεση αυτή τους αφαιρέθηκε πλήρως το δικαίωμα στην υπεράσπιση. Προφανώς και αυτή η καταδικη χρησιμοποιείται αυτή τη στιγμή έτσι ώστε να φυλακίσουν τους αγωνιστές πριν την εκδίκαση της αίτησης αναίρεσης.

Η επίθεση αυτή στους αγωνιστές από την Τουρκία, αποτελεί κομμάτι της συνολικής νομικής τρομοκρατίας που

θέλουν να επιβάλλουν ο ιμπεριαλισμός και τα αστικά κράτη. Κομμάτι της ίδιας ταξικής επίθεσης αποτελεί και το νομοσχέδιο για το νέο ποινικό κώδικα, όπου πρόκειται για σκληρή αναβάθμιση του νομικού οπλοστασίου του συστήματος. Ο ιμπεριαλισμός και τα συνεργαζόμενα κράτη, προσπαθούν να ποινικοποιήσουν οποιοδήποτε αντιστέκεται στις πολιτικές τους. Από την Παλαιστίνη μέχρι την Τουρκία και την Ελλάδα, γνωρίζουμε πολύ καλά πως τρομοκράτες δεν είναι οι αγωνιστές και οι λαοί που αντιστέκονται, αλλά οι ιμπεριαλιστές και τα συνεργαζόμενα αστικά κράτη. Ενωμένοι να αγωνιστούμε και να νικήσουμε. Γιατί την ελευθερία μας την κερδίσαμε με αντίσταση και με αντίσταση θα την προστατεύσουμε.

Το να αγωνίζεσαι ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τον φασισμό και την εκμετάλλευση δεν είναι έγκλημα!

Είναι ΚΑΘΗΚΟΝ!

ΟΛΟΙ/ΟΛΕΣ στον Άρειο Πάγο
στις 19 Μαρτίου 2024

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων

- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο

στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή

- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

**ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.
(Δεκέμβρης 2023 - Φλεβάρης 2024)**

Συνεχίζεται με μια παράταση μέχρι τα τέλη Φλεβάρη του 2024 η ετήσια οικονομική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες να συνεισφέρουν σ' αυτή την προσπάθεια.

Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηριζόμαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά -φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία. Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή που γνωρίζει την αταλάντευτη πάλη της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης. Για την ανατροπή της δικτατορίας του κεφαλαίου και του σημερινού σάπιου καθεστώτος. Για την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, που θα έχει στο κέ-

ντρο της τον άνθρωπο και τις ανάγκες του.

Σας καλούμε να στηρίζετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας. Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις βάρβαρες μνημονιακές πολιτικές και την καπιταλιστική κρίση. Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση **Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα, υπόψιν του Σωφρόνη Παπαδόπουλου**, ή επικοινωνήστε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο **ergatikipali@okde.gr** ή στο τηλέφωνο **210-5247227** απογευματινές ώρες.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
www.okde.gr

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail **ergatikipali@okde.gr** ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση **Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα**.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 19 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: **ergatikipali@okde.gr**

Ο νεοφιλελεύθερος Μητσοτάκης το τελευταίο διάστημα κόπτεται για τα «ανθρώπινα δικαιώματα». Ωστόσο αυτός ο ξαφνικός δικαιωματισμός του αφορά – αν αφορά – τον γάμο των ομόφυλων που ήδη κατέθεσε στη Βουλή στις 25/1 με τον τίτλο «Ισότητα στον πολιτικό γάμο, τροποποίηση του Αστικού Κώδικα και άλλες διατάξεις» και προβλέπεται να εισαχθεί προς ψήφιση στην Ολομέλεια στις 14 και 15 Φεβρουαρίου. Αλλά ενώ επικαλείται τα «ανθρώπινα δικαιώματα» για τους ομόφυλους, αυτός και οι υπουργοί του εξαπέλυσαν μια άνευ προηγουμένου επίθεση ενάντια στους αγρότες (κομματικά υποκινούμενους τους χαρακτήρισε ο υπ. Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων Αυγενάκης) και κυρίως στους φοιτητές. Ο ίδιος ο Μητσοτάκης χαρακτήρισε την κατάληψη «παράνομη πράξη» και τους χιλιάδες φοιτητές που κινητοποιούνται πάνω από ένα μήνα σε όλη τη χώρα κατά των ιδιωτικών πανεπιστημίων και την παραβίαση του άρθρου 16 του Συντάγματος: προβοκάτορες, δολιοφθορείς, θλιβερές μειοψηφίες, ληστές και εγκληματίες. Ο δε υπουργός Παιδείας Κ. Πιερρακάκης (ΑΝΤ1, 29 Ιαν 2024), είπε τα εξής αμίμητα: «... δεν πρόκειται από την άλλη να ρίξουμε νερό στο μύλο όσων ψάχνουν προβοκάτορες ... τελικά ποιος απειλεί το δημόσιο πανεπιστήμιο, η κυβέρνηση που το υποστηρίζει αναφανδόν ή ... εκείνοι που το υπονομεύουν με τις καταλήψεις;»!

Σε παγκόσμιο επίπεδο στα ανθρώπινα δικαιώματα (κοινωνικά, πολιτικά, οικονομικά, αξιακά κ.λπ.) ο νεοφιλελευθερισμός έχει προκαλέσει μια τρομερή διαστροφή και κακοποίηση. Μονάχα με το κακό που προκάλεσε ο φασισμός μπορεί να συγκριθεί. Στοιχειώδη ατομικά δικαιώματα, όπως η αξιοπρέπεια, η ανάπτυξη προσωπικότητας, η επιλογή επαγγέλματος, το δικαίωμα πληροφόρησης, το άσυλο κατοικίας, η ιδιωτική ζωή, η προσωπική ελευθερία, η ελευθερία έκφρασης, η ελευθερία συλλογικής δράσης κ.ά., πα-

Δικαιώματα και οι νεοφιλελεύθεροι αγριάνθρωποι

ραβιάζονται και καταπατώνται διαρκώς. Το ίδιο και περισσότερο συμβαίνει με τα πιο βασικά και ουσιαστικά κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, όπως της εργασίας, των καλών και αξιοπρεπών εργασιακών σχέσεων, της Υγείας, της Παιδείας και της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης, της κοινωνικής ασφάλισης, της απεργίας, των δημοκρατικών ελευθεριών, δικαιωμάτων και διαδικασιών, του ελεύθερου συνδικαλισμού κ.λπ., προς όφελος των κοινωνικών ανισοτήτων και των συμφερόντων του κεφαλαίου.

Ατομισμός και Δικαιώματα

Σε μια κοινωνία που ο καπιταλισμός και μάλιστα στην εποχή της νεοφιλελευθερης παρακμής του, όπου κυριαρχούν κάθε είδους ανισότητες, όπου μόνο το άτομο υπάρχει σαν τη βάση μιας ατομοκοιμημένης και ατομιστικής κοινωνίας, το να μιλάει κάποιος για δικαιώματα είναι σα να θέλει να κοροϊδέψει τον εαυτό του. Αυτή η ουσιαστική και τυπική κατάργηση των θεμελιωδών ανθρωπίνων και κοινωνικών δικαιωμάτων, ιδιαίτερα των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών, από τον νεοφιλελευθερισμό και τους νεοφιλελεύθερους επιχειρείται όλο και περισσότερο να μην γίνεται μόνο με ένα ευθύ και άμεσο τρόπο, αλλά και με ανάδυση και υιοθέτηση «δικαιωμάτων» ειδικού τύπου και πολλαπλών χρήσεων, τα οποία αφορούν πολλαπλασιαζόμενες ομαδοποιημένες κοινωνικές κατηγορίες, η υποβοηθούμενη ανάπτυξη και δράση των οποίων υπονομεύει διαρκώς τα θεμελιώδη κοινωνικά, ανθρώπινα και ταξικά δικαιώματα που προκύπτουν από το συλλογικό συμφέρον. Η τόση μεγάλη

ανάπτυξη των λεγόμενων «ταυτοτικών κινήματων» που βασίζονται σ' αυτά τα ειδικού τύπου δικαιώματα ή «δικαιώματα», οφείλεται στην παρακμή του καπιταλιστικού συστήματος και στην νεοφιλελεύθερη ιδεολογία της ελίτ της αστικής τάξης, η οποία επιθυμεί να εγκαθιδρύσει μια ατομικοποιημένη και ατομικιστική κοινωνία προκειμένου να κάνει πιο εύκολο το έργο του ακραίου εκμεταλλευτικού συστήματος που υπηρετεί. Όλα τα άλλα δικαιώματα της κοινωνικής, συλλογικής ακόμη και συνειδητής και αξιακής ύπαρξης των ανθρώπων, και ιδιαίτερα των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών, μπαίνουν στο στόχαστρο ως μη συμβατά, ως αναχρονιστικά ακόμη με τη νέα μεταμοντέρνα αναδιάρθρωση της κοινωνίας, τις νέες εργασιακές σχέσεις, το νέο σύστημα εκμετάλλευσης, των ιδιωτικών πανεπιστημίων, του διευθυντικού δικαιώματος, της διαφθοράς και της σήψης, που τη διέπουν. Αυτό το στόχο εξυπηρετεί η τεράστια προπαγανδιστική μηχανή που συστηματικά προσπαθεί να διαμορφώσει ή/και να διαστρέψει στην συνείδηση των ανθρώπων και ιδιαίτερα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών μαζών και της νεολαίας την ακύρωση βιολογικών, ιστορικών και κοινωνικών προϋποθέσεων και κατακτήσεων. Οι αξίες, η τάξη, τα δύο φύλα, η μητρότητα και η πατρότητα μοιάζουν με εμπόδια που οι νέες σχέσεις παραγωγής και εξουσίας πρέπει να «υπερβούν» διαλύοντάς τα ή διαστρέφοντάς τα.

Αυτές οι τάσεις που αναπτύσσονται στις δυτικές αστικές κοινωνίες και σ' ένα μεγάλο τμήμα της ρεφορμιστικής αριστεράς και όχι μόνο, ανοίγουν την πόρτα

για σοβαρά χτυπήματα στο εργατικό κίνημα και κατ' επέκταση στην κοινωνία, προσφέροντας καταφύγιο σ' ένα χωρίς όρια δικαιωματισμό, κατ' ουσία ατομισμό, αποκομμένο από την εργατική τάξη και την ταξική πάλη. Σήμερα ο καπιταλισμός και ο νεοφιλελευθερισμός οδηγούν τον άνθρωπο σ' ένα άφυλο όν (ή πολλαπλών «φύλων», με όχημα τις «θεωρίες» του «αυτοπροσδιορισμού» και του «κοινωνικού» φύλου) με στόχο να δημιουργήσουν πειθήνια όντα, με τελείως αλλοτριωμένη συνείδηση, χωρίς καμιά ταξική και κοινωνική ένταξη.

Απέναντι σ' αυτή την απειλή του καπιταλισμού της παρακμής και του απάνθρωπου νεοφιλελευθερισμού, οφείλουμε να αντισταθούμε με όλες μας τις δυνάμεις. Όσο μένουν μόνοι τους με την αμέριστη συμπαράσταση των ΜΜΕξάπτησης, μιας σημαντικής μερίδας αργυρώνητων δημοσιογράφων και διαφόρων χωρίς κανένα ηθικό φραγμό τηλεοπτικών περσόνων να διαδίδουν ανιστόρητες ανοησίες, να συκοφαντούν, να βρίζουν και να εκφοβίζουν τους εργαζόμενους, τα λαϊκά στρώματα και τη νεολαία, ο κίνδυνος του εκμαυλισμού της κοινωνίας μελώνει. Σήμερα, ο αγώνας για την ανθρώπινη διάσταση και την χειραφέτηση περνάει και μέσα από την καταπολέμηση αυτών των αντιδραστικών, αντεργατικών, ανιστόρητων και αντιεπιστημονικών «θεωριών». Είναι ένας αγώνας για την ανύψωση των εργαζομένων στο επίπεδο μιας τάξης που θέλει και μπορεί να παλέψει για την απελευθέρωσή της από την σάπια και διεφθαρμένη αστική τάξη και το σύστημά της. Είναι ένας αγώνας που αποτελεί μια βασική προϋπόθεση για την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και την εγκαθίδρυση μιας κοινωνίας της ευτυχίας, της κατάρτησης των ανισοτήτων, των δικαιωμάτων, της κατάρτησης της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, της εργατικής δημοκρατίας, της σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Ενώ το δημόσιο χρέος ολοένα και μεγαλώνει, οι επιχειρήσεις αυξάνουν τον τζίρο τους: Σύμφωνα με τους τριμηνιαίους μη χρηματοοικονομικούς λογαριασμούς της Γενικής Κυβέρνησης από ανάλυση της ΕΛΣΤΑΤ, το ελληνικό δημόσιο χρέος διαμορφώθηκε στα 360,17 δισ. ευρώ στα τέλη του τρίτου τριμήνου του 2023, καταγράφοντας άνοδο από τα 358,046 δισ. το δεύτερο τρίμηνο, ενώ το πρώτο τρίμηνο είχε διαμορφωθεί στα 355,63 δισ. ευρώ. Ο τζίρος των ελληνικών επιχειρήσεων ξεπέρασε τα 31 δισ. ευρώ τον Νοέμβριο, σύμφωνα με τα στοιχεία που ανακοίνωσε η ΕΛΣΤΑΤ. Ειδικότερα, για το σύνολο των επιχειρήσεων της οικονομίας με υποχρέωση τήρησης διπλογραφικών βιβλίων, ο κύκλος εργασιών τον Νοέμβριο 2023 ανήλθε σε 31,036 δισ. ευρώ, σημειώνοντας αύξηση 1% συγκριτικά με τον Νοέμβριο του 2022, οπότε και είχε διαμορφωθεί σε 30,728 δισ. ευρώ. Επιπλέον, αύξηση της τάξης του 8,9% παρουσίασε ο τζίρος του οργανωμένου λιανεμπορίου τροφίμων, με βάση τα πιο πρόσφατα στοιχεία μετρήσεων της NielsenQ για το σύνολο του 2023, με τις πληθωριστικές πιέσεις να αποτελούν τον σχεδόν αποκλειστικό μοχλό ανάπτυξης του κλάδου.

Οι τιμές σε γεωργικά και κτηνοτροφικά προϊόντα σε χώρες της ΕΕ αυξάνονται σύμφωνα με στοιχεία της Eurostat. Το 2023, η μέση τιμή των γεωργικών αγαθών συνολικά (παραγωγή) στην ΕΕ αυξήθηκε κατά 2% σε σύγκριση με το προηγούμενο έτος. Σημαντικές αυξήσεις τιμών καταγράφηκαν για το ελαιόλαδο (54%), για το χοιρινό κρέας (22%) και τα αυγά (20%). Η μέση τιμή των φυτοπροστατευτικών προϊόντων και των φυτοφαρμάκων αυξήθηκε κατά 9%, όπως και οι σπόροι και το φυτικό απόθεμα. Η εκτεταμένη ξηρασία το 2023 επηρέασε τα επίπεδα παραγωγής ορισμένων καλλιεργειών, συμπεριλαμβανομένων των πατατών. Αυτό με τη σειρά του επηρέασε την αύξηση των τιμών της πατάτας σε 24 χώρες της ΕΕ. Συγκεκριμένα, οι τιμές αυξήθηκαν ταχύτερα στη Γερμανία (49%), τη Σλοβακία (48%) και την Κροατία (44%). Μείωση καταγράφηκε σε τρεις χώρες: Βέλγιο (-18%), Κύπρος (-14%) και Αυστρία (-4%).

Οι εργαζόμενοι όλο και περισσότερο αναγκάζονται να κάνουν περισσότερες αγορές με πιστωτικές κάρτες και χρειάζονται περισσότερο χρόνο για να τις εξοφλήσουν, σύμφωνα με την Wall Street Journal. Στην JPMorgan Chase, τη μεγαλύτερη τράπεζα της χώρας, οι δαπάνες για πιστωτικές κάρτες αυξήθηκαν κατά 9% το 2023 στα 1,2 τρισεκατομμύρια δολάρια. Στην Wells Fargo, οι δαπάνες αυξήθηκαν κατά 15%. Οι πελάτες των τραπεζών δυσκολεύονται να εξοφλούν τις χρεώσεις τους. Τα δάνεια μέσω πιστωτικών καρτών ή τα απλήρωτα υπόλοιπα λογαριασμών, αυξήθηκαν κατά 14% στην JPMorgan σε σύγκριση με το προηγούμενο έτος και κατά 9% στην Bank of America. Τα δάνεια πιστωτικών καρτών αυξήθηκαν επίσης στη Citigroup και την Wells Fargo. Οι καταθέσεις στις 4 τράπεζες μειώθηκαν το 2023. Στην JPMorgan, οι καταθέσεις στη μονάδα καταναλωτικής τραπεζικής μειώθηκαν κατά 3%, ενώ οι καταθέσεις στον αμερικανικό βραχίονα καταναλωτικής τραπεζικής της Citigroup μειώθηκαν κατά 8%. Οι καταθέσεις των καταναλωτών μειώθηκαν κατά 8% στην Bank of America και κατά 9% στην Wells Fargo.

Αναγνώριση Τριετιών: Κατάκτηση των εργαζομένων – όχι ελεημοσύνη της κυβέρνησης

12 χρόνια μετά την αναστολή του επιδόματος των τριετιών που επιβλήθηκε με Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου στο πλαίσιο εφαρμογής του 2ου Μνημονίου, η κυβέρνηση Μητσοτάκη ψήφισε το «μίνι ασφαλιστικό», που σε διάταξή του προβλέπει το «ξεπάγωμα» των τριετιών από 1/1/2024. Πρόκειται για άλλον έναν εμπαιγμό των εργαζομένων, καθώς η αναγνώριση των τριετιών γίνεται υπό πολλές προϋποθέσεις και «μαγειρέματα». Δεν είναι τυχαία η περίοδος μέσα στην οποία η κυβέρνηση αποφάσισε να ανακοινώσει το ξεπάγωμα των τριετιών. Ενώ η ακρίβεια καλπάζει, το επίδομα των τριετιών είναι ένας τρόπος ώστε να χρυσώσουν το χάπι των ανεξέλεγκτων τιμών σε στέγη, καύσιμα και είδη πρώτης ανάγκης, με το ύψος των αυξήσεων να είναι ανεπαρκές και να αφορά ελάχιστους εργαζόμενους. Συγκεκριμένα, οι διατάξεις του νόμου που αφορούν στο «ξεπάγωμα» των τριετιών προβλέπουν τα εξής:

Για όσους εργαζόμενους αμείβονται με τον κατώτατο νομοθετημένο μισθό ή ημερομίσθιο, ως χρόνος προϋπηρεσίας αναγνωρίζεται ο χρόνος εξαρτημένης σύμβασης ή σχέσης εργασίας, που έχει διανυθεί σε οποιονδήποτε εργοδότη και σε οποιαδήποτε ειδικότητα, πριν από τις 14/2/2012 και μετά από την 1/1/2024. Πρακτικά, η περίοδος 2012 - 2024 δεν θα καταμετρείται ως χρόνος προϋπηρεσίας, δηλαδή δώδεκα χρόνια εργασίας/προϋπηρεσίας πάνε χαμένα για την πλειοψηφία των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα. Η προσαύξηση, λόγω προϋπηρεσίας, καθορίζεται ως εξής: α) Για τους υπαλλήλους, με εξαρτημένη σχέση εργασίας, σε ποσοστό 10% για κάθε τριετία προϋπηρεσίας και έως τρεις τριετίες και, συνολικά, σε ποσοστό 30% για προϋπηρεσία εννέα ετών και άνω. Δηλαδή: 1η τριετία (συμπληρώνεται υπολογίζοντας τον χρόνο εργασίας πριν από τις 14/2/2012 και μετά από την 1/1/2024): 780 ευρώ + 10% = 858 ευρώ μεικτά. 2η τριετία: 780 + 2*10% = 936 ευρώ μεικτά και 3η τριετία: 780 + 3*10% = 1014 ευρώ μεικτά που θα είναι και το όριο του επιδόματος πολυετίας. β) Για τους εργατοτεχνίτες, με εξαρτημένη σχέση εργασίας, σε ποσοστό 5% για κάθε τριετία προϋπηρεσίας και έως έξι τριετίες και, συνολικά, 30% για προϋπηρεσία 18 ετών και άνω. Δηλαδή: 1η τριετία (συμπληρώνεται υπολογίζοντας τον χρόνο εργασίας πριν από τις 14/2/2012 και μετά από την 1/1/2024): 34,84 + 5% = 36,58 ευρώ. 2η τριετία: 34,84 + 2*5% = 38,32 ευρώ μεικτά. 3η τριετία: 34,84 + 3*5% = 40,06 ευρώ μεικτά. 4η τριετία: 34,84 + 4*5% = 41,80 ευρώ μεικτά. 5η τριετία: 34,84 + 5*5% = 43,55 ευρώ μεικτά και 6η τριετία: 34,84 + 6*5% = 45,29 ευρώ μεικτά, που θα είναι και το όριο του επιδόματος πολυετίας. Στα παραπάνω προσμετράται και το επίδομα γάμου 10%.

Ο χρόνος εργασίας που έχει διανυθεί έως τις 14/2/2012 (ή θα διανυθεί από 1/1/2024 και μετά) με καθεστώς μερικής απασχόλησης, λαμβάνεται υπόψη, δηλαδή η προσαύξηση αφορά και στους εργαζόμενους μερικής απασχόλησης. Κάθε έτος προϋπηρεσίας υπολογίζεται σε 300 έτη.

Αν οι καταβαλλόμενες τακτικές αποδοχές είναι υπέρτερες των νόμιμων αποδοχών, οι αυξήσεις, οι προσαυξήσεις και τα ποσά εν γένει που προκύπτουν από την εφαρμογή των ανωτέρω, συμψηφίζονται με τη διαφορά που προκύπτει μεταξύ καταβαλλόμενων και νόμιμων αποδοχών, με την καταβολή της οποίας εξοφλούνται ολοσχερώς ή μερικώς. Εάν δηλαδή ο εργαζόμενος αμείβεται παραπάνω από τον κατώτατο μισθό, η αύξηση που θα δει θα είναι τόση ώστε να φτάσει ο μισθός του το ποσό της εκάστοτε τριετίας που διανύει σαν να έπαιρνε τον κατώτατο μισθό. Για παράδειγμα, εργαζόμενος που αμείβεται με 800 ευρώ μεικτά, για την πρώτη τριετία δικαιούται αύξηση 58 ευρώ μεικτά ώστε να φτάσει τα 858 ευρώ μεικτά (780 + 10% η 1η τριετία) και όχι 800 + 10% = 880 ευρώ μεικτά.

Για το χρονικό διάστημα από τις 14/2/2012 έως και τις 31/12/2023 καμία αξίωση δεν γεννάται ούτε οφείλονται αυξήσεις μισθών ή ημερομισθίων.

Από την 1/1/2027, αν το ποσοστό της ανεργίας υπερβεί το δέκα τοις εκατό (10%), και μέχρι να διαμορφωθεί σε ποσοστό κάτω του δέκα τοις εκατό (10%), αναστέλλεται αυτοδικαίως η ισχύς των διατάξεων που αναφέρονται στην παρ. 1.

Λαμβάνοντας υπόψιν τα παραπάνω, το υποτιθέμενο «ξεπάγωμα» του επιδόματος τριετιών είναι αμφίβολο για την πλειοψηφία των εργαζομένων, και δεν αποτελεί τίποτ' άλλο παρά μια σταγόνα στον ωκεανό της ακρίβειας. Πρέπει να γίνει όμως ξεκάθαρο ότι: Οι τριετίες δεν είναι παραχώρηση, πόσω δε μάλλον ελεημοσύνη καμίας κυβέρνησης. Είναι κατάκτηση των εργαζομένων, μέσα από σκληρούς αγώνες, είναι η αναγνώριση των κόπων και του ιδρώτα τους και δεν πρέπει να τις χαρίσουμε σε κανέναν εργοδότη. Οι προσαυξήσεις λόγω ωρίμανσης επιτρέπουν στους εργαζόμενους την κάλυψη αναγκών που προκύπτουν στη διάρκεια της ζωής κάθε ανθρώπου (ένας νέος εργαζόμενος που πιάνει πρώτη φορά δουλειά έχει διαφορετικές ανάγκες από έναν εργαζόμενο που εργάζεται πολλά χρόνια και έχει να συντηρήσει μια οικογένεια). Μπροστά στην απειλή της φτωχοποίησης και του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης, που μας θέλει εξαθλιωμένους και ανυπεράσπιστους απέναντι στους εργοδότες - δεσπότες, πρέπει να ορθώσουμε την οργάνωση και τους αγώνες μας και να παλέψουμε για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς και αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας.

επίκαιρα...

Τσακίζουν τη δημόσια και δωρεάν Υγεία!

Είναι γνωστή η λύσσα της κυβέρνησης να ιδιωτικοποιήσει και να μετατρέψει σε εμπόρευμα κάθε δημόσιο αγαθό. Ο τομέας της Δημόσιας Υγείας δεν θα μπορούσε να ξεφύγει από αυτή τους την μανία. Ένας τομέας που εδώ και καιρό με νομοσχέδια και διατάξεις περνά στην πλήρη εμπορευματοποίηση και ιδιωτικοποίησή του. Σαν πιο πρόσφατο και χαρακτηριστικό παράδειγμα, ο υπουργός Υγείας, σε δήλωσή του για τα απογευματινά χειρουργεία, παραδέχθηκε ωμά πως όποιος έχει χρήματα θα βγαίνει από τις λίστες αναμονής και θα χειρουργείται νωρίτερα.

Αυτό φέρνει την μετατροπή των «δημόσιων» μονάδων υγείας σε αυτοχρηματοδοτούμενες επιχειρήσεις με ακόμα μεγαλύτερη μείωση της κρατικής χρηματοδότησης και έσοδα από την οικονομική αφαίμαξη των ασθενών και το τσαλαπάτημα των εργαζομένων σε αυτό. Οι ασθενείς θα αναγκαστούν να χώσουν ακόμα πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη προκειμένου να πληρώσουν για την υγεία τους (κι αν δυσκολεύονται, υπάρχει πάντα η επιλογή του δανείου), ενώ ταυτόχρονα οι εργασιακές σχέσεις των γιατρών του δημόσιου συστήματος υγείας καταργούνται. Το υπουργείο τους εξαναγκάζει να βγουν στην πιάτσα της αγοράς και να μετατρέψουν τους ασθενείς σε πελάτες, αν και εφόσον θέλουν να ενισχύσουν το εισόδημά τους!

Όσο και να κραυγάζει η κυβέρνηση, δεν αποτελεί καμία λύση το πισωγύρισμα της κοινωνίας στον Μεσαίωνα. Δεν υπάρχουν λύσεις με θύματα τους εργαζόμενους. Δεν θα πληρώσουμε εμείς και πάλι την ζημιά τους. Δεν θα δώσουμε ούτε ένα ευρώ για την κρίση την οποία οι ίδιοι δημιούργησαν.

Πρώτη επιτυχία των οδηγών στο e-market Σκλαβενίτη Θεσσαλονίκης

Πριν 2 χρόνια τα σούπερ μάρκετ Σκλαβενίτη άνοιξαν ηλεκτρονικό κατάστημα παραγγελιών στη Θεσσαλονίκη. Οι συνθήκες εργασίας, όπως και στον υπόλοιπο κλάδο, είναι εξοντωτικές, με εντατικοποίηση, υπερωρίες κι υπέρβαρα φορτία.

Οι δικαιολογίες της εταιρίας στις οργανωμένες διαμαρτυρίες των εργαζομένων ήταν κλασικές, ότι «τα πράγματα θα αλλάξουν», ενώ ζητούσαν από τους εργαζόμενους να στηρίξουν την «οικογένεια Σκλαβενίτη». Οι συνθήκες όχι μόνο δεν άλλαξαν, αλλά χειροτέρευαν συνεχώς.

Μετά από συζητήσεις μεταξύ των οδηγών, πραγματοποιήθηκε στις αρχές Δεκεμβρίου μαζική συνέλευση. Οι εργαζόμενοι απαίτησαν με email προς την κεντρική διεύθυνση της Αθήνας: α) πλαφόν βάρους παραγγελίας, β) βοηθό οδηγού στα υπέρβαρα δρομολόγια και σε αυτά του κέντρου, γ) 3 βάρδιες (από 4), δ) σταθερό πρόγραμμα εργασίας ανά εβδομάδα. Η ανακοίνωση έκλεινε ζητώντας άμεση απάντηση, αλλιώς η απάντηση θα ήταν οι άμεσες κινητοποιήσεις. Η αντίδραση της εργοδοσίας ήταν άμεση, δήλωσαν ότι δεν γνώριζαν το μέγεθος των προβλημάτων και ζήτησαν ένα μικρό χρονικό διάστημα για την ικανοποίηση των αιτημάτων, τονίζοντας ότι δεν πρέπει να διαταραχτεί το «οικογενειακό κλίμα». Τελικά τα αιτήματα έγιναν αποδεκτά.

Αυτή η πρώτη νίκη ήρθε επειδή οι εργαζόμενοι παλέψανε ενωμένα και αποφασιστικά. Η συνδικαλιστική παράταξη της ΟΚΔΕ, Αντεπίθεση των Εργαζομένων στήριξε αυτόν τον αγώνα και θα συνεχίσει να αγωνίζεται ενωτικά κι αποφασιστικά, αποδεικνύοντας ότι παρά την έλλειψη εμπειριών και μαχητικών σωματείων, οι εργαζόμενοι μπορούμε να διεκδικούμε και να πετυχαίνουμε νίκες.

Εργασιακά δικαιώματα και προστασία ανέργων Χωρίς έλεος τα χτυπήματα της κυβέρνησης

Στις 29 Δεκέμβρη, λίγες μέρες πριν τον μίνι ανασχηματισμό της κυβέρνησης, οι υπουργοί Χατζηδάκης (Οικονομικών) και Γεωργιάδης (πρώην υπουργός Εργασίας) έκαναν ακόμη μια φορά τη «δουλειά» τους, αφού με κοινή υπουργική απόφαση (ΚΥΑ) κατήγγειλαν τρία επιδόματα:

Το **επίδομα επίσχεσης εργασίας** που δικαιούνταν οι εργαζόμενοι που δεν συγκέντρωναν προϋποθέσεις τακτικής επιδότησης, κατά την περίπτωση διακοπής των εργασιών μιας επιχείρησης ή σε περίπτωση άσκησης από τον μισθωτό του δικαιώματος της επίσχεσης εργασίας. Οι δικαιούχοι θα έπρεπε να παραμένουν άνεργοι ή απλήρωτοι επί τρεις μήνες και να είχαν πραγματοποιήσει 60 τουλάχιστον ημέρες εργασίας στο έτος που προηγούνταν της έναρξης του τριμήνου.

Το **επίδομα ανεργίας που δίνεται μετά τη λήξη της τακτικής επιδότησης** και το δικαιούνταν οι ασφαλισμένοι που διατηρούσαν την ιδιότητα του ανέργου κατά την ημερομηνία καταβολής του βοηθήματος, εφόσον παρέμεναν εγγεγραμμένοι στα μητρώα ανέργων επί ένα μήνα μετά τη λήξη της τακτικής επιδότησης ανεργίας. Το ποσό ήταν ίσο με 13 ημερησία επιδόματα ανεργίας, δηλαδή 249,08 ευρώ.

Το **ειδικό βοήθημα ύστερα από τρίμηνη παραμονή στο μητρώο ανέργων** που λάμβαναν ορισμένες κατηγορίες ανέργων (κυρίως εποχιακοί εργαζόμενοι) – μέχρι και τρεις φορές – μέσα στο ημερολογιακό έτος. Το ποσό του βοηθήματος ήταν 287,4 ευρώ.

Έτσι, με αυτόν τον τρόπο καταργήθηκαν δύο βασικά επιδόματα των μακροχρόνια ανέργων και με την κατάργηση του επιδόματος επίσχεσης εργασίας, καταργείται και το δικαίωμα στην επίσχεση εργασίας, δηλαδή την αντίδραση του εργαζομένου στην απλήρωτη εργασία. Ταυτόχρονα, με την ίδια ΚΥΑ, μειώθηκε ο προϋπολογισμός της ΔΥΠΑ (πρώην ΟΑΕΔ) κατά 9,7% και αντίστοιχα ο προϋπολογισμός των προγραμμάτων απασχόλησης της ΔΥΠΑ κατά 41,2%, αφήνοντας τα πιο χτυπημένα κομμάτια των εργαζομένων στο κενό.

Το τεράστιο πρόβλημα στα ταμεία της ΔΥΠΑ και το αντεργατικό μένος της κυβέρνησης Μητσοτάκη έχει αφήσει «ξεκρέμαστους» χιλιάδες εργαζόμενους. Όπως καταγγέλλει η Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων στον Επισιτισμό - Τουρισμό, έως και τις 24/1, η ΔΥΠΑ έχει αφήσει 2.500 εποχικούς εργαζόμενους στον επισιτισμό - τουρισμό απλήρωτους, παρόλο που έχουν καταθέσει τα δικαιολογητικά τους για το επίδομα ανεργίας από τον Οκτώβρη. Επιπλέον, οι εργαζόμενοι του κλάδου που παρακολούθησαν τα προγράμματα μετεκπαίδευσης του υπουργείου Τουρισμού το 2023, σχεδόν 1 χρόνο μετά δεν έχουν πληρωθεί ακόμα από την ΔΥΠΑ (όσο διαρκούν τα προγράμματα δεν δικαιούνται το επίδομα ανεργίας).

Το μαρτύριο όμως δεν τελειώνει εδώ! Η νυν υπουργός Εργασίας Δ. Μιχαηλίδου ήρθε έτοιμη να δώσει ακόμα ένα χτύπημα στους πάνω από 1 εκατομμύριο ανέργους. Σύμφωνα με τις δηλώσεις της, το

νέο μοντέλο του επιδόματος ανεργίας, που επεξεργάζεται το υπουργείο σύμφωνα με τις κατευθύνσεις του ΟΟΣΑ, θα βασίζεται στην ανταποδοτικότητα. Όπως μας ενημερώνουν οι ά(χ)ριστοι, δεν είναι δικαίωμα κάποιος που έχει δουλέψει 20 χρόνια με μισθό πάνω από τον βασικό να λαμβάνει ίδιο επίδομα ανεργίας με κάποιον που έχει δουλέψει 2 χρόνια με τον κατώτατο μισθό. Ας μας απαντήσουν πρώτα οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι αν είναι δικαίωμα οι άνεργοι να επιβιώνουν μετά βίας, αν είναι δικαίωμα να τους κόβουν ένα - ένα τα επιδόματα που δικαιούνται ή να τους αφήνουν για μήνες χωρίς ευρώ, αν είναι δικαίωμα να μετατρέπουν την εύρεση εργασίας σε σκλαβοπάζαρο εκβιάζοντάς τους να δεχτούν την οποιαδήποτε θέση εργασίας για να μην διαγραφούν από τα μητρώα. Επίσης, η πρόθεση του υπουργείου είναι να γίνει το επίδομα ανεργίας κυμαινόμενο, ξεκινώντας πιθανώς από τα 610 ευρώ το α' τρίμηνο και φτάνοντας στα 391,95 ευρώ το δ' τρίμηνο (χωρίς να αλλάζει το ποσό της συνολικής ετήσιας επιδότησης), βάζοντάς τους και πάλι το «μαχαίρι στο λαιμό» για να δεχτούν τις επισφαλείς και κακοπληρωμένες δουλειές που θα προτείνει η ΔΥΠΑ.

Η προστασία των ανέργων και το ταμείο ανεργίας εκφράζει την αλληλεγγύη και την αλληλοβοήθεια των εργαζομένων, για να μπορούν να ικανοποιούν τις ανάγκες τους όσοι από εμάς έπεσαν θύματα της «ανάπτυξης» και των «πολλών και καλών δουλειών», δεν αποτελούν παραχώρηση, δεν μας τα χάρισε κανείς, τα κατακτήσαμε με αγώνες. Πλέον, έχει μετατραπεί σε έναν «κουμπαρά» της κυβέρνησης, των «κολλητών» της και των εργοδοτών. Η 18η τροποποίηση του προϋπολογισμού της ΔΥΠΑ που δημοσιεύθηκε στις 21/11/2023 φανέρωσε ένα πρωτοφανές έλλειμμα ύψους 548.655.055 ευρώ, αντί για πλεόνασμα 163 εκ. ευρώ που είχε προϋπολογιστεί. Υπάρχει δηλαδή μια «τρύπα» 711.655.055 ευρώ! Η μεγάλη αναντιστοιχία στα οικονομικά της ΔΥΠΑ διαπιστώθηκε και στο Σχέδιο του Κρατικού Προϋπολογισμού 2024, που ψηφίστηκε τον περασμένο μήνα, στον οποίο προβλέπεται επιπλέον έλλειμμα 248 εκ. ευρώ, δηλαδή συνολικά περίπου 1 δισ. ευρώ «έκανε φτερά» από τα ταμεία της Υπηρεσίας. Αυτό το τεράστιο έλλειμμα δεν είναι γνωστό από πού προέρχεται καθώς από το ΔΣ της ΔΥΠΑ έχει αποκλειστεί η εκπροσώπηση των υπαλλήλων της (επί ΟΑΕΔ υπήρχαν δύο θέσεις εκπροσώπων, αλλά με τον μετασχηματισμό σε ΔΥΠΑ νομοθετήθηκε μία θέση εκπροσώπου, για την οποία ακόμη δεν έχουν γίνει εκλογές με ευθύνη της διοίκησης και του υπουργείου).

Η κυβέρνηση της ΝΔ, ήδη από την πρώτη διακυβέρνησή της έβαλε τις βάσεις για την διάλυση του ΟΑΕΔ, με την «αναδιοργάνωσή» του σε ΔΥΠΑ, και τώρα προχωράει στην ολοκλήρωσή της. Θέλει να τιμωρήσει τους ανέργους που δεν δέχονται να δουλέψουν για ένα κομμάτι ψωμί, να απαλλαγεί από το βάρος της συντήρησής τους, και ταυτόχρονα να εκφοβίσει τους εργαζόμενους – εν δυνάμει ανέργους για να μην αντιδρούν στη ζούγκλα του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης. Ασταμάτητα δίνει

όλο και περισσότερα δικαιώματα στους εργοδότες με στόχο να μας κάνουν σύγχρονους σκλάβους – απλήρωτους και χωρίς δυνατότητα αντίδρασης. Ως εδώ! Πρέπει να απαλλαγούμε άμεσα από την δολοφονική κυβέρνηση Μητσοτάκη, να μην αφήσουμε τα αντεργατικά και αντισυνδικαλιστικά εκτρώματα των νεοφιλελεύθερων να εφαρμοστούν, να προστατεύσουμε τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις μας και να επιβάλλουμε το δικαίωμα των εργαζομένων.

ΠΕΝΕΝ

Κάτω τα χέρια από τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος

Καταγγέλλουμε την δίωξη κατά της ΠΕΝΕΝ και του Προέδρου της, Αντώνη Νταλακογεώργου, που έστησαν οι Ακτοπλόοι εφοπλιστές μαζί με την κυβέρνηση και συνδέεται με την απεργία στις 10/6/2021 απέναντι στον αντεργατικό νόμο Χατζηδάκη (4808/2021).

Στην απεργία αυτή στοχοποιήθηκε ο Πρόεδρος της ΠΕΝΕΝ για παραβίαση του μισού... Ποινικού κώδικα. Κατηγορείται ότι αρνήθηκε να συμμορφωθεί στη δικαστική απόφαση που έκρινε παράνομη την 24ωρη πανελλαδική απεργία της ΓΣΕΕ και απαγόρευε την απεργία σε όλες τις κατηγορίες πλοίων στα λιμάνια όλης της χώρας, αντιθέτως πραγματοποίησε την προγραμματισμένη κινητοποίηση, στο λιμάνι, παρεμποδίζοντας την εκτέλεση δρομολογίων των πλοίων. Στο κατηγορητήριο παρατίθενται δεκάδες πλοία διαφόρων εταιριών που «σταμάτησε» ο Πρόεδρος της ΠΕΝΕΝ με διαφυγόντα κέρδη πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ!

Σημειώνεται ότι η απεργία είχε την κάλυψη της ΓΣΕΕ και του Εργατικού Κέντρου Πειραιά, και σε αυτήν είχαν δηλώσει συμμετοχή και τα 13 Ναυτεργατικά Σωματεία. Την ημέρα εκείνη δε σημειώθηκε το παραμικρό πρόβλημα ή επεισόδιο στο λιμάνι του Πειραιά, αφού οι ίδιες οι Ναυτιλιακές - Ακτοπλοϊκές εταιρίες είχαν με ανακοίνωση τους ματαιώσει τα δρομολόγια εξαιτίας της απεργίας!

Η δίωξη έρχεται ως συνέχεια της δυσφημιστικής και συκοφαντικής επιχείρησης που είχαν σκαρώσει οι εφοπλιστές της ποντοπόρου Ναυτιλίας (ΕΕΕ) εναντίον της ΠΕΝΕΝ, με αφορμή την αντίστασή της για την κατάργηση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας στην κατηγορία των ποντοπόρων πλοίων, άνω των 4.500 τόνων. Στόχος τους είναι να χτυπήσουν το πιο πρωτοπόρο τμήμα του ναυτεργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, την ΠΕΝΕΝ, η οποία συσπειρώνει στην ταξική της γραμμή τον ιστορικό κλάδο των Ναυτών και έχει κατακτήσει την εμπιστοσύνη συνολικά του ναυτεργατικού κόσμου της χώρας μας.

Δεκάδες Εργατικά Σωματεία, Συλλογικότητες, εργατικά σχήματα, πολιτικά κόμματα και οργανώσεις δήλωσαν τη στήριξή τους με ψηφίσματα και ανακοινώσεις, που εκφράζουν την αμέριστη συμπαράστασή τους στην ΠΕΝΕΝ και τον Πρόεδρό της απέναντι στη δίωξη που άσκησαν εναντίον της εφοπλιστές-κυβέρνηση-δικαστικές αρχές.

Αυτή η δίωξη χτυπάει τα πολιτικά και συνδικαλιστικά μας δικαιώματα εφαρμόζοντας στην πράξη τον νόμο Χατζηδάκη. Μπροστά σε αυτή την επίθεση, η μόνη λύση είναι να βασιστούμε στις δικές μας δυνάμεις και στους δικούς μας αγώνες.

- Να παρθούν πίσω όλες οι κατηγορίες
- Άμεση αθώωση του αγωνιστή Αντώνη Νταλακογεώργου
- Όλοι στη συγκέντρωση στο Πρωτοδικείο Πειραιά την ημέρα της εκδίκασης
- Η τρομοκρατία δεν θα περάσει!
- Κάτω τα χέρια από την απεργία και τα δικαιώματά μας!

Ιδιωτικά Πανεπιστήμια

Η «αγορά της εκπαίδευσης» ολοκληρώνει τη διάλυση της δημόσιας δωρεάν παιδείας

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, εκτεθειμένη από τις φοιτητικές καταλήψεις και διαδηλώσεις, προσπαθεί να προωθήσει το απονομιμοποιημένο νομοσχέδιο με την ειρωνική ονομασία «Ελεύθερο Πανεπιστήμιο». Η ίδρυση μη κρατικών / ιδιωτικών πανεπιστημίων, όπως κι αν τη ντύσουν, αποτελεί ΚΡΑΥΓΑΛΛΕΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ. Το Άρθρο 16 αναφέρει ρητά: «Η ανώτατη εκπαίδευση παρέχεται ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ από ιδρύματα που αποτελούν νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου με πλήρη αυτοδιοίκηση... Η σύσταση ανώτατων σχολών από ιδιώτες απαγορεύεται.»

Το επίμαχο νομοσχέδιο φέρνει την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων ως παραρτημάτων ξένων κολλεγίων, παρακάμπτοντας τον «σκόπελο» του Άρθρου 16, ουσιαστικά καταργώντας το στην πράξη. Για να δικαιολογηθεί αυτό το πραξικόπημα έχουν επιστρατευτεί απύθμενα ψέματα και συκοφαντίες: η έλλειψη ιδιωτικών πανεπιστημίων είναι αναχρονισμός που μάς κάνει Βόρεια Κορέα, η έλευσή τους σημαίνει αναβάθμιση και των δημόσιων ΑΕΙ κ.ο.κ. Ιδιαίτερα έχει ξαμοληθεί και έχει ξεσαλώσει ένα άθλιο συνάφι χρυσοπληρωμένων πανεπιστημιακών, συνταγματολόγων, δημοσιογράφων των ΜΜΕξαπάτησης και κάθε λογής «ειδικών», που απαιτούν η νεολαία και όλη η κοινωνία να γονατίσει μπροστά τους και να τους προσκυνήσει. Γιατί ναι, μάς λένε, είναι αντισυνταγματικό το νομοσχέδιο, αλλά είναι συμβατό με το «δίκαιο» της ΕΕ – και σε κάθε περίπτωση έτσι γίνεται και έτσι θέλουμε, θα το φάτε και θα πείτε κι ένα τραγούδι!

Το νομοσχέδιο του Πιερρακάκη αποτελεί μια τομή στην επίθεση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, που θέλει να ολοκληρώσει την ολοσχερή διάλυση της δημόσιας δωρεάν παιδείας.

Α) Γενίκευση των Διδάκτρων

Δεν μπορεί να υπάρξει καμία «συνύπαρξη» ιδιωτικών και δημόσιων ΑΕΙ, όταν η κυβέρνηση πριμοδοτεί με κάθε δυνατό μέσο τα πρώτα (φοροαπαλλαγές, επιδοτήσεις κ.ά.). Με τη λογική της αυτοχρηματοδότησης και με την ασφυκτική μείωση της κρατικής χρηματοδότησης των δημόσιων ΑΕΙ, αυτά θα αναγκαστούν σταδιακά να επιβάλουν διδάκτρα και τέλη φοίτησης παντού.

Τα ελληνικά δημόσια ΑΕΙ είναι μακράν τα πιο υποχρηματοδοτημένα στην Ευρώπη. Αντιστοιχούν περίπου 2.360 ευρώ ανά φοιτητή, όταν ο ευρωπαϊκός μέσος όρος είναι 11.700. Το υπουργείο Παιδείας θα εξαναγκάσει τα ΑΕΙ (μέσω της «αξιολόγησης» και του ανταγωνισμού με τα ιδιωτικά και της χειροτέρευσης της ήδη τεράστιας υποχρηματοδότησης) να λειτουργούν ως ιδιωτικές επιχειρήσεις, με κριτήριο το κέρδος. Για να βρεθούν οι απαι-

τούμενοι πόροι, τα ΑΕΙ θα στραφούν στην «αγορά», αναζητώντας νέες πηγές εσόδων (δίδακτρα, χρεώσεις κ.λπ.), πουλώντας διάφορες υπηρεσίες (εργολαβίες, εκπαιδύσεις, σεμινάρια, χρήση υποδομών, καθηγητών, φοιτητών κ.λπ.). Όπως έχει συμβεί και στις ΗΠΑ, τη Βρετανία και αλλού, αυτά τα «δημόσια» ΑΕΙ θα λειτουργούν ως επιχειρήσεις, που για να επιβιώσουν θα πρέπει να είναι «ανταγωνιστικά», να κυνηγάνε με όλα τα θεμιτά και αθέμιτα μέσα πελάτες – και μάλιστα στη διεθνή αγορά. Δεν θα υπάρχουν δηλαδή ιδιωτικά πανεπιστήμια με δίδακτρα και δημόσια χωρίς δίδακτρα, αλλά μόνο πιο ακριβά και πιο φτηνά πανεπιστήμια.

Έτσι θα χτυπηθεί και ό,τι ακόμα παρέμενε δημόσιο και δωρεάν: το δωρεάν σύγγραμμα, η σίτιση και η στέγαση των φοιτητών. Κάθε ίδρυμα θα αποφασίζει χωριστά, αναλόγως με τις οικονομικές προτεραιότητές του, για την χρηματική «συμμετοχή» των φοιτητών.

Άλλωστε έχει γίνει πλέον γνωστό ότι π.χ. στις ΗΠΑ, μέσω της «αξιολόγησης», τα πιο ακριβά ιδιωτικά πανεπιστήμια, αφού μοστράρουν και ως τα πιο «άριστα», παίρνουν εν τέλει και το μεγαλύτερο μέρος της κρατικής χρηματοδότησης, ενώ τα δημόσια ή πιο φτηνά φυτοζωούν!

Β) Διάλυση των Πτυχίων

Τα πτυχία γίνονται κουρελόχαρτα, μετατρέπονται σε τίτλους σπουδών. Μαθήματα, γνωστικά αντικείμενα, επαγγελματικά δικαιώματα αφαιρούνται και μεταφέρονται, με το αζημίωτο, σε μεταπτυχιακά, και κέντρα πιστοποίησης (π.χ. Διδακτική Επάρκεια). Η λεγόμενη «σύνδεση με την αγορά εργασίας» σημαίνει στην πραγματικότητα πώς ό,τι ονομάζουμε αξία των πτυχίων (η αξία της ειδικευμένης εργατικής δύναμης των νέων, όπως αυτή διαμορφώνεται από τις σπουδές) θα μπει κάτω από τη γκιλοτίνα της τεράστιας κρίσης και χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού, θα προσαρμοστεί βίαια και προς τα κάτω στο μισοδουλικό Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης.

Στόχος της κυβέρνησης είναι η δημιουργία προγραμμάτων σπουδών τριετούς και διετούς διάρκειας, δηλαδή πτυχίων πολλών ταχυτήτων. Ήδη πάνω από 50 πανεπιστημιακά τμήματα δεν έχουν επαγγελματικά δικαιώματα. Η «δια βίου εκπαίδευση», που ταπεινώνει τους νέους ακυρώνοντας τις σπουδές τους, θα είναι μονόδρομος: για να αναζητήσουν μια αξιοπρεπή δουλειά, οι νέοι πτυχιούχοι θα πρέπει σε όλη τη ζωή τους να κυνηγούν καταρτίσεις και σεμινάρια, που ήδη πριν ψηφιστεί το ν/σ ξεφυτρώνουν παντού. Π.χ. ένας απόφοιτος καθηγητικής σχολής πρέπει σήμερα να δαπανήσει περίπου 8.000 ευρώ σε μεταπτυχιακά και πιστοποιήσεις για να βρίσκεται οριακά εντός λιστών ΑΣΕΠ. Οι εργαζόμενοι θα είναι

έτσι πάντα «ανεπαρκείς» και άρα θα είναι «δικαιολογημένη» η άγρια εκμετάλλευσή τους από τους εργοδότες.

Γ) Ταξικός Αποκλεισμός

Ένα κομμάτι θα αναγκαστεί να παρατήσει τις σπουδές, καθώς δεν θα μπορεί να σηκώσει το δυσβάσταχτο κόστος. Θα οδηγηθούμε επίσης σε μια υπερχρέωση των πιο φτωχών στρωμάτων, με τα λεγόμενα φοιτητικά δάνεια: στις ΗΠΑ, 44,7 εκ. απόφοιτοι χρωστάνε 1,56 τρισ. δολάρια, στην Ολλανδία 1,6 εκ. απόφοιτοι χρωστούν 28 δισ. ευρώ. Η Τράπεζα Πειραιώς ήδη διαφημίζει «Καταναλωτικό Δάνειο Γνώσεων και Δεξιοτήτων». Οι μηχανισμοί αποκλεισμού που ξεκινούν από το σχολείο (ΕΒΕ, ν+2, πολλαπλές πανελλήνιες κ.λπ.) θα ενταθούν και συμπληρωθούν. Με το σχέδιο για «Εθνικό Απολυτήριο», η δευτεροβάθμια εκπαίδευση μετατρέπεται σε ανελέητο εξεταστικό κέντρο και ταξικό φίλτρο.

Αυτός ο ταξικός αποκλεισμός απειλεί να ξαναρίξει την κοινωνία στα σκοτάδια άλλων εποχών. Όταν η μόρφωση ήταν προνόμιο μόνο των πλουσίων, των αριστοκρατών και της εκκλησίας, κλεισμένη μέσα σε παλάτια, πύργους και μοναστήρια. Θέλει να ακυρώσει τις κατακτήσεις ενός ολόκληρου αιώνα, ό,τι επέβαλλαν με αγώνες και θυσίες η εργατική τάξη, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία. Και ειδικά στη χώρα μας τη μαζικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης που κατακτήθηκε στο υπόβαθρο της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου και με τους ταξικούς-κοινωνικούς αγώνες σε όλη τη Μεταπολίτευση.

Το νομοσχέδιο «κολλάει», η κυβέρνηση ανησυχεί ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΗΤΤΗΘΕΙ

Όλοι οι προηγούμενοι νόμοι των κυβερνήσεων ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ στην ουσία προετοίμασαν το έδαφος, ώστε σήμερα να πέφτει ταφόπλακα πάνω στη δημόσια και δωρεάν παιδεία. Έβαλαν τις βάσεις για τη δημιουργία μιας αγοράς της εκπαίδευσης. Διέλυσαν επαγγελματικά δικαιώματα, όξυναν τον ταξικό αποκλεισμό, συρρίκνωσαν τον εκπαιδευτικό χάρτη, ενέτειναν την υποχρηματοδότηση και υποστελέχωση, κατάργησαν το άσυλο κ.ά. Το ν/σ Πιερρακάκη σημαίνει ότι άμεσα και ραγδαία αυτή η «αγορά» απελευθερώνεται πλήρως, δηλαδή παραδίνεται χωρίς κανένα όριο σε κάθε ιδιώτη-αρπακτικό και έμπορο της εκπαίδευσης. Η ιδιωτική εκπαίδευση πλέον δεν προετοιμάζεται ή βρίσκεται στα θεμέλια, αλλά θα γίνει πράξη. Ιδιωτικά πανεπιστήμια σημαίνει τέλος της δημόσιας δωρεάν παιδείας: ένα μεγάλο κομμάτι των σχολών και τμημάτων θα συγχωνευτούν, υποβιβαστούν ή και

καταργηθούν, ενώ όσα απομείνουν σε τίποτε δε θα θυμίζουν ό,τι γνωρίζαμε ως σήμερα για τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Το φοιτητικό κίνημα δεν έχει να αντιπαλέψει μονάχα ένα κυβερνητικό νομοσχέδιο αλλά ένα ολόκληρο καθεστώς, των καπιταλιστών και πλουσίων, της ΕΕ και των ιμπεριαλιστών, της χρυσοπληρωμένης σιωπής των ΜΜΕ, της βαρβαρότητας των Εισαγγελιών και των ΜΑΤ. Ο ελληνικός καπιταλισμός δεν έχει ομαλή διέξοδο ή προσγείωση στην κρίση και χρεοκοπία του: είναι αναγκασμένος να τρώει τις σάρκες τις κοινωνίας, να μη δίνει ούτε ευρώ για παιδεία και υγεία, θεωρώντας το περιττό κόστος. Αυτά τα λεφτά πρέπει να πάνε όλα στους μεγαλοεπιχειρηματίες της «αγοράς» της ιδιωτικής εκπαίδευσης, να λεηλατηθούν στα σκάνδαλα κάθε λογής «ημετέρων», να γίνουν πολεμικά αεροπλάνα και φρεγάτες για να συμμετέχει στα επικίνδυνα, φιλοπόλεμα σχέδια των δυτικών ιμπεριαλιστών.

Ένα χρόνο μετά το έγκλημα των Τεμπών, οι δολοφόνοι της κυβέρνησης Μητσοτάκη κυκλοφορούν ατιμώρητοι και θέλουν να εμφανίζονται ότι με «τσαμπουκά» περνάνε το ένα μέτρο μετά το άλλο (ιδιωτικοποιήσεις, αντεργατικά μέτρα, αντισυνταγματικά και πολιτικά πραξικοπήματα κ.λπ.). Αλλά κάθε μέρα που περνάει, αυτή η «κυριαρχία» τους αποδεικνύεται κάλπικη και η απονομιμοποίησή τους μέσα στην κοινωνία μεγαλώνει. Ήδη έχουν πέσει πάνω στα αγροτικά μπλόκα και τις φοιτητικές καταλήψεις, που έχουν μαζική λαϊκή συμπαθεία και υποστήριξη. Έχουν αρχίσει να κλονίζονται. Όταν ο Μητσοτάκης βρίζει τις καταλήψεις «παράνομες», τους φοιτητές «ληστές» και «μειοψηφίες». Όταν στέλνει εναντίον τους τα ΜΑΤ και τους εισαγγελέες, για να ερευνήσουν δήθεν τις παρανομίες. Όταν κομπάζει με τη γελοιότητα και αθλιότητα της τηλε-εξεταστικής. Όταν απαιτεί τη συνεργασία και το χαφιεδισμό από όλο το διοικητικό και εκπαιδευτικό προσωπικό των ΑΕΙ για να στήσει πειθαρχικά σε βάρος των φοιτητών. Όταν ως άλλος Λουδοβίκος κοροϊδεύει αλαζονικά τους αγρότες. Τότε δεν δείχνει παρά τη βαθιά αδυναμία και τη γύμνια του. Μάς λέει ότι ναι, μπορούμε και έχουμε την υποχρέωση να τον νικήσουμε και να τον ξαποστείλουμε!

Ένας μήνας Φοιτητικών Κινητοποιήσεων

Καθολική καταδίκη των Ιδιωτικών Πανεπιστημίων

4 βδομάδες αγώνα. Δεκάδες συνελεύσεις με συμμετοχή χιλιάδων φοιτητών. Το μεγαλύτερο κύμα καταλήψεων σχολών των τελευταίων χρόνων. Διαδηλώσεις δεκάδων χιλιάδων πανελλαδικά. Αυτός είναι ο απολογισμός του 1ου μήνα του σημαντικότερου φοιτητικού κινήματος των τελευταίων 15 χρόνων. Νέοι σε όλη τη χώρα βροντοφωνάζουν: **ΩΣ ΕΔΩ! ΟΧΙ στα Ιδιωτικά Πανεπιστήμια**, στη διάλυση της δημόσιας δωρεάν παιδείας, στο ξεπούλημα των δικαιωμάτων και του μέλλοντός μας. Ο αγώνας ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια και στην αντι-συνταγματική, παράνομη και πραξικοπηματική παράκαμψη-κατάργηση του Άρθρου 16 έχει πάρει ήδη ιστορικές διαστάσεις. Ζορίζει την κυβέρνηση, σε μια περίοδο που αυτή αντιμετωπίζει πολλές δυσκολίες.

Οι πρώτες κινητοποιήσεις ξεκίνησαν δειλά την 1η εβδομάδα μετά τις διακοπές των Χριστουγέννων. Έδωσαν τη θέση τους σε ένα φοιτητικό ξέσπασμα τη 2η βδομάδα. Οι καταλήψεις ξεκίνησαν αρχικά στην Αθήνα, εξαπλώθηκαν γρήγορα σχεδόν σε όλες τις σχολές και σταδιακά σε όλες τις πόλεις. Κάθε βδομάδα, πανελλαδικά, νέα φοιτητικά κομμάτια ενισχύουν τον αγώνα, συμμετέχουν στις συνελεύσεις και διαδηλώσεις. Οι πορείες έχουν παλμό και συγκεντρώνουν αξιοσημείωτα νούμερα: 7-10.000 στην Αθήνα, 2.500-3.000 στην Θεσσαλονίκη, πάνω από 1.000 και 500 αντίστοιχα σε Πάτρα και Γιάννενα. Συνολικά πορείες γίνονται σε πάνω από 50 πόλεις. Οι **μαθητές** έχουν έντονη παρουσία στις διαδηλώσεις, εμφανίζουν μια επίμονη κινητικότητα, με καταλήψεις σε πολλά σχολεία.

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΠΑΛΙ ΜΠΡΟΣΤΑ!

Παρά την έλλειψη οργανωτικής και πολιτικής προετοιμασίας, τη σύγχυση (το λιγότερο) των αριστερών δυνάμεων, έστω την ύστατη στιγμή πριν έρθει το ν/σ, το φοιτητικό κίνημα **στάθηκε στα πόδια του**. Πέρασε ένα πρώτο τεστ, μαζικοποιώντας τις συνελεύσεις, επιβάλλοντας τις καταλήψεις. Ξεχωρίζουν κάποια χαρακτηριστικά:

Α) Μεγάλη συμμετοχή στις συνελεύσεις, ορισμένες φορές πρωτοφανής. Είναι ένα μεγάλο βήμα μπροστά, ένα ποιοτικό χαρακτηριστικό, που έλειπε π.χ. στις κινητοποιήσεις των Τεμπών, στον αγώνα ενάντια στην πανεπιστημιακή αστυνομία κ.ά. Αποτελεί ένα από τα καθοριστικά βήματα αναβάθμισης του αγώνα.

Β) Μια αποφασιστικότητα πρωτόγνωρη τα τελευταία χρόνια, που έχει περάσει το κατώφλι της «χαμένης εξεταστικής». Λίγο-πολύ όλοι έχουν καταλάβει ότι αυτή δεν μετράει, μπροστά στην ανάγκη να δράσουμε τώρα. Σιγά-σιγά σπάνε ανταπάτες για «ατομικές λύσεις», που εκφραζόταν κυρίαρχα με τη λογική «πρώτα απ' όλα, να πάρω γρήγορα το πτυχίο».

Γ) Οι φοιτητές τσάκισαν τη ΔΑΠ

στις συνελεύσεις. Ο ελεεινός απεργοσπαστικός μηχανισμός της δεν πέτυχε τίποτα. Αντίθετα, όπου είχε το θράσος να εμφανιστεί, αυτό μαζικοποίησε τις συνελεύσεις, συσπείρωσε τους φοιτητές. Πολλοί μάλιστα απ' όσους «έφερε» η ΔΑΠ, ψήφισαν στο τέλος υπέρ της κατάληψης ή λευκό.

Δ) Δεν έχει αναπτυχθεί ο σκελετός του κινήματος, η συμμετοχή των φοιτητών σε όλο το φάσμα του αγώνα (όχι μόνο στη συνέλευση και στη διαδήλωση). Οι Συντονιστικές Επιτροπές Κατάληψης βασικά υπολειπονται χωρίς συμμετοχή πέραν των οργανωμένων. Δυσκολεύεται έτσι η μαζικοποίηση των καταλήψεων, η σταθεροποίηση της ριζοσπαστικοποίησης των φοιτητών. Σημαντικά προβλήματα παρουσιάζονται στο Συντονιστικό των Καταλήψεων. Στην αρχή, σε κάθε πόλη πραγματοποιούνταν δύο, με την ΠΚΣ/ΚΝΕ να πρωταγωνιστεί στη διάσπαση, φάνηκε όμως ότι δεν έχει δυνάμεις να «τραβήξει» αυτή τη γραμμή. Πλέον λίγο-πολύ γίνονται ενιαία Συντονιστικά, όπου δυστυχώς όμως κυριαρχεί μια αδιέξοδη (έως εκφυλιστική) διαδικασία και αυτά παραμένουν με πολύ χαμηλή συμμετοχή φοιτητών και χωρίς ουσιαστική συζήτηση.

«Καύσιμο» για τη σύγκρουση με την κυβέρνηση

Ήδη αποτυπώνονται σημαντικά βήματα. **Το πολιτικό κέρδος είναι τεράστιο**. Υπάρχει μια καθολική καταδίκη των ψεμάτων περί «αναβάθμισης της εκπαίδευσης». Οι φοιτητές έχουν καταλάβει πολύ καλά ότι ιδιωτικά πανεπιστήμια σημαίνουν: ΔΙΔΑΚΤΡΑ ΠΑΝΤΟΥ. Διαλυμένες σχολές και πτυχία. Ταξικός αποκλεισμός. Μια τεράστια ταπείνωση της νεολαίας, που μετατρέπεται σε πελάτη και δούλο των αρπακτικών της «αγοράς», των πλούσιων και «άχρ(ι)στων» του κάθε Μητσοτάκη.

Δεύτερον, **ξαναπίστηκε το νήμα**, κάπου εκεί που είχε μείνει με τα Τέμπη, όταν ο Μητσοτάκης βρήκε την ευκαιρία να κάνει τον «κυρίαρχο». Ο ίδιος ήλιζε σε έναν εύκολο Γενάρη, όπου μετά τις εκλογικές νίκες του, με έναν «κεραυνοβόλο πόλεμο» και συνοπτικές διαδικασίες το αντι-εκπαιδευτικό έκτρωμα θα γινόταν νόμος (όπως και θα πέρναγαν όλα τα αντιδραστικά μέτρα του). Αποδείχθηκε βαθιά γελασμένος. Οι φοιτητές, μαζί με μαθητές, εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα, που δείχνουν συμπάθεια και υποστήριξη στον αγώνα, απέδειξαν ότι ΕΧΟΥΜΕ ΔΥΝΑΜΗ, πράγμα που υπογραμμίζεται και από τις παράλληλες αγροτικές κινητοποιήσεις.

Τρίτον, είναι ξεκάθαρο πως για ευρύτερα στρώματα, για τον πλατύ λαϊκό κόσμο, τους εργαζόμενους και φτωχούς, τα αιτήματα και ο αγώνας των φοιτητών είναι δίκαια. Ακόμα περισσότερο: **Ελπίζουν σε μια ευκαιρία να συγκρουστούν με την κυβέρνηση Μητσοτάκη**, να την υποχρεώσουν σε υποχώρηση, να της ρίξουν μια πολιτική σφαλίδα. Που θα είναι ανάσα και για τους ίδιους και θα

αλλάξει όλο το τοπίο των απαντώντων, μέτρων και επιθέσεων σε βάρος τους. Αυτά τα αποτελέσματα δίνουν σοβαρές δυνατότητες στο φοιτητικό κίνημα (που όμως έχει να αντιμετωπίσει και τις δικές του αδυναμίες).

Η κυβέρνηση έχει ζοριστεί, σίγουρα όμως ακόμα δεν έχει ηττηθεί. Μετά το στραπάτσο της ΔΑΠ, κινητοποιεί τους γνωστούς μηχανισμούς της: Εισαγγελίες, απειλές για Πειθαρχικά και Ποινές, Οχετός των ΜΜΕξαπάτησης – και πάντα υπάρχουν οι ορδές των ΜΑΤ. Πραξικοπηματικά πασχίζει να επιβάλλει ηλεκτρονικές εξεταστικές εν μέσω καταλήψεων. Κανένας φοιτητής, μαθητής και νέος, κανένας εργαζόμενος δεν πρέπει να αποκοιμηθεί με ευχολόγια και γενικολογίες του τύπου «νικήσαμε», «σαρώσαμε» κ.λπ. **Τώρα ανοίγει ένα δύσκολο κεφάλαιο της μάχης.**

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ –

ΔΥΝΑΜΩΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Το φοιτητικό κίνημα έχει αδυναμίες αλλά μπορεί να νικήσει. Κυρίως χρειαζόμαστε ένα σχέδιο και μια κάθετη αποφασιστικότητα για Αγώνα Διάρκειας, ένα ξεθόλωμα της πολιτικής και πρακτικής κατεύθυνσης πως συνεχίζουμε.

Τα αποτελέσματα θα ήταν, ήδη, πολύ πιο στέρεα ή ακόμα εκρηκτικά, αν υπήρχε μια σαφής κατεύθυνση από τις δυνάμεις στο εσωτερικό του κινήματος. Ακόμα περισσότερο αν δεν υπήρχαν τα μικρά ή μεγάλα, κρυφά ή φανερά **σαμποτάζ της ΠΚΣ/ΚΝΕ**. Φτάνει στο σημείο να αναπαράγει χυδαία νεοφιλελεύθερα ιδεολογήματα για τη νομιμοποίηση των ηλεκτρονικών εξεταστικών ως «ατομικό δικαίωμα» του κάθε φοιτητή, που δεν μπορεί να εμποδιστεί – το δικαίωμα του απεργοσπάστη! Άλλοτε σπάει τα συντονιστικά ή σε κάποιες περιπτώσεις επιχειρεί να σπάσει και τις καταλήψεις, άλλοτε κοιτάζει να μειώσει τις μέρες της διάρκειάς τους. Καλλιεργεί την γνωστή, ύπουλη λογική ότι θα «κλιμακώσουμε» αόριστα κάπου στα τέλη Φλεβάρη, με ένα «τελικό» συλλαλητήριο – πάντα με το βλέμμα στις εκλογές και χωρίς βέβαια να ξεκαθαρίζει τι σημαίνει νίκη ή πως θα συνεχίσουμε αν ο νόμος περάσει στη βουλή.

Τα διάφορα κομμάτια των ΕΑΑΚ ή «ΕΑΑΚ» είναι βαθιά διαιρεμένα και χωρίς σαφές σχέδιο, πέρα από κάποιες εμπειρικές ενέργειες. Η ΑΡΙΣ αποδείχθηκε «δωρητής οργάνων» για την ΠΚΣ, ακολουθώντας την πιστά σε ό,τι κάνει, βοηθώντας τη να πάρει συνελεύσεις κ.λπ. Οι δυνάμεις του ΝΑΡ φαίνεται περισσότερο να ακολουθούν / παρακολουθούν τα πράγματα, με τον γνωστό ακατάσχετο βερμπαλισμό τους – όταν δεν ξεστρατίζουν εντελώς, μαζί με διάφορους αναρχικούς/αυτόνομους, σε άκαιρες και διασπαστικές ενέργειες: να ανοίγουν μια βεντάλια θεμάτων (για όλη την ΕΕ, τον καπιταλισμό ή υπέρ των αντιδραστικών νεοφιλελεύθερων «έμφυλων») ή να κολλάνε σε αδιέξοδα γύρω από την Πρυτανεία στο ΑΠΘ.

Οι δυνάμεις της ΑΡΑΣ δείχνουν μια πιο θετική, καταρχήν, στάση. Οι πολιτικές αδυναμίες τους, όμως, είναι ξεκάθαρες και βάζουν σοβαρότατα ερωτηματικά για τη συνέχεια: α) Έλλιπής – αν όχι εντελώς στρεβλή – αντίληψη για τη φύση της επίθεσης. β) Αδυναμία ή έλλειψη προσπάθειας μαζικοποίησης και ζωντανέματος των καταλήψεων και σίγουρα «εξωστρέφειας» του αγώνα. γ) Αδυναμία για μια σαφή θέση αποχής-μπλοκαρίσματος της τηλε-εξεταστικής. Αντ' αυτού βασίζονται, ξανά, στις αποφάσεις των διοικήσεων των σχολών. δ) Τεράστια ασάφεια στο τι σημαίνει η προοπτική μιας ολομέτωπης σύγκρουσης με την κυβέρνηση (πράγμα που οφείλεται και στα «ριζοσπαστικά» εκλογικίστικα σχέδιά τους). Όλα αυτά συντελούν σε μια αγωνία τους να διατηρήσουν ένα υποτιθέμενο «κοινό μέτωπο» με την ΠΚΣ/ΚΝΕ, πράγμα που αποτελεί τροχοπέδη.

ΜΕ ΕΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΔΡΑΣΗΣ!

Το κίνημα μπορεί και πρέπει να γιγαντωθεί: **1.** Να υπερασπιστεί και να επιβάλλει τη συνέχιση των καταλήψεων. **2.** Να θέσει ανοιχτά το ζήτημα της απόκρουσης της κατασταλτικής επίθεσης της κυβέρνησης. **3.** Να ξεκαθαρίσει ότι συνεχίζουμε για να μην κατατεθεί το νομοσχέδιο – αλλά και ότι, αν περάσει, συνεχίζουμε για να το ανατρέψουμε. **Ούτε κουβέντα ότι «νικήσαμε» κ.λπ. απλά για να πάμε στις εκλογές**, φοιτητικές ή ευρωεκλογές. **4.** Παραπέρα δυνάμωμα του κινήματος σημαίνει να μαζικοποιήσει και να «σοβαρέψει» τη λειτουργία των επιτροπών και των συντονιστικών. Τα Συντονιστικά Γενικών Συνελεύσεων και Καταλήψεων πρέπει να αποτελέσουν πραγματικά **κέντρα ενοποίησης και οργάνωσης του αγώνα**, που θα «τραβάνε» τους φοιτητές στην ενεργή συμμετοχή. Να μπλοκαριστεί παντού ο διασπαστικός και υπονομευτικός ρόλος της ΠΚΣ/ΚΝΕ. Να καταλήγουν σε **αποφάσεις δράσης**: μια κεντρική αφίσα, μια συνέντευξη τύπου, τοπικές πορείες και μαζικές εκστρατείες ενημέρωσης με μικροφωνικές κ.λπ., απεύθυνση σε μαθητές, εκπαιδευτικούς και εργαζόμενους, κατεύθυνση να κηρυχτεί **ΤΟ ΣΥΝΤΟΜΟΤΕΡΟ απεργία και στάσεις εργασίας σε όλη την εκπαίδευση, σε όλους τους εργαζόμενους**.

Η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη προσπαθεί με όλες τις δυνάμεις της να προωθήσει ένα τέτοιο σχέδιο. Επιδιώκει τον ενιαίο βηματισμό των αγωνιστικών δυνάμεων, με κριτήριο την ανάγκη να συνεχιστεί και να δυναμώσει ο αγώνας, το πως συγκεκριμένα θα γίνει αυτό – όχι γενικά και αόριστα για «να ενωθούμε» ή να κρύψουμε τα προβλήματα, τις ανάγκες του κινήματος. Με ορόσημο την πανελλαδική διαδήλωση της Πέμπτης 8/2 στην Αθήνα, να βάλουμε τις βάσεις για μια σύγκρουση μέχρι τέλους με την κυβέρνηση.

ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΝΙΚΗ!

Όχι στον ομόφυλο γάμο

Όχι στην εμπορευματοποίηση παιδιού-γυναικός

Η καταδίκη της Ελλάδας από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου για την εξαίρεση των ομόφυλων ζευγαριών από το σύμφωνο συμβίωσης (ΣΣ) (που νομοθετήθηκε για τα ετερόφυλα ζευγάρια με τον ν. 3719/2008), οδήγησε στην επέκταση του ΣΣ και στα ομόφυλα ζευγάρια με τον ν. 4356/2015. Το ΣΣ διευθετεί όλα τα ζητήματα αστικού δικαίου (οικονομικά, περιουσιακά, κοινωνικά, ασφαλιστικά), που αφορούν στη συμβίωση ετερόφυλων ή ομόφυλων ζευγαριών, και επομένως έχει ίσα αποτελέσματα με τον γάμο, με μόνη εξαίρεση το δικαίωμα υιοθεσίας παιδιών, το οποίο δεν έχουν τα συμβαλλόμενα μέρη του ΣΣ ενώ έχουν οι σύζυγοι. Να γιατί λοιπόν, το ερώτημα υπέρ ή κατά του γάμου ομοφυλοφίλων είναι παραπλανητικό, **το μόνο ερώτημα που τίθεται είναι υπέρ ή κατά της υιοθεσίας παιδιών από έγγαμα ομόφυλα ζευγάρια**¹.

Το νομοσχέδιο της κυβέρνησης με τίτλο «Ισότητα στον πολιτικό γάμο, τροποποίηση του Αστικού Κώδικα και άλλες διατάξεις» έρχεται με τη θεσμοθέτηση του ομόφυλου πολιτικού γάμου να ανοίξει δρόμο για την τεχνητή απόκτηση τέκνων από ομόφυλα ζευγάρια. Με την **αναγνώριση της από κοινού γονικής ευθύνης** αυτών των ζευγαριών είτε με την υιοθεσία από κοινού ή με την υιοθεσία του τέκνου του ενός μέλους του ζευγαριού. Οι άλλοι τρόποι που προσφέρει η τεχνολογία (και ο νόμος για τα ετερόφυλα ζευγάρια) για την υπέρβαση της βιολογικής αδυναμίας απόκτησης τέκνου (Ιατρικός Υποβοηθούμενη Αναπαραγωγή, παρένθετη μητέρα) δεν περιλαμβάνονται στο παρόν νομοσχέδιο, αλλά παραπέμπονται σε ένα επόμενο βήμα, όταν θα έχουν καμφθεί περαιτέρω οι κοινωνικές αντιστάσεις.

Ως ΟΚΔΕ είμαστε αντίθετοι στον ομόφυλο γάμο, γιατί καταργείται το δικαίωμα του παιδιού για μητρότητα-πατρότητα, ενθαρρύνεται η παραπέρα εμπορευματοποίηση της αναπαραγωγής και το εμπόριο παιδιών-γυναικών, φτάνοντας μέχρι και στην ευγονική².

Μπροστά η ανάγκη και το δικαίωμα του παιδιού στη μητρότητα-πατρότητα

Για τους επαναστάτες μαρξιστές, ο σύγχρονος γάμος αποτελεί τη νομική έκφραση της οικογένειας, όπως αυτή διαμορφώνεται στην καπιταλιστική κοινωνία. Αυτό που ρυθμίζει είναι η αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης μέσω της **τεκνοποίησης** και της **γονικής μέριμνας**. Δεν αφορά στη σεξουαλικότητα του κάθε ανθρώπου, πόσο μάλλον την ομοφυλοφιλία η οποία δεν περιλαμβάνει την τεκνοποίηση. Όσο για τη γονική μέριμνα, αυτή πέρα από την κοινωνική βάση έχει και αντικειμενική βιολογική, φυσική βάση, είναι η συμπληρωματική λειτουργία άνδρα-γυναίκας στην ανα-

παραγωγή.

Βεβαίως **οικογένεια** μπορεί να είναι και ένα άτεκνο ετερόφυλο ζευγάρι, πρόκειται όμως για μια ιδιωτική υπόθεση. Οι νομοθετικές ρυθμίσεις του Οικογενειακού Δικαίου για την προστασία της οικογένειας (όπως και όλες οι σχετικές διεθνείς συμβάσεις, διατάξεις του αστικού κώδικα, άρθρα του Συντάγματος κ.α.) έχουν ως υπόβαθρο την ύπαρξη παιδιών, αφορούν στο **υπέρτερο συμφέρον των παιδιών**, την προστασία της ψυχοκοινωνικής τους ανάπτυξης, ειδικά της μητρότητας και της παιδικής ηλικίας. Γι αυτό στη συζήτηση για τον γάμο και την οικογένεια, δεν μπορεί να προτάσσεται η δήθεν ίση μεταχείριση των ομόφυλων ζευγαριών. **Αυτό που πρέπει να απασχολεί πρώτιστα είναι η ψυχική, κοινωνική και συναισθηματική ισορροπία του παιδιού**, ενώ τα συμφέροντα και οι στενές επιθυμίες των γονιών έρχονται σε δεύτερη μοίρα.

Με τη θεσμοθέτηση της διπλής γονικής μητρότητας ή διπλής γονικής πατρότητας στον ομόφυλο γάμο αποκλείεται εξ' ορισμού αντίστοιχα η πατρότητα ή η μητρότητα. Ταυτόχρονα ανοίγει ο δρόμος στις ανορθολογικές, αντιεπιστημονικές και επικίνδυνες θεωρίες, που προωθούνται -και μέσω του εκπαιδευτικού συστήματος- περί «κοινωνικής κατασκευής του φύλου», «ευρέος φάσματος φύλου», γονέα 1-2 κ.ά. Που αρνούνται τη φυσική προέλευση των δύο φύλων, την αντικειμενική βιολογική διαφορά ανδρών-γυναικών.

Το αποτέλεσμα είναι ότι αγνοείται η ανάγκη του παιδιού να έχει δεσμούς με τη μητέρα και τον πατέρα, παρακάμπτεται το κοινωνικό του δικαίωμα στη συμπληρωματική σχέση μητρότητας-πατρότητας. Όμως, **κανένα παιδί δεν πρέπει να στερείται το δικαίωμα στο μητρικό και πατρικό πρότυπο**, ιδιαίτερα στην μητρότητα. Τι υποκρισία, η ίδια η κυβέρνηση της ΝΔ, που πριν τρία χρόνια νομοθέτησε την «υποχρεωτική συνεπιμέλεια» των παιδιών διαζευγμένων γονέων (ν. 4800/2021), υποτίθεται για να μην υπάρχει η αποξένωση από τον πατέρα σε περίπτωση διάλυσης της οικογένειας³, σήμερα να προωθεί τη γονεϊκότητα σε άτομα του ίδιου φύλου και συνεπώς την ολοσχερή ακύρωση είτε της μητρικής ή της πατρικής παρουσίας για το υιοθετούμενο παιδί.

Συνετή χρήση και όχι κατάχρηση του θεσμού της υιοθεσίας

Θυμήθηκαν τώρα όλοι τα παιδιά στα **ιδρύματα**, κόπτονται δήθεν για την «ένταξη τους σε μια οικογένεια». Μετά από δεκαετίες υποχρηματοδότησης, υποστελέχωσης και εγκατάλειψης των δομών παιδικής προστασίας από τις δικές τους πολιτικές, τώρα παπαγαλίζουν νυχθημερόν ότι «είναι καλύτερα για ένα παιδί να είναι σε ομόφυλο ζευγάρι, παρά σε ίδρυμα». Πρόκειται για έναν έωλο και προσχηματικό ισχυρισμό. Έωλο, γιατί δεν αποδεικνύεται από πουθενά η ευστάθειά του, αντίθετα αμφισβητείται στην ουσία από σημερινούς ενηλίκους που μεγάλωσαν σε ιδρύματα. Προσχηματικό, γιατί δεν λείπουν οι αιτήσεις για υιοθεσία, εδώ και χρόνια οι αιτήσεις από ζευγάρια ή μεμονωμένα άτομα είναι πολλαπλάσιες των παιδιών που είναι ελεύθερα προς υιοθεσία στα ιδρύματα.

Μήπως είναι άραγε το ίδιο πράγμα η υιοθεσία από ετερόφυλο ή ομόφυλο ζευγάρι; Όχι, γιατί στην υιοθεσία πρέπει να επιδιώκεται η όσο το δυνατόν **πληρέστερη υποκατάσταση των βιολογικών γονέων**. Μόνο το ετερόφυλο ζευγάρι είναι φορέας της απαραίτητης ισορροπίας σε ένα παιδί, το οποίο καλείται να ζήσει έξω από τη βιολογική του οικογένεια, εξασφαλίζοντας την ύπαρξη και συμπληρωματικότητα μητέρας και πατέρα, που είναι απαραίτητη για την ισορροπημένη ανάπτυξη του παιδιού. Για τον ίδιο λόγο δεν πρέπει να δίνεται δικαίωμα υιοθεσίας από ομόφυλο/η σύντροφο του ενός βιολογικού γονέα⁴, δεν πρέπει να αποχωρίζεται το παιδί από τον βιολογικό γονέα του άλλου φύλου.

Τίποτε δεν αλλάζει το γεγονός ότι κι ένα ετερόφυλο ζευγάρι μπορεί να είναι κακοί γονείς, όπως άλλωστε κι ένα ομόφυλο. Η ακαταλληλότητα των ομοφιλόφυλων θετών γονέων δεν έγκειται απλώς στα ατομικά χαρακτηριστικά τους (χαρακτήρας, μόρφωση, συναισθηματική ετοιμότητα για τον ρόλο του γονέα), που μπορεί να συντρέχουν και στην περίπτωση ετεροφυλόφυλων φυσικών ή θετών γονέων. Το πρόβλημα είναι οι ίδιες οι προσωπικές επιλογές των ομοφυλόφυλων, γιατί στερούν το παιδί από τα αναγκαία συμπληρωματικά πρότυπα μητέρας-πατέρα, προκαλώντας

σύγχυση γύρω από τη διάκριση και τον προορισμό των δύο φύλων, μάλιστα σε ένα ήδη επιβαρυνμένο από την απουσία των φυσικών γονέων παιδί.

Το ότι ο Αστικός Κώδικας επέτρεψε από το 1946 **την υιοθεσία από έναν μόνο γονέα** δεν σημαίνει ότι αυτό πρέπει να επεκταθεί προς τα ομόφυλα ζευγάρια. Σε όλες τις (νόμιμες) υιοθεσίες το κριτήριο του υπέρτερου συμφέροντος του παιδιού επιβάλλει να προτιμάται το (ετερόφυλο) ζευγάρι από το μεμονωμένο άτομο -γυναίκα ή άνδρα. Η υιοθεσία από έναν μόνον γονέα παρέμενε έκτοτε εξαίρεση και συνήθως γινόταν για να δημιουργηθεί τεχνητή σχέση συγγένειας, να διευκολυνθούν κληρονομικές σχέσεις και άλλες νομικές καταστάσεις, ιδίως για όσο επιτρεπόταν (έως το 1996) η υιοθεσία ενηλίκων.

Υιοθεσία σημαίνει «παροχή οικογένειας σε παιδί, όχι παροχή παιδιού σε οικογένεια» και το κράτος πρέπει να φροντίσει ώστε να γίνεται συνετή χρήση του θεσμού αυτού⁵, με την επιλογή θετών γονέων που μπορούν να προσφέρουν στο παιδί το καταλληλότερο περιβάλλον από κάθε άποψη για την υγιή ανάπτυξή τους και την ομαλή ένταξή τους στο κοινωνικό σύνολο, λαμβάνοντας μάλιστα υπόψη τις εξατομικευμένες ανάγκες του κάθε παιδιού. Τα παιδιά που στερήθηκαν τον βιολογικό γονιό αντιμετωπίζουν τραύματα κι έναν ψυχολογικό αγώνα, τουλάχιστον μέχρι την ενηλικίωση. **Θεσμοθέτηση υιοθεσίας προκειμένου να ικανοποιηθούν συναισθηματικές επιδιώξεις των ενηλίκων** (πχ. για την ατομική του ολοκλήρωση συναισθηματικά ή κοινωνικά), **χωρίς τεκμηρίωση του συμφέροντος του παιδιού, αποτελεί κατάχρηση του θεσμού**. Το παιδί, η γονεϊκότητα, η υιοθεσία δεν μπορούν να εργαλειοποιούνται, να υποβιβάζονται σε χρηστικά μέσα κατά των όποιων αισθημάτων αδικίας, «αποκλεισμών», κοινωνικών ή ψυχολογικών προβλημάτων που αντιπαλεύουν οι ομοφυλόφιλοι άνθρωποι.

Να βάλουμε φραγμό στην εμπορευματοποίηση της τεκνοποίησης

Το νομοσχέδιο για τον ομόφυλο γάμο νομιμοποιεί την εμπορευματοποίηση της τεκνοποίησης και της τεκνοθεσίας. Αναγνωρίζοντας τη χρησιμοποί-

Γυναίκας-τεκνοποίησης

ηση «παρένθετης μητέρας» από ομόφυλα ζευγάρια ανδρών στο εξωτερικό, ή της εξωσωματικής γονιμοποίησης μέσω τράπεζας σπέρματος για ομόφυλα ζευγάρια γυναικών, ουσιαστικά **ενθαρρύνεται η παραπέρα εμπορευματοποίηση των διαδικασιών απόκτησης παιδιού με κάθε μέσο.**

Η Ιατρικώς Υποβοηθούμενη Αναπαραγωγή μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την αντιμετώπιση της υπογονιμότητας, αλλά στην καπιταλιστική κοινωνία αξιοποιείται για το κέρδος, αίρονται οι βιοηθικές προϋποθέσεις, οδηγώντας στο ασύδοτο **εμπόριο ωαρίων, σπέρματος, της ίδιας της αναπαραγωγικής ικανότητας της γυναίκας** (με την «παρένθετη μητέρα», που αποτελεί ακραία μορφή εκμετάλλευσης του γυναικείου σώματος). Δε δικαιούμαστε να εθελουφλούμε μπροστά στο όργιο της εμπορίας βρεφών φτωχών γυναικών, προσφύγων ή από φτωχές χώρες, πολλές φορές με την εμπλοκή των ιδιωτικών κέντρων τεχνητής γονιμοποίησης⁶.

Επίσης, προκύπτουν θέματα **ευγονικής** με την παρέμβαση στον γενετικό κώδικα, τον προκαθορισμό των χαρακτηριστικών του εμβρύου κ.ά. Και μία ακόμη διάσταση: τα παιδιά που έρχονται στον κόσμο με κάθε δυνατό τεχνητό τρόπο και χωρίς κανένα ηθικό φραγμό **δεν έχουν γνώση της γενετικής τους ταυτότητας, της βιολογικής τους καταγωγής.** Είναι ανάγκη και δικαίωμα του κάθε ανθρώπου να γνωρίζει τις ρίζες του, κι αυτό πρέπει να προστατεύεται και να διασφαλίζεται από την πολιτεία για όλα τα παιδιά, όσο το δυνατόν.

Υψώνουμε τείχος στον αστικό ατομικό δικαιωματισμό.

Μπροστά τα συλλογικά, κοινωνικά και ταξικά συμφέροντα της εργατικής τάξης

Είναι τουλάχιστον υποκριτικό το επιχείρημα ότι αρκεί η «αγάπη» των ομόφυλων συντρόφων για την ανατροφή ενός παιδιού, ή ακόμη χειρότερα η ομόφυλη σχέση να παρουσιάζεται εξιδανικευμένη, απαλλαγμένη από βία, συγκρούσεις κι άλλες παθολόγες καταστάσεις, που συναντώνται και στα ετερόφυλα ζευγάρια. Τέτοιες απόψεις οδηγούν στην υποβάθμιση του ενός από τα δύο φύλα και γενικά της ετερόφυλης σχέσης, στην υποτίμηση της πατρότητας ή της μητρότητας.

Το ότι είμαστε αντίθετοι στον ομόφυλο πολιτικό γάμο και τη θεσμοθέτηση κοινής γονικής μέριμνας στο ομόφυλο ζευγάρι, σε καμία περίπτωση **δε σημαίνει άνιση μεταχείριση των ομοφυλόφιλων.** Ακριβώς, όπως η διατήρηση της γονικής μέριμνας από τους διαζευγμένους ετερόφυλους γονείς δε σημαίνει άνιση μεταχείριση του/της νέου/ας συζύγου. Γιατί οι σχέσεις του παιδιού με τη μητέρα και τον πατέρα του δεν πρέπει να εμποδίζονται από το διαζύγιο, ούτε να αντικαθίστανται από γονεϊκότητα 1, 2, 3 κλπ⁷. Τα όποια προβλήματα στη συμβίωση τέκνων - φυσικών ή υιοθετημένων - και συντρόφων/συμβιούντων των γονιών τους σε ομόφυλα ζευγάρια, μπορούν να αντιμετωπιστούν με σχετικές νομοθετικές ρυθμίσεις ή συμβολαιογραφικές πράξεις, χωρίς να παρακάμπτεται η γονική

μέριμνα από τον βιολογικό/θετό γονέα. Εν τέλει, ετερόφυλα και ομόφυλα ζευγάρια διαφοροποιούνται αντικειμενικά, γιατί τα πρώτα μπορούν να τεκνοποιήσουν, ενώ τα δεύτερα όχι. **Οι διαφορετικές καταστάσεις απαιτούν και διαφορετική μεταχείριση,** δεν είναι σωστό να μιλάμε για κατάργηση κάθε διάκρισης. Η σταθερή συμβίωση ομόφυλων ζευγαριών είναι ένα εναλλακτικό καθεστώς που εντάσσεται στην έννοια την «ιδιωτικής ζωής», δεν τεκμαίρεται ότι πρέπει να είναι νομικά ισότιμο με αυτό του γάμου.

Στεκόμαστε απέναντι στον αστικό ατομικό δικαιωματισμό, που συσκοτίζει σκόπιμα τη σχέση ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων. Με αυτά τα επιχειρήματα μπορούν να υποστηριχτούν τα πάντα: από την «εθελοντική» πορνεία, τη χρήση ναρκωτικών, κάθε είδους σεξουαλική παρεκκλιση, ακόμα και η αυτοκτονία. Κάθε ατομικό δικαίωμα έχει συγκεκριμένο κοινωνικό περιεχόμενο, από το οποίο δεν μπορεί να αποσπαστεί. Δεν υιοθετούμε άκριτα τα ατομικά αιτήματα και τις επιδιώξεις κάθε κοινωνικής ομάδας, αλλά τα υποτάσσουμε στα συλλογικά, κοινωνικά και ταξικά συμφέροντα της κοινωνικής πλειοψηφίας, της εκμεταλλεζόμενης εργατικής τάξης. Κατ' ανάλογο τρόπο δεν αντιμετωπίζουμε την υιοθεσία ως ατομικό δικαίωμα του κάθε υποψήφιου θετού γονέα, αλλά προτάσσουμε ότι «τα δικαιώματα των παιδιών θέτουν τα όρια του δικαιώματος απόκτησης παιδιών», το «δικαίωμα» υιοθεσίας περιορίζεται από τα συμφέροντα των προς υιοθεσία παιδιών.

Τον τελευταίο μήνα οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα βομβαρδιζόμαστε από μία **ενορχηστρωμένη μονοθεματική εκστρατεία προώθησης του ομόφυλου γάμου.** Σύσσωμος ο αστικός κόσμος και τα κόμματά του, δημοσιογραφίσκοι και τηλεπερσόνες, ο «αξιότιμος» κόσμος «των γραμμάτων και των τεχνών» που μισθοδοτείται από το Μαξίμου, εξαπολύουν νυχθημερόν έναν οχετό ψεμάτων, ασχετοσύνης και κοινωνικού παχυδερμισμού, έναν πόλεμο στην κοινή λογική, την αντικειμενική πραγματικότητα, τις ίδιες τις ευαισθησίες και αντιστάσεις των λαϊκών μαζών. Πάει πολύ, ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, Νέα Αριστερά, που έχουν ψηφίσει και εφαρμόσει τα Μνημόνια, τα ιμπεριαλιστικά σχέδια ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, τον πόλεμο στην Ουκρανία και μας κάνουν μαθήματα κοινωνικής ευαισθησίας και προοδευτισμού.

Δεν είναι τυχαία η λύσσα τους. Είναι **κεντρική πτυχή της επιθετικής νεοφιλελεύθερης πολιτικής και μεταμοντέρνας ιδεολογίας,** που προωθείται τα τελευταία χρόνια από τα κέντρα του κεφαλαίου στη Δύση (ΒΕ, ΗΠΑ, αστικές κυβερνήσεις) σε όλη τη σφαίρα της οικονομικής, πολιτικής, πολιτιστικής, πνευματικής ζωής. Από τα καρναβάλια των Pride με την ευγενική χορηγία της αμερικανικής πρεσβείας, τα ευρωπαϊκά προγράμματα, τη διδασκαλία στα πανεπιστήμια (επιδιώκεται η επέκτασή της σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης), τα σεμινάρια «συμπεριληπτικής επιμόρφω-

σης» των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς, διάφορα τηλε-σκουπίδια, μέχρι τις καταδικές και τα πρόστιμα του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου για «άνιση μεταχείριση». Στόχος τους είναι να αποδομήσουν την κοινωνική ταξική συνείδηση, να αποπροσανατολίσουν από τα κοινά συμφέροντα και την από κοινού ταξική πάλη. Στοχεύοντας ειδικά τους νέους **επιδιώκουν συνειδητά τη διαμόρφωση ασταθών χαρακτήρων, αποσυνδεδεμένων από κάθε αντικειμενικό κοινωνικό προσδιορισμό** (φύλο, κοινωνικές σχέσεις, τάξη κ.ά.), καταρρακωμένων και εύκολα χειραγωγήσιμων. Είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα της καταστολής, για να εφαρμόζονται οι αντεργατικές πολιτικές, που ξεριζώνουν όλες τις εργατικές τακτικές της Μεταπολίτευσης (δημόσια παιδεία, υγεία, ασφάλιση, κοινωνική πρόνοια). Και που φυσικά, όχι μόνο δεν εξαλείφει τα ρατσιστικά φαινόμενα (και σε βάρος των ομόφυλων ατόμων), αλλά τα οξύνει και τα θεριεύει (βλ. άνοδος της ακροδεξιάς σε όλη την Ευρώπη).

Εξυπακούεται ότι η τοποθέτηση της ΟΚΔΕ δεν έχει καμία σχέση με την εναντίωση της εκκλησίας στον ομόφυλο πολιτικό γάμο, που θεωρεί «αμαρτία» την ομοφυλοφιλία. Ούτε με τις διαφωνίες αστών, δεξιών και ακροδεξιών στο νομοσχέδιο, που υπερασπίζονται την «ελληνορθόδοξη οικογένεια» και αναπαράγουν τον αναχρονιστικό διαχωρισμό των κοινωνικών ρόλων του άντρα και της γυναίκας μέσα στην οικογένεια και στην κοινωνία ή αρνούνται το δικαίωμα των γυναικών στην άμβλωση.

Για την ΟΚΔΕ **είναι αυτονόητη η αντίθεση σε κάθε μορφή ρατσισμού,** κοινωνικής καταπίεσης ή αποκλεισμού των ανθρώπων με ομόφυλο σεξουαλικό προσανατολισμό, αναδεικνύοντας την ταξική ενότητα της εργατικής τάξης. Υπάρχει όμως μεγάλη απόσταση ανάμεσα στην ανεκτικότητα -κι εδώ υπάρχει εμφανής πρόοδος στην ελληνική κοινωνία- και την ναρκισσιστική/εγωιστική αναγόρευση της ατομικής ιδιαιτερότητας σε υπέρτατη αξία, ως νέο επαναστατικό υποκείμενο, αντιθετικό και ανταγωνιστικό με την ταξική ταυτότητα. Η κρίση του εργατικού και επαναστατικού κινήματος έδωσε χώρο στην **ανάδειξη διάφορων «ταυτοτικών κινήματων», που δεν έχουν καμία σχέση με το εργατικό κίνημα, τις αρχές και αξίες του, ούτε με τις κοινωνικές κατακτήσεις, αλλά δρουν αντιπαραθετικά με τη συλλογική ταξική πάλη.** Εν τούτοις ο «ταυτοτισμός» σε διάφορες πτυχές του έχει **αλώσει ένα σημαντικό κομμάτι και της ελληνικής άκρας αριστεράς,** που με χαρακτηριστική ελαφρότητα αποθεώνει την «ισότητα για όλους» και κηρύσσει τον πόλεμο στις «διακρίσεις». Η επαναστατική αριστερά οφείλει να υψώσει τείχος στον αστικό και μικροαστικό δικαιωματισμό, να υπερασπιστεί με συνέπεια την επαναστατική θεωρία και πράξη.

Ως επαναστάτες, παλεύουμε για την οργάνωση όλων των θυμάτων της καπιταλιστικής βαρβαρότητας στη βάση των **κοινών ταξικών μας συμφερόντων,** ενώνοντας και όχι διαιρώντας την εργατική τάξη ανάλογα με την κάθε ατομική ιδιαι-

τερότητα (φύλο, σεξουαλικό προσανατολισμό, φυλή, θρησκεία κ.ά.). Διεκδικούμε τα καθολικά κοινωνικά δικαιώματα στην εργασία με αξιοπρεπείς συνθήκες και αμοιβή, στη δημόσια και δωρεάν παιδεία-υγεία-κοινωνική ασφάλιση και πρόνοια. Για την εξασφάλιση όλων των προϋποθέσεων (οικονομικών, κοινωνικών, πολιτιστικών) για την ουσιαστική υλοποίηση της μητρικής και πατρικής ευθύνης. Για την αναβάθμιση των υπηρεσιών κοινωνικής πρόνοιας, την αναγκαία δημόσια και κοινωνική προστασία των παιδιών, εφήβων και νέων. Για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος που είναι απαραίτητος όρος για τη συνολική οικονομική, πολιτική, ιδεολογική, πολιτιστική ανάπτυξη της ανθρωπότητας, για την οριστική απελευθέρωση του ανθρώπου.

Ως επαναστάτες, παλεύουμε για τη διαμόρφωση στο σήμερα αγωνιστών αφοσιωμένων σε αυτόν τον στόχο. Με ακέραιο χαρακτήρα, κομμουνιστική συνείδηση και ηθική, πρόθυμους και ικανούς να αντισταθούν στην κοινωνική διάρρηξη που φέρνει το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα στον κολοφώνα της κρίσης του.

Ως ΟΚΔΕ είμαστε αντίθετοι στον ομόφυλο γάμο, γιατί καταργείται το δικαίωμα του παιδιού για μητρότητα-πατρότητα, ενθαρρύνεται η παραπέρα εμπορευματοποίηση της αναπαραγωγής και το εμπόριο παιδιών - γυναικών, φτάνοντας μέχρι και στην ευγονική

1 Μεσολάβησε η θεσμοθέτηση της δυνατότητας αναδοχής τέκνων για συμβιούντες με ΣΣ αδιακρίτως εάν είναι άτομα του ίδιου ή διαφορετικού φύλου (ν. 4538/2018). Μπορεί η αναδοχή να μην ισοδυναμεί με υιοθεσία, καθώς δεν ιδρύει συγγενικούς δεσμούς γονέων-τέκνων, όμως ήταν ένα ακόμη βήμα στην κατεύθυνση της αναγνώρισης δικαιώματος υιοθεσίας των ομόφυλων ζευγαριών.

2 Βλ. και σχετικό άρθρο στο φύλλο της Εργατικής Πάλης Ιουλίου-Αυγούστου 2022, με τίτλο «Γάμος ομόφυλων ζευγαριών - Όχι στον εκφυλισμένο αστικό ατομικό δικαιωματισμό» (<https://www.okde.gr/archives/20938>).

3 Βλ. σχετικό άρθρο στο φύλλο της Εργατικής Πάλης Φεβρουαρίου 2021 με τίτλο «Όχι στην υποχρεωτική συνεπιμέλεια» (<https://www.okde.gr/archives/13115>).

4 Σε περίπτωση θανάτου του ενός βιολογικού γονέα μπορεί να εξεταστεί η ανάθεση της κηδεμονίας του τέκνου από τον ομόφυλο σύντροφο του άλλου γονέα.

5 Με την εξάντληση των περιθωρίων παραμονής στη βιολογική ή ευρύτερη βιολογική οικογένεια, την κοινωνική έρευνα των υποψήφιων θετών γονέων από κοινωνικούς λειτουργούς, ψυχολόγους και άλλους ειδικούς κ.ά.

6 Η υπόθεση εμπορίας βρεφών μέσω τέτοιου κέντρου στα Χανιά, που είδε το φως της δημοσιότητας το περασμένο καλοκαίρι είναι ένα μόνο παράδειγμα από αυτό το σκοτεινό κεφάλαιο.

7 Με πρόσφατη απόφαση του Ευρωκοινοβουλίου (14/12/2023) για το λεγόμενο «Ευρωπαϊκό Πιστοποιητικό Ιονικής Σχέσης», αναγνωρίζεται γονική σχέση του παιδιού με περισσότερους από δύο γονείς, ακόμα και με πρόσωπα που «ισχυρίζονται ότι είναι γονείς» του.

Η ακρίβεια κατατρώει το εισόδημα των εργαζομένων

Καθημερινά βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μία τεράστια προσπάθεια αντιστροφής της πραγματικότητας. Ενδεικτικά: «Ειδικά από το 2019 και μετά, πιστεύω ότι αυτό που έχουμε πετύχει για λογαριασμό του ελληνικού λαού είναι σημαντικό. Και βέβαια, οι επενδυτές που πίστεψαν στην ιστορία μας από την αρχή επωφελήθηκαν επίσης πάρα πολύ από την ιστορία επιτυχίας της Ελλάδας», Κυριάκος Μητσοτάκης, πρωθυπουργός, σε επενδυτική εκδήλωση της JP Morgan («Εφ.Συν.», 26/01/2024).

Σε πολυάριθμα ρεπορτάζ επαινείται η οικονομική κατάσταση της χώρας και οι «προοπτικές» της οικονομίας και επαναλαμβάνονται οι διθύραμβοι για την έκδοση του νέου δεκαετούς ομολόγου του Δημοσίου και την πτωτική τάση του δημόσιου χρέους ως ποσοστό του ΑΕΠ. Αποκρύπτεται ωστόσο το γεγονός ότι η όποια αύξηση του ΑΕΠ είναι πλασματική, οφείλεται βασικά στον πληθωρισμό που κατατρώει το εισόδημα των εργαζομένων και των φτωχών και όχι στην αναμικτή ανάπτυξη από την οποία απουσιάζουν σχεδόν τελείως οι παραγωγικές επενδύσεις.

Τις συνέπειες τις υφίστανται οι εργαζόμενοι, ιδίως οι πιο φτωχοί μέσω της εφιαλτικής ακρίβειας στα βασικά αγαθά (3,2% ο πληθωρισμός τον Ιανουάριο, 7,1% ο πληθωρισμός τροφίμων σύμφωνα με τη Eurostat). Ενδεικτικά στοιχεία από την Ενδιάμεση Έκθεση του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ (Ιανουάριος 2024): Το φτωχότερο κομμάτι των εργαζομένων, οι αμειβόμενοι με μισθό έως 750 ευρώ, την περίοδο 2021-2022 αύξησαν την κατανάλωση ψωμιού κατά 1% δαπανώντας όμως 19% περισσότερα χρήματα! Για νωπά λαχανικά μείωση κατανάλωσης κατά 16% με

αύξηση δαπάνης κατά 1%. Για κρέας: μείωση δαπάνης κατά 3% με παράλληλη μείωση της κατανάλωσης κατά 14% στο κρέας χοιροειδών, αύξηση δαπάνης κατά 11% με παράλληλη μείωση της κατανάλωσης κατά 8% στα πουλερικά. Συνολικά για την περίοδο Δεκέμβριος 2020 – Δεκέμβριος 2023 οι τιμές αυξήθηκαν: «Ελαια και λίπη» (87,4%), «Λαχανικά» (35,2%), «Γαλακτοκομικά και αυγά» (33,8%), «Κρέατα» (31,2%), «Ψωμί και δημητριακά» (25,3%). Μέσα στο 2023 η κατάσταση χειροτέρευσε. Παρομοίως και στην «Ετήσια έρευνα για το εισόδημα & τις δαπάνες διαβίωσης νοικοκυριών 2023» του ΙΜΕ / ΓΣΕΒΕΕ (24/01/2024): Για 6 στα 10 νοικοκυριά το εισόδημα επαρκεί για μόλις 19 ημέρες του μήνα!

Οι τιμές που σχετίζονται με τη στέγαση εκτινάσσονται και οδηγούν σε στεγαστική κρίση: ανατιμήσεις 39,1% για ηλεκτρικό ρεύμα, φυσικό αέριο και άλλα καύσιμα, ενοίκια των 400 ευρώ για γκαρσονιέρες. Από το 2017 οι τιμές των κατοικιών έχουν αυξηθεί κατά 50% σε ονομαστικούς όρους. Το κόστος στέγασης για τα ελληνικά νοικοκυριά αντιστοιχεί στο 35% του εισοδήματός τους ενώ ο μέσος όρος της ΕΕ είναι 20% σύμφωνα με στοιχεία του ΔΝΤ που, φοβούμενο μία «φούσκα ακινήτων» καλεί σε «αυτοσυγκράτηση» την αγορά. Πλειστηριασμοί και εξώσεις διενεργούνται καθημερινά ενάντια στα θύματα της ακρίβειας που δεν μπορούν να αποπληρώσουν τα δάνειά τους. Ειδικά για το ηλεκτρικό ρεύμα, νέο ηλεκτροσόκ περιμένει τους καταναλωτές μετά την πρόσφατη αύξηση στις Ρυθμιζόμενες Χρεώσεις των λογαριασμών. Η ιδιωτικοποιημένη ΔΕΗ προσδοκά από αυτή την αύξηση ετήσια έσοδα 1,07 δισ. ευρώ. Παράλληλα, αποπροσανατολίζουν με τα πολύχρωμα τιμολόγια ρευματος αποσιωπώντας το γεγονός των ραγδαίων ανατι-

μήσεων στην κλοβατώρα που έχουν ήδη επιβληθεί.

Αποτελεί εμπαιγμό προς τους εργαζόμενους η κυβερνητική τροπολογία για αύξηση, που εκτιμάται γύρω στο 5%, στον κατώτατο μισθό τον Απρίλιο. Όταν η φρατζόλα ψωμιού έχει φτάσει 1 ευρώ, το λίτρο ελαιόλαδου 15 ευρώ ή παραπάνω, αυτή η αύξηση είναι κοροϊδία. Το 2022 ο μέσος πραγματικός μισθός στην Ελλάδα μειώθηκε κατά 7,4% λόγω του πληθωρισμού, που οφείλεται στην αύξηση του περιθωρίου κέρδους των επιχειρήσεων, ενισχύοντας παράλληλα και τα φορολογικά έσοδα του κράτους από τον ΦΠΑ, δηλαδή τη φορολογική αφαιμάξη των εργαζομένων.

Πρόκειται για μία κλοπή διαρκείας, που μεγαθύνει σε φαραωνικές διαστάσεις τις κοινωνικές ανισότητες μεταξύ των πιο πλουσίων και των πιο φτωχών. Αυτή είναι η πολιτική τους, που στηρίζεται στην αρπαγή του κοινωνικού πλούτου, τις ιδιωτικοποιήσεις, την καταστροφή των υποδομών, την πειθήνια υποταγή στους δυτικούς ιμπεριαλιστές και τις επιδιώξεις τους. Που το μόνο που προσφέρει είναι καταστροφή παραγωγικών επενδύσεων, φτώχεια, ανεργία, περιθωριοποίηση, διάλυση Υγείας - Παιδείας - Ασφάλισης, κρατική βία και Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, εμπλοκή σε πολεμικές περιπέτειες στη Μέση Ανατολή. Την ώρα που καταργούν τα επιδόματα επίσχεσης εργασίας και μακροχρόνια ανέργων και προωθούν με όλες τις δυνάμεις τους την ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων φορτώνοντας το κόστος στους εργαζόμενους, σπαταλούν αφειδώς χρήματα σε όπλα: 40 δισ. ευρώ από το αίμα του ελληνικού λαού θα κοστίσουν τα F-35 που παραγγέλνουν, τη στιγμή που Υγεία και Παιδεία μαζί έχουν προϋπολογισμό για το 2024 μόλις 12,5 δισ. ευρώ!

Αυτή η πολιτική δεν θα αλλάξει από

μόνη της. Μπορούμε μόνο να την ανατρέψουμε, τσακίζοντας τη λογική των ιδιωτικοποιήσεων που έχει στον πυρήνα της. Με ενότητα και αγώνες διαρκείας. Το φοιτητικό κίνημα που είναι σε εξέλιξη ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων αυτό προσπαθεί να κάνει. Παρά τις αδυναμίες του, μπορεί κυρίως λόγω της μαζικότητάς του να προκαλέσει ρωγμές στην κυβέρνηση και την πολιτική της και ίσως την αναγκάσει να υποχωρήσει. Χρειάζεται όμως έμπρακτη στήριξη από τους εργαζόμενους και το κίνημά τους με συμμετοχή στις κινητοποιήσεις και απεργίες τώρα, όχι στις 17 Απρίλη που έβαλαν οι ανεκδιήγητοι γραφειοκράτες της ΓΣΕΕ! Ούτε η κήρυξη απεργίας από το ΕΚΑ και το ΠΑΜΕ στις 28 Φλεβάρη διαφέρει. Είναι προσπάθεια να κλείσουν συμβολικά τις κινητοποιήσεις και να «αναθέσουν» στο ΚΚΕ να κάνει αντιπολίτευση στη βουλή.

Χρειαζόμαστε κάτι διαφορετικό, μία τομή στη λογική και τη δράση μας που να βάζει πάνω από τα κέρδη των καπιταλιστών τις κοινωνικές ανάγκες. Για να αντιμετωπίσουμε την ακρίβεια με ουσιαστικές αυξήσεις μισθών και κατάργηση ΦΠΑ σε τρόφιμα και είδη λαϊκής κατανάλωσης. Με μία αντικαπιταλιστική πολιτική που να μπορεί να συγκρουστεί πολιτικά, ιδεολογικά και οργανωτικά με το σύστημα του κεφαλαίου. Να οικοδομήσουμε στους χώρους δουλειάς την ενότητα και την αλληλεγγύη των εργαζομένων μέσα από αγώνες και κυρίως την αντικαπιταλιστική δύναμη που θα προετοιμάζει και θα οργανώνει αυτούς τους αγώνες. Με στόχο την κυβέρνηση των εργαζομένων, την επανάσταση και το σοσιαλισμό.

Στα τέλη Γενάρη δημοσιεύθηκαν τα στοιχεία του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Παγκόσμιας Τράπεζας για την πορεία της διεθνούς καπιταλιστικής οικονομίας. Πέρα από κάποιες επιφυλάξεις, επικράτησε μια ανακούφιση επειδή διαπιστώνουν ότι η παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία δεν βυθίζεται σε ύφεση, όπως όλοι λίγο-πολύ φοβούνταν, αλλά γνωρίζει τελικά μια «ομαλή προσγείωση» μετά την άνοδο των επιτοκίων για την αντιμετώπιση της πληθωριστικής έκρηξης. Ωστόσο, ακόμη κι αν η «προσγείωση είναι ομαλή» οι ίδιοι οργανισμοί προβλέπουν ότι η ανάπτυξη για το 2024 και το 2025 θα είναι περιορισμένη και μάλλον ολόκληρη η δεκαετία του 2020-30 θα είναι μια χαμένη δεκαετία.

Η ανακούφιση οφείλεται κυρίως στην καλύτερη του αναμενόμενου εξέλιξη της οικονομίας των ΗΠΑ. Η ανάπτυξή τους ήταν το 2023 2,5% αλλά το 2024 και 2025 προβλέπεται να είναι στο 1,6 και 1,7%. Στις είκοσι χώρες της Ευρωζώνης τα αποτελέσματα είναι απογοητευτικά, η ανάπτυξη πέφτει στο 0,4% για το 2023 και για το 2024 και 2005 προβλέπεται στο 0,7 και 1,6%. Ακόμη χειρότερη είναι η επίδοση της Γερμανίας και της Γαλλίας, με την πρώτη να βυθίζεται ήδη σε ύφεση: το 2023 η βιομηχανία της μειώθηκε κατά 7%. Η γερμανική βιομηχανία μετά την ρήξη με τη Ρωσία (αύξηση πετρελαίου και φυσικού αερίου που εισήγαγε) και την επιδείνω-

Η διεθνής οικονομία μπροστά σε ύφεση Η κοινωνία κοντά στην έκρηξη

ση των εμπορικών σχέσεων με την Κίνα, αποδυναμώνεται συνεχώς και πιθανόν έχει αρχίσει να μπαίνει σε ένα κύκλο αποσάθρωσης.

Από την άλλη, οι νεοαναδυόμενοι ιμπεριαλισμοί πηγαίνουν πολύ καλύτερα. Η αύξηση του ΑΕΠ της Ρωσίας, παρά τον πόλεμο και τις κυρώσεις, το 2023 αυξήθηκε κατά 2,6% και προβλέπεται αυτός ο ρυθμός να συνεχιστεί και το 2024 και 2025, και ίσως να είναι και αρκετά μεγαλύτερος. Η Κίνα τα πήγε πολύ καλύτερα κατορθώνοντας πάνω από τις προβλέψεις μια αύξηση 5,2% για το 2023 και λίγο πολύ τους ίδιους ρυθμούς και για την επόμενη διετία. Η Ινδονησία γνώρισε αύξηση 5% και αναμένεται να συνεχιστεί επίσης και στην επόμενη διετία ενώ η Ινδία έφθασε σε μια αύξηση ΑΕΠ στο 6,3% που προβλέπεται να συνεχιστεί αμειώτη και τα επόμενα χρόνια. Η ίδια εικόνα ισχύει επίσης για την Τουρκία (4,2% για το 2023) κι ακόμη και για την προβληματική την τελευταία δεκαετία Βραζιλία που είχε το 2023 αύξηση 3,1% η οποία πρόκειται λίγο-πολύ να διατηρηθεί και τα επόμενα χρόνια.

Η εξέλιξη αυτή της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας οφείλεται κυρίως στις αδυνατισμένες επενδύσεις. Αυτές στην τετραετία 2020-24 θα έχουν την χειρότερη επίδοση τα τελευταία 35 χρό-

νια και προφανώς αυτό οφείλεται κυρίως στους παλαιούς ιμπεριαλιστές και ιδιαίτερα σε ΕΕ και Ιαπωνία. Αντίστοιχη εικόνα παρουσιάζει και το παγκόσμιο εμπόριο, όπου για το 2023 υπάρχει μια στασιμότητα ενώ για την επόμενη διετία, θα κινηθεί σε 2,3 και 3,1%, δηλαδή κάτω από τον μέσο όρο της τελευταίας τριακονταετίας.

Η κοινωνική έκρηξη είναι κοντά

Αυτές οι επιδόσεις της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας, όχι μόνο οξύνουν την διαφορετική πορεία μεταξύ παλαιών και νέων ιμπεριαλιστών (άρα και την όξυνση των πολέμων και την παραπέρα αποσύνδεση της οικονομίας), αλλά είναι ανίκανες να αποσβέσουν απότομες κρίσεις λόγω των διαρθρωτικών και οξυμένων ανισοροπιών (διόγκωση των χρεών, κλιματική κρίση, κοινωνικές ανισότητες, γεωπολιτικές συγκρούσεις και εντάσεις).

Όμως αν μείνει κανείς στις οικονομικές εξελίξεις η πραγματικότητα δεν θα έχει αναδειχθεί πλήρως. Η βαθιά και δομική κρίση της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας έχει ήδη μεταφραστεί σε μια βαθιά κοινωνική και πολιτική κρίση που είναι έτοιμη να εκραγεί και να επιδεινώσει ακόμη περισσότερο την οικονομία. Σε γενικές γραμμές η οικονομία μπορεί να κινείται προς μια «ομαλή προσγείωση»

όπως υποστηρίζουν το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Τράπεζα, αλλά η οικονομία έχει αποκτήσει έναν διττό και ακραία αντιθετικό χαρακτήρα. Υπάρχουν δύο πραγματικότητες (όπως φάνηκε και σε δύο έρευνες και στη χώρα μας: μία της ΓΣΕΕ και μία του ΣΕΒ): η πραγματικότητα των επιχειρήσεων και της αστικής τάξης όπου πιθανόν και προς το παρόν πάει σχετικά καλά και, η πραγματικότητα των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων που καταβαραθρώνεται συνεχώς. 1,8 δισεκατομμύρια εργαζόμενοι βρίσκονται σε χώρες όπου ο πληθωρισμός είναι δραματικά μεγαλύτερος των αυξήσεων στους μισθούς ενώ και για τα υπόλοιπα 2 δισεκατομμύρια τα πράγματα δεν είναι καλύτερα. Ταυτόχρονα, τα εξωτερικά χρέη των 75 φτωχότερων χωρών έχουν εκτοξευτεί, το ίδιο και οι αποπληρωμές τους, για πρώτη φορά σε τέτοιο βαθμό, ενώ και τα επιτόκια δανεισμού τους για μια σειρά χωρών έχουν επίσης εκτοξευτεί (της Αιγύπτου στο 26%, της Τουρκίας στο 25%, του Πακιστάν στο 16%, κ.ά.). Αυτή η παρατεταμένη ασφυξία των εργαζομένων έχει φθάσει σε απροχώρητο σημείο με την πρόσφατη πληθωριστική επίθεση και έχει δημιουργήσει μια βαθιά πλέον κοινωνική κρίση, που ήδη μεταφράζεται σε βαθιά πολιτική και διεθνή γεωπολιτική κρίση. Η άσχημη κατάσταση της οικονομίας θα είναι ασημαντή μπροστά στην διαφανόμενη απώλεια ελέγχου της οικονομίας και της κοινωνίας από την αστική τάξη.

Μαζικές κινητοποιήσεις σε όλη την Ελλάδα Νίκη στον αγώνα των αγροτών

5 μήνες μετά τις καταστροφές του «Ντάνιελ» στη Θεσσαλία (αποτελεσμα των εγκληματικών νεοφιλελεύθερων πολιτικών και της αποτυχίας του «επιτελικού» κράτους της κυβέρνησης Μητσοτάκη), οι ζημιές δεν έχουν αποκατασταθεί. Οι κάτοικοι της περιοχής είναι ξεχασμένοι, χωρίς κάποια ουσιαστική στήριξη από την κυβέρνηση. 180.000 στρέμματα καλλιεργήσιμης έκτασης στο νομό Λάρισας παραμένουν πλημμυρισμένα, ενώ στους υπόλοιπους νομούς χιλιάδες στρέμματα παραμένουν μη καλλιεργήσιμα. Ταυτόχρονα πολλοί είναι οι άστεγοι από τα χωριά που καταστράφηκαν.

Αγρότες και κτηνοτρόφοι βλέπουν το εισόδημά τους να εξανεμίζεται εξαιτίας της μείωσης της παραγωγής, της συνεχιζόμενης αύξησης του κόστους παραγωγής αλλά και των μεγάλων περικοπών της νέας Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (ΚΑΠ) στη βασική ενίσχυση και στις συνδεδεμένες ενισχύσεις σε κάποια προϊόντα. Οι αποζημιώσεις που έχουν ανακοινωθεί είναι κοροϊδία, καθώς οι κανονισμοί ασφάλισης φυτικής παραγωγής και ζωικού κεφαλαίου του ΕΛΓΑ (που βασίζεται αποκλειστικά στις εισφορές των αγροτών) δεν αναγνωρίζουν και δεν αποζημιώνουν όλες τις περιπτώσεις καταστροφών. Επίσης, οι αποζημιώσεις βασίζονται στην ασφαλιστική αξία των προϊόντων και όχι στο πραγματικό κόστος των ζημιών, ενώ έρχονται με τραγική καθυστέρηση, αφού η εξόφληση τους θα ολοκληρωθεί στην καλύτερη περίπτωση το καλοκαίρι, σύμφωνα με όσα λέει η κυβέρνηση.

Η κυβέρνηση σχεδιάζει την αλλαγή του κανονισμού του ΕΛΓΑ, που προβλέπει νέα αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών και μικρότερες αποζημιώσεις, ενώ ανοίγει τον

δρόμο για την είσοδο των ιδιωτικών εταιριών στην ασφάλιση της φυτικής και ζωικής παραγωγής. Την ίδια ώρα προωθούν την ιδιωτικοποίηση του νερού και των ΤΟΕΒ-ΓΟΕΒ (τοπικοί και πανελλαδικοί οργανισμοί/φορείς για τις έγγειες βελτιώσεις), όπως φαίνεται από τις πρόσφατες εξαγγελίες για δημιουργία «ενιαίου φορέα διαχείρισης υδάτων». Φαίνεται ξεκάθαρα ότι η αποκατάσταση και η αποζημίωση των πληγέντων, τα αντιπλημμυρικά και αντιδιαβρωτικά έργα δεν αντιμετωπίζονται ως κοινωνική ανάγκη αλλά ως ενοχλητικό κόστος.

Σε όλη την Ελλάδα, αγρότες και κτηνοτρόφοι έχουν βγει στους δρόμους με τα τρακτέρ και αγροτικά μηχανήματά τους για να αγωνιστούν για την επιβίωσή τους. Η αλαζονεία της κυβέρνησης είναι έκδηλη, καθώς αρχικά προσπάθησε να αντιμετωπίσει τις κινητοποιήσεις με ΜΑΤ, χημικά και κρότου λάμψης. Τα μέτρα που εξήγγειλε ο Μητσοτάκης από το βήμα της βουλής στις 2/2, για την επέκταση στο πετρέλαιο (82 εκ. ευρώ, αντιστοιχούν λίγο πάνω από 200 ευρώ σε κάθε αγρότη!), πρόσθετη έκπτωση 10% στο ρεύμα των αγροτών από Μάη έως Σεπτέμβρη και ρύθμιση χρεών σε ΤΟΕΒ-ΟΕΒ, είναι κοροϊδία και υποτιμούν τη νοημοσύνη των αγροτών. Με τον ίδιο τρόπο, τα προγράμματα για να βάλουν οι αγρότες φωτοβολταϊκά (ύψους 30 εκ. και επιδότηση των φωτοβολταϊκών πάρκων για μια 10ετία), γίνονται για να στηρίξουν τους ομίλους των Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας (ΑΠΕ) στο όνομα της «πράσινης ανάπτυξης» και καταστρέφουν την αγροτική παραγωγή. Οι δηλώσεις για «ρεαλιστικά πλάνα» της κυβέρνησης για την στήριξη των αγροτών και κτηνοτρό-

φων, δεν πείθουν κανέναν. Αμέσως οι αγρότες απάντησαν χαρακτηρίζοντας τα μέτρα σταγόνα στον ωκεανό.

Οι αγρότες ζήτησαν μείωση του κόστους παραγωγής με την παροχή φτηνού ρεύματος και πετρελαίου. Με την ακρίβεια να καλπάζει, τα φτωχά λαϊκά στρώματα δυσκολεύονται καθημερινά να τα βγάλουν πέρα, ενώ και οι αγρότες βλέπουν κάθετη μείωση του εισοδήματός τους λόγω της αύξησης των τιμών σε γεωργικά μέσα, λιπάσματα, ζωοτροφές κ.λπ. Η κατάσταση έχει οδηγηθεί σε διάλυση με τις πολιτικές της «ελεύθερης αγοράς», που ιδιωτικοποίησαν/έκλεισαν τις βιομηχανίες ζάχαρης, λιπασμάτων κ.λπ. και βέβαια την ίδια την ενέργεια, έχοντας αφήσει τις εισαγωγές και το εμπόριο στα χέρια μεγάλων επιχειρήσεων που θησαυρίζουν (μεγαλέμποροι, σούπερ μάρκετ). Ζήτησαν ακόμα μείωση των φόρων και κατασκευή έργων υποδομής για την προστασία από τις φυσικές καταστροφές, όχι αντιμετώπιση της αντιπλημμυρικής προστασία με κριτήρια ιδιωτικού κέρδους, οπότε τα κονδύλια που διατίθενται είναι πάντα υποτυπώδη (όπως είχαμε δει π.χ. και στον «Ιανό»).

Το πρόβλημα είναι πανευρωπαϊκό, όπως δείχνουν οι μεγάλες κινητοποιήσεις σε Γερμανία, Γαλλία, Ιταλία, Ισπανία, Βέλγιο, Ολλανδία. Οφείλεται στην κρίση της αγροτικής παραγωγής στην Ευρώπη αλλά και στα συνειδητά χτυπήματα της ελίτ της ΕΕ, που με τη νέα ΚΑΠ έχει έναν διπλό στόχο. Πρώτο, να ενισχύσει το καθεστώς του Κιέβου, ως προαχάνα των δυτικών ιμπεριαλιστών στον πόλεμό τους ενάντια στη Ρωσία. Αυτό σημαίνει: 1. Τεράστια ποσά υπέρ της Ουκρανίας (αποφασίστηκαν 50 δισ. ευρώ), που σημαίνει μείωση των ενισχύσεων στον αγροτικό κτηνοτροφικό τομέα, όπως και γενικά των όποιων δαπανών της ΕΕ για τη δημόσια υγεία και παιδεία. 2. Εισαγωγή φτηνών και χαμηλής ποιότητας προϊόντων (από την Ουκρανία και άλλες χώρες), ανοίγοντας δρόμο για να πέσουν κι άλλο οι

μισθοί των εργαζομένων. Δεύτερο, με πρόσχημα την δίθην «πράσινη» αντιμετώπιση της κλιματικής κρίσης, να μειώσουν την καλλιεργήσιμη γη κάνοντας τα χωράφια φωτοβολταϊκά πάρκα για τις πολυεθνικές.

Στην Ελλάδα, αυτά σημαίνουν χειροτέρευση της γενικής έλλειψης επενδύσεων στις υποδομές του αγροτικού τομέα και ριζική μείωση των χρημάτων για την ενίσχυση του αγροτικού εισοδήματος και των περιοχών που χτυπήθηκαν από καταστροφές. Αυτό συμπληρώνει τα δεκάδες δισεκατομμύρια που χάνονται, σε βάρος των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων, από τη χρηματοδότηση των δυνάμεων καταστολής, των εξοπλισμών, της συμμετοχής σε επεμβάσεις και πολέμους. Τέλος, η κατεύθυνση ιδιωτικοποίησης του ρεύματος, του νερού και των ασφαλίσεων αποτελούν βασικό «αγκάθι» της νεοφιλελεύθερης πολιτικής ενάντια στους αγρότες.

Οι αγώνες των αγροτών και κτηνοτρόφων είναι ελπιδοφόροι. Για να νικήσουν, χρειάζεται να παραδειγματιστούν από τους συναδέλφους τους σε όλη την Ευρώπη, να έχουν διάρκεια και αποφασιστικότητα. Χρειάζεται να πάρουν τα πράγματα στα χέρια τους με επιτροπές, συνελεύσεις, συντονιστικά (οι περισσότερες αγροτικές ενώσεις ή σύλλογοι είναι διαλυμένοι ή παράλυτοι), να γίνουν οι ίδιοι φορείς του αγώνα. Να μπει ως πρώτη προτεραιότητα η ενότητα με τους φοιτητές, που είναι στο δρόμο με καταλήψεις και διαδηλώσεις. Έτσι θα δημιουργηθεί ένα πραγματικό ρήγμα στην άθλια νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση των «αχ(ρ)ίστων». Οι εργαζόμενοι πρέπει να ενισχύσουν κι αυτοί το μέτωπο, με απεργίες στήριξης στο δίκαιο αγώνα των αγροτών και φοιτητών, απαιτώντας αυξήσεις στους μισθούς και κατάργηση των αντεργατικών μέτρων. Δίνοντας έτσι στον αγώνα χαρακτηριστικά συνολικής κοινωνικής και πολιτικής εναντίωσης στην κυβέρνηση και το σάπιο σύστημά της.

Επικίνδυνη κλιμάκωση στην Ερυθρά Θάλασσα

Ο ελληνικός καπιταλισμός στην πρώτη γραμμή

Οι ΗΠΑ και η Βρετανία, με πρόφαση την προάσπιση των εργαζομένων και της «ελεύθερης ροής του εμπορίου» από την Ερυθρά θάλασσα, έχουν εξαπολύσει μία σειρά επιθέσεων ενάντια στους Χούθι στην Υεμένη, οι οποίοι ως ένδειξη αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη μπλοκάρουν την διόδο πλοίων που σχετίζονται με το Ισραήλ. Υποστήριξη στην «επιχείρηση» παρείχαν η Αυστραλία, το Μπαχρέιν, ο Καναδάς και η Ολλανδία. Μέχρι στιγμής έχουν πραγματοποιηθεί τουλάχιστον 8 αεροπορικές και πυραυλικές επιδρομές στην πρωτεύουσα Σαννάα και σε άλλες επαρχίες. Συμμετοχή στην πολεμοκάπηλη εκστρατεία των μακελάρηδων των ΗΠΑ ανακοίνωσε και η ΕΕ με την επιχείρηση «Ασπίδες». Όπως κυνικά δήλωσε ο Ζοζέπ Μπορέλ (Υπατος Εκπρόσωπος της ΕΕ), ο λόγος της αποστολής στρατευμάτων στην Ερυθρά είναι ότι «πολλές ευρωπαϊκές εταιρείες ζητούν να το κάνουμε επειδή το επιχειρηματικό τους μοντέλο υποφέρει πολύ λόγω της υψηλής αύξησης του κόστους που συνεπάγεται την ανάγκη να αλλάξουν διαδρομή για να φτάσουν στην Ευρώπη». Όπως αποδεικνύεται από την ασύμμετρη απάντηση των δυτικών ιμπεριαλιστών απέναντι στους Χούθι, στόχος τους δεν είναι μόνο η προστασία της διώρυγας του Σουέζ (που αποτελεί έναν πολύ σημαντικό εμπορικό δρόμο) αλλά και: α) η αύξηση των στρατιωτικών δυνάμεων στην περιοχή για την υπεράσπιση του Ισραήλ και την ενίσχυση της δυνατότητας επέμβασης στην Μέση Ανατολή εφόσον χρε-

αστεί. β) Η αποσταθεροποίηση της Μέσης Ανατολής ώστε να δημιουργήσει σημαντικά προβλήματα στον εμπορικό δρόμο του Μεταξιού της Κίνας και το Ιράν. γ) Η υπεράσπιση των συμφερόντων του μεγάλου πολυεθνικού κεφαλαίου.

Τα πολεμοκάπηλα σχέδια της κυβέρνησης Μητσοτάκη

Η εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη συνεχίζει να επενδύει σε μία τυχοδιωκτική - πολεμοκάπηλη πολιτική, αυτή του πιο δεδομένου συμμάχου των ΗΠΑ - Δύσης. Η Ελλάδα ήταν η πρώτη χώρα που ανακοίνωσε διάθεση συμμετοχής στην επιχείρηση «προστάτες της ευημερίας» των ΗΠΑ με την αποστολή φρεγάτας (βλ. Εργατική Πάλη Ιανουαρίου). Τώρα με περίσσιο θράσος, η ελληνική αστική τάξη, επιβεβαιώνει ότι είναι διατεθειμένη να παίξει με κάθε κόστος τον βρώμικο ρόλο των ιμπεριαλιστών και διεκδικεί να έχει αναβαθμισμένο ρόλο στην επιχείρηση «Ασπίδες» της Ευρώπης. Η βασική επιδίωξη του ελληνικού καπιταλισμού είναι να μπορέσουν να «ξεπεράσουν» την υποβάθμιση σε όλα τα επίπεδα (γεωστρατηγικά, οικονομικά, πολιτικά κ.ά.) με την ολοένα και μεγαλύτερη πρόσδεση στο άρμα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Όπως δήλωσε ο Δένδιας: «... για να δούμε τι ευκαιρίες υπάρχουν για την ενίσχυση της Ελληνικής Αμυντικής Βιομηχανίας, αλλά και ... τι συμβατότητες μπορεί να δημιουργηθούν για το Ελληνικό Σύστημα Αμυντικής Καινοτομίας το οποίο προσπαθούμε να δημιουργήσουμε».

Μάλιστα διεκδίκησε να αναλάβει η Ελλάδα την διοίκηση της επιχείρησης και πρόσφερε το Στρατηγείο της Λάρισας ως στρατηγείο της επιχείρησης.

Σημαντικά ερωτήματα εγείρονται για την ασφάλεια του πληρώματος του πολεμικού πλοίου, μιας και σύμφωνα με διαρροές η φρεγάτα αντιμετωπίζει σημαντικά προβλήματα και αποτελεί αμφίβολο αν θα μπορέσει να ανταποκριθεί στην αποστολή με τόσο απαραιτούμενο εξοπλισμό. Οι παραιτήσεις 17 στελεχών του Πολεμικού Ναυτικού που υπηρετούσαν στη φρεγάτα αντικατοπτρίζει την γύμνια και την γελοιοότητα της κυβέρνησης Μητσοτάκη που, ενώ θέλει να ηγηθεί μια ευρωπαϊκής επιχείρησης, δεν μπορεί να πείσει έμμεσα στελέχη του στρατού να πολεμήσουν για τα συμφέροντά της. Ταυτόχρονα αναδεικνύει και τον τυχοδιωκτισμό της ελληνικής αστικής τάξης που δεν διστάζει να θυσιάσει τα πάντα, ακόμα και να πατήσει επί πτωμάτων, για να πετύχει τους στόχους και τους σχεδιασμούς της.

Η κυβέρνηση δια στόματος Γεραπετρίτη, προσπαθεί να δικαιολογήσει τα πολεμοκάπηλα σχέδιά της επιμένοντας ότι η αποστολή έχει στόχο να στηριχτούν τα πλοία και οι ναυτικοί που περνάνε από την Ερυθρά. Επί της ουσίας, δεν υπάρχει καμία μέριμνα για τους εργαζομένους εμπορικών πλοίων, καμία διασφάλιση των ζώων και της ασφάλειάς τους, παρά τις προτάσεις της ΠΕΝΕΝ (Πανελλήνια Ένωση Ναυτών Εμπορικού Ναυτικού): α) Να δίνεται το δικαίωμα της παλινόστησης

με δαπάνες των Ναυτιλιακών εταιριών. β) Να προσδιοριστεί με ακρίβεια η θαλάσσια περιοχή επικινδυνότητας και να καταγραφεί σε ειδική σύμβαση που θα συναφθεί μεταξύ εφοπλιστών - ναυτεργατών. γ) Για όσους από τα πληρώματα επιθυμούν να παραμείνουν στα πλοία όταν αυτά διέρχονται από την επικίνδυνη ζώνη θα πρέπει να καθορίζονται πλήρως τα δικαιώματά τους.

Η κίνηση της κυβέρνησης μας εμπλέκει όλο και πιο βαθιά στον κίνδυνο του πολέμου που απλώνεται πάνω από την Μεσόγειο και την Μέση Ανατολή. Στην περιοχή μας συγκεντρώνονται σημαντικές δυνάμεις καταστροφής με αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα, που απειλούν να μετουσιωθούν σε έναν γενικευμένο πόλεμο. Η διάθεση της ελληνικής αστικής τάξης να αποτελέσει μπροστάρη στις επιχειρήσεις, μας κάνει και ταυτόχρονα πρώτο στόχο. Η επίθεση σε πλοίο που διαχειρίζεται ελληνική ναυτιλιακή πριν μία εβδομάδα, μάλλον αποτελεί ένα προεόρτιο της σύγκρουσης που θα ακολουθήσει. Μάλιστα οι Χούθι απείλησαν να επεκτείνουν τις επιθέσεις τους ως απάντηση στις αμερικανικές και βρετανικές επιδρομές σε διάφορες τοποθεσίες στην Υεμένη.

Ο μόνος τρόπος για να απεμπλακούμε από τον κίνδυνο του πολέμου και να γλιτώσουμε την συμμετοχή μας από την πρώτη γραμμή σε μία γενικευμένη σύγκρουση στην περιοχή μας που σιγοβράζει, είναι ένα αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα που θα παλέψει για την έξοδο από τα σφαγεία των ΝΑΤΟ-ΕΕ. Βασική προϋπόθεση αποτελεί και η σύγκρουση με την κυβέρνηση Μητσοτάκη που αποδεικνύει καθημερινά ότι είναι ο πιο δεδομένος σύμμαχος των Αμερικανών, ποντάροντας τα πάντα στην στήριξή του.

Η επέκταση του πολέμου στην Ερυθρά Θάλασσα και την Μέση Ανατολή

Έχουν περάσει σχεδόν τέσσερις μήνες που οι Χούθι της Υεμένης στάθηκαν στο πλευρό της Παλαιστίνης και κήρυξαν τον πόλεμο στο Ισραήλ και κατ' επέκταση στις ΗΠΑ, σαν άλλο «ποντίκι που βρυχάται»¹. Εν συνεχεία μέσα στην Υεμένη, ΗΠΑ και Βρετανία πραγματοποίησαν πολλαπλές επιδρομές κατά βάσεων και αεροδρομίων των Χούθι. Οι δυνάμεις των Χούθι φαίνεται ότι έχουν αρκετό περίσσευμα θάρρους και αντοχής, παρότι πρόκειται για έναν πρωτόγονο στρατό με μέσα που επ' ουδενί συγκρίνονται με αυτά της Δύσης, αντιστέκονται και απαντούν καθώς οι επιθέσεις τους επιφέρουν σοβαρό πλήγμα στο διεθνές εμπόριο. Όπως ανέφερε το ΔΝΤ την 1/2/2024 «Το μεγαλύτερο μέρος της κίνησης στην Ερυθρά Θάλασσα αφορά στην θαλάσσια μεταφορά εμπορευματοκιβωτίων, που μειώθηκε κατά σχεδόν 30%, η μείωση του εμπορίου επιταχύνθηκε στην αρχή της χρονιάς».

Η Ουάσιγκτον, το Λονδίνο και άλλοι σύμμαχοί τους στοχεύουν στον επανέλεγχο της στρατηγικής σημασίας περιοχής της Ερυθράς Θάλασσας, στο πλαίσιο των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών με αντιπάλους όπως η Κίνα, η Ρωσία, το Ιράν. Από κοντά σε κοινή ανακοίνωσή τους με τις ΗΠΑ και τη Βρετανία, οι κυβερνήσεις της Αυστραλίας, του Μπαχρέιν, του Καναδά, της Δανίας, της Γερμανίας, της Ολλανδίας, της Νέας Ζηλανδίας και της Νότιας Κορέας, όπως φυσικά και η ελληνική, υποστήριξαν τις επιδρομές στην Υεμένη, ισχυριζόμενες ότι στόχος είναι «η αποκλιμάκωση της έντασης και η αποκατάσταση της σταθερότητας» στην Ερυθρά Θάλασσα.

Πα τη κατάσταση στην Ερυθρά Θάλασσα, όπως και σε όλη την Μ. Ανατολή κύριος υπεύθυνος είναι οι ΗΠΑ. Από τον Αύγουστο, πριν ακόμα και την επίθεση της Χαμάς, στο Ισραήλ έχει «αράξει» ο αμερικάνικος στόλος για να ελέγξει την θαλάσσια μεταφορά των εμπορικών πλοίων. Έτσι η κατάσταση το προηγούμενο διάστημα δεν άργησε να εκτραχυνθεί με τα δολοφονικά χτυπήματα των ΗΠΑ - Ισραήλ εκτός Παλαιστίνης, τα οποία και ανταποδίδονται από τις δυνάμεις που συγκεντρώνονται γύρω από το Ιράν, όπως είναι και οι Χούθι.

Το Ισραήλ και η Χεζμπολάχ ανταλλάσσουν πυρά όλο και πιο συχνά. Στα σύνορα Ισραήλ - Λιβάνου οι εχθροπραξίες μεταξύ ισραηλινού στρατού και Χεζμπολάχ έχουν ενταθεί με αρκετά θύματα και από τις δύο πλευρές. Από την πλευρά της Χεζμπολάχ οι κινήσεις είναι συγκρατημένες (αυτή την συγκράτηση βέβαια την πληρώνει ο παλαιστινιακός λαός με το αίμα του) παρά τις πρόσφατες δολοφονίες στην πρωτεύουσα του Λιβάνου του επικεφαλής της Χαμάς, Σαλέχ Αλ Αρούρι και έξι ακόμα συνεργατών του και του Γουίσαμ Άλ Ταουίλ, ανώτερου στελέχους της Χεζμπολάχ.

Η γενίκευση της σύγκρουσης εμπλέκει και το Ιράν που είναι ο κύριος περιφερειακός αντίπαλος του Ισραήλ και των ΗΠΑ και συνεχώς ενδυναμώνεται. Η Σαουδική Αραβία, αφού διέκοψε την αποκα-

τάσταση των σχέσεών της με το Ισραήλ, στην οποία επένδυναν πολλά οι ΗΠΑ, προσχώρησε στους BRICS αφήνοντας σύζυλους τους Δυτικούς, ενώ ο φόβος να προσχωρήσουν εκεί και άλλα κράτη με πρώτο το Κατάρ, σφίγγει την θηλιά στον λαϊκό των Αμερικανών. Η Τουρκία επίσης, πάγωσε τον σχεδιασμό μεταφοράς ισραηλινού φυσικού αερίου προς την Ευρώπη. Ακόμα, η αστική τάξη και το καθεστώς Σίσι στην Αίγυπτο ανησυχούν καθώς έχουν θέσει εκτός νόμου τους Αδελφούς Μουσουλμάνους που συνδέονται με τη Χαμάς.

Μέσα στον Γενάρη υπήρξαν περισσότερες από 150 επιθέσεις κατά των δυνάμεων των ΗΠΑ και του συνασπισμού στο Ιράκ και τη Συρία, με πιο βαρύ το πλήγμα που επιτεύχθηκε στην Ιορδανία όπου τρεις Αμερικάνοι σκοτώθηκαν και άλλοι 25 τραυματίστηκαν. Οι ΗΠΑ σαν απάντηση αυτές τις μέρες ετοιμάζουν δολοφονικές επιδρομές κατά ιρανικών στόχων εντός Ιράκ και Συρίας. Είναι δεδομένο ότι πιέζουν στην κατεύθυνση της γενίκευσης του πολέμου στην Μέση Ανατολή, κάτι που οι BRICS και κυρίως το Ιράν φαίνεται ότι θέλουν να αποφύγουν.

Στο πλαίσιο των ανακατατάξεων και ανατροπών της περιόδου που διανύουμε (με τον πόλεμο στην Ουκρανία και την Μ. Ανατολή να έχουν σηματοδοτήσει την έναρξη ενός ιδιότυπου Γ' Παγκόσμιου Πολέμου), μια σειρά από χώρες προσδοκούν να γίνουν μέλη στις BRICS (χαρακτηριστικά, η Σαουδική Αραβία, η Αίγυπτος, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα). Αυτές οι χώρες (παλιότερα πλήρως ελεγχόμενες από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό) συσφίγγουν τους δεσμούς τους με τις νέες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Ρωσίας και της Κίνας (η οποία έχει και ισχυρή οικονομική παρουσία στην περιοχή της Μ. Ανατολής).

Η σύγκρουση αυτή είναι τιτάνια και αναπόφευκτη και η εργατική τάξη την πληρώνει με το αίμα της. Η Παλαιστίνη αντιστέκεται εδώ και μήνες με σθένος στις δυνάμεις του Ισραήλ και δεν του επιτρέπει να ολοκληρώσει τα σχέδιά του. Το Ισραήλ σκόπευε να «καθαρίσει» άμεσα την Χαμάς στα παλαιστινιακά εδάφη, να εξολοθρεύσει την Χεζμπολάχ στο Λίβανο και εν συνεχεία να επέμβει στο Ιράν για να καθαρίσει και να επανακτήσει πλήρως την περιοχή. Η αντίσταση όμως των Παλαιστίνιων κι η επέμβαση των Χούθι δεν επιτρέπει στο Ισραήλ να προχωρήσει τα σχέδιά του και αναγκάζει να εμπλακούν άμεσα, στέλνοντας και δικά τους στρατεύματα, οι δυτικοί ιμπεριαλιστές.

■ Κιτσώνης Βαγγέλης

¹ «Το ποντίκι που βρυχάται» είναι βρετανική σατιρική ταινία του 1959, σε σκηνοθεσία Τζακ Άρνολντ. Το φανταστικό Φένγονικ είναι ένα μικροσκοπικό δουκάτο στις γαλλικές Άλπεις, που μετά την κλοπή από τις ΗΠΑ της συνταγής ενός κρασιού που παράγουν και είναι η μοναδική οικονομική τους πηγή, αποφασίζουν να τους κηρύξουν τον πόλεμο. Έχοντας ένα στρατεύμα μόλις 15 ανδρών το δουκάτο πραγματοποιεί εισβολή στις ΗΠΑ.

στον κόσμο...

Γερμανία

Οι μηχανοδηγοί προχώρησαν σε τριήμερη απεργία στις 10-12/01, συνεχίζοντας τις απεργιακές κινητοποιήσεις τους από τον προηγούμενο χρόνο. Το GDV (σωματείο των μηχανοδηγών) έχει θέσει τα εξής αιτήματα: μείωση του ωραρίου εργασίας από 38 σε 35 ώρες την εβδομάδα για τους εργαζόμενους σε βάρδιες, αύξηση 555 ευρώ τον μήνα και εφάπαξ πληρωμή 3.000 ευρώ για την αντιμετώπιση της ακρίβειας. Οι εργαζόμενοι είχαν πραγματοποιήσει και 24ωρη προειδοποιητική απεργία στις αρχές του Δεκέμβρη, χωρίς οι διαπραγματεύσεις με τη Deutsche Bahn (DB) να καταλήγουν κάπου. Η DB, που είναι κρατική σιδηροδρομική εταιρία και η μεγαλύτερη στη Γερμανία, προσπάθησε να βάλει τέλος στις απεργίες προτείνοντας αύξηση μισθών κατά 4,8% από τον Αύγουστο και μείωση του χρόνου εργασίας κατά μία ώρα από το 2026! Οι μηχανοδηγοί βρήκαν την πρόταση εξευτελιστική, οπότε και προχώρησαν σε νέα δήμερη απεργία στις 22-27/01. Πρόκειται για την τέταρτη απεργία του συνδικάτου και ταυτόχρονα τη μεγαλύτερη σε διάρκεια.

Παρόμοια είναι η κατάσταση στον κλάδο των μέσων μαζικής μεταφοράς. Το συνδικάτο Ver.di (2ο μεγαλύτερο στη Γερμανία) προκήρυξε 24ωρη απεργία, παραλύοντας τις συγκοινωνίες σε περισσότερες από 80 πόλεις. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις αποτελούν ένα σημαντικό εργαλείο των εργαζομένων, καθώς ασκούν ιδιαίτερη πίεση στους εργοδότες εν μέσω διαπραγματεύσεων για υπογραφή νέας συλλογικής σύμβασης. Οι εργαζόμενοι στα λεωφορεία, στο μετρό και στο τραμ σε 15 από τα 16 κρατίδια (εκτός από τη Βαυαρία, όπου η συλλογική σύμβαση ήταν μεγαλύτερης διάρκειας και βρίσκεται ακόμη σε ισχύ), διεκδικούν, μεταξύ άλλων, αυξήσεις 2,80 ευρώ/ώρα στις αποδοχές, μεγαλύτερα διαστήματα ανάπαυσης και περισσότερες ημέρες διακοπών. Με φόντο την απεργία 25.000 εργαζομένων στην ασφάλεια 11 μεγάλων αεροδρομίων την 01/02, το συνδικάτο προκήρυξε απεργία και για τους εργαζομένους στα αεροδρόμια. Ενδεικτικά, από τα αεροδρόμια Βερολίνου, Αμβούργου και Στουτγάρδης έχουν ακυρωθεί όλες οι πτήσεις. Συνολικά, εκτιμάται ότι ακυρώθηκαν περισσότερες από 11.000 προγραμματισμένες πτήσεις.

Γαλλία

Οι εκπαιδευτικοί απεργούσαν σε όλη τη Γαλλία την 01/02 για να απαιτήσουν καλύτερους μισθούς και συνθήκες, καταδικάζοντας τη νέα υπουργό Παιδείας και τις εξαγγελίες νέων μέτρων σε σχολεία. Σύμφωνα με το σωματείο δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης FSU-SNUipp, το 65% των δασκάλων στα σχολεία του Παρισιού απεργούσαν και τουλάχιστον 130 σχολεία έκλεισαν εντελώς την ημέρα της κινητοποίησης. Συνολικά, περίπου το 47% των δασκάλων γυμνασίου και λυκείου απεργούσαν, ενώ η συμμετοχή έφτασε το 40% στα δημοτικά σχολεία. Πορείες πραγματοποιήθηκαν και σε αρκετές μεγάλες πόλεις όπως το Παρίσι, η Μασσαλία, η Ρεν και η Νάντη. Αυτή ήταν η μεγαλύτερη κινητοποίηση (6.800) από τις διαδηλώσεις κατά του πρώην υπουργού Παιδείας Ζαν-Μισέλ Μπλανκέ το 2022.

Η κυβέρνηση, με νέο πρωθυπουργό τον Γκαμπριέλ Ατάλ, δεν δίστασε να χτυπήσει με αστυνομικές δυνάμεις τους μαθητές σε δύο σχολεία (Παρίσι, Λυών), οι οποίοι είχαν προβεί σε κατάληψη για να στηρίξουν την απεργία. Οι εκπαιδευτικοί δεν αντιτίθενται μόνο στους εξευτελιστικούς μισθούς τους, οι οποίοι ουσιαστικά έχουν μειωθεί λόγω της ακρίβειας· καταδικάζουν τα σχέδια του Ατάλ για διαχωρισμό των μαθητών γυμνασίου σε «ομάδες» με βάση τις ακαδημαϊκές βαθμολογίες τους, την επιβολή σκληρών ποινών για νέους που συγκρούονται με την αστυνομία ή το να στέλνονται σε σωφρονιστικά ιδρύματα ανηλίκων. Η υποβάθμιση του δημόσιου σχολείου φαίνεται να είναι κύριο θέμα στην ατζέντα της κυβέρνησης, όμως θα είναι ένα δύσκολο έργο αν κρίνουμε από τη μαχητική στάση των εκπαιδευτικών.

Χωρίς τέλος το μακελειό στη Λωρίδα της Γάζας: Πληθαίνουν οι εστίες πολέμου

Λίγο πριν το κλείσιμο του τέταρτου μήνα της σιωνιστικής θηριωδίας στη Λωρίδα της Γάζας και της συνεχιζόμενης γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού, τίποτα δεν προοιωνίζει το τέλος αυτού του εφιάλτη. Αντίθετα, η βαρβαρότητα και η λύσσα του φασιστικού ισραηλινού καθεστώτος αυξάνεται, όσο η αντίσταση των Παλαιστινίων επιμένει. Ταυτόχρονα, πληθαίνουν οι πολεμικές εστίες τόσο στις γειτονικές Συρία, Ιορδανία και Λίβανο, όσο και στην Ερυθρά Θάλασσα, Ιράν, Ιράκ, Πακιστάν, καθώς ιμπεριαλιστικές και περιφερειακές δυνάμεις χρησιμοποιούν το παλαιστινιακό δράμα για να προωθήσουν τα συμφέροντά τους.

Εκτοπισμών και γενοκτονίας συνέχεια...

Τα νούμερα των θυμάτων μοιάζουν να μην έχουν πια νόημα να αναφέρονται καθώς αυξάνουν κατά εκατοντάδες κάθε μέρα που περνάει. Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές έχουν ξεπεράσει τις 26.000 χωρίς να λογαριάζονται οι χιλιάδες θαμμένοι στα ερείπια, οι δεκάδες χιλιάδες τραυματίες και οι φυλακισμένοι. Το 45% των σπιτιών, το 70% των σχολείων και τα 2/3 όλων των δομών έχουν ισοπεδωθεί. Από τα 36 νοσοκομεία τα 23 είναι εκτός λειτουργίας. Ο μισός παλαιστινιακός πληθυσμός λιμοκτονεί, όλοι πεινάνε, δεν υπάρχει καθαρό νερό, τα δίκτυα αποχέτευσης έχουν καταστραφεί, οι αρρώστιες και οι επιδημίες θερίζουν, η ανθρωπιστική βοήθεια που οι Ισραηλινοί αφήνουν να περάσει είναι ελάχιστη.

Η διεθνής υποκρισία της Χάγης

Κι όμως, η προσωρινή απόφαση του Ανώτατου Ποινικού Δικαστηρίου της Χάγης, στο οποίο προσέφυγε η Νότιος Αφρική ζητώντας να καταδικαστεί το Ισραήλ για γενοκτονία, δεν θεώρησε αυτά τα στοιχεία αρκετά ώστε να απαιτήσει κατάπαυση του πυρός και άμεσο τερματισμό της αθλιότητας που λαμβάνει χώρα στην παλαιστινιακή γη. Το Δικαστήριο, έλαβε υπόψη του το δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα (!) και το καλεί να υποβάλει έκθεση σε ένα μήνα για τα μέτρα που θα λάβει «για αποφυγή και τιμωρία πράξεων γενοκτονίας σε βάρος των Παλαιστινίων», δηλαδή μέτρα που θα λάβει εναντίον του εαυτού του! Αν και το σιωνιστικό καθεστώς δεν σκόπευε ούτως ή άλλως να εφαρμόσει τις αποφάσεις του δικαστηρίου, όπως έχει γράψει

στα παλαιότερα των υποδημάτων του τις αμέτρητες αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, μόνο ανακούφιση μπορεί να προκαλέσει στο Νετανιάχου και την κυβέρνησή του το υποκριτικό, «ισορροπημένο» πόρισμα του Ανώτατου Δικαστηρίου.

Από την άλλη, βέβαια, η σαφής υπόνοια για την ευθύνη του ισραηλινού καθεστώτος για το έγκλημα που επιτελείται σε βάρος του παλαιστινιακού λαού δείχνει, ταυτόχρονα, την αλλαγή κλίματος στο διεθνές διπλωματικό περιβάλλον που, αντιμέτωπο με τεράστιες διαδηλώσεις σε όλο τον κόσμο και τον κίνδυνο μιας ανεξέλεγκτης γενίκευσης του πολέμου στην περιοχή, προσπαθεί πλέον να κρατήσει τις αποστάσεις του από τους σιωνιστές. Είναι ενδεικτικές οι δηλώσεις του εκπροσώπου της ΕΕ για θέματα εξωτερικής πολιτικής, Ζοζέ Μπορέλ, που αναδεικνύεται σε υπέρμαχο της λύσης των δύο κρατών. Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι οι χώρες της ΕΕ δημιουργούν τη δική τους ναυτική δύναμη στην Ερυθρά Θάλασσα, αποφεύγοντας να ενταχθούν στον υπό αμερικανική διοίκηση στόλο αντιμετώπισης των Χούθι.

Οι άσπονδοι φίλοι

Οι περιφερειακές δυνάμεις της περιοχής (Αίγυπτος, Τουρκία, Σαουδική Αραβία) έχουν η καθεμιά τη δική της ατζέντα, που αφορά μόνο στην διαφύλαξη των καθεστώτων τους και την προώθηση των συμφερόντων τους. Συμφωνούν στην αναγκαιότητα άμεσου τερματισμού των ισραηλινών επιχειρήσεων και προωθούν ως λύση τη δημιουργία ενός αποστρατιωτικοποιημένου κράτους - προτεκτοράτου υπό την εποπτεία μιας διεθνούς δύναμης στην οποία προτίθενται να συμμετέχουν. Η Σαουδική Αραβία, παρά το ναυάγιο των Συμφωνιών του Αβραάμ, την ένταξη της πλέον στους BRICS και την επαναπροσέγγισή της με το Ιράν, εξακολουθεί να επιδιώκει την ομαλοποίηση των σχέσεων της με το Ισραήλ, εφόσον διευθετηθεί, με κάποιο τρόπο, το παλαιστινιακό. Η Αίγυπτος αρνείται σθεναρά τον εκτοπισμό μεγάλου μέρους των Παλαιστινίων στο Σινά, καθώς και την μετατροπή του λεγόμενου «Διαδρόμου της Φιλαδέλφειας» (στρατηγικός διάδρομος στα σύνορα Αιγύπτου - Γάζας) σε νεκρή ζώνη ελεγχόμενη από το Ισραήλ. Ο Ερντογάν από την πλευρά του, πέρα από τον ηγεμονικό ρόλο που επιδιώκει για τη χώρα του στο μουσουλμανικό κόσμο, έχει βρει την ευ-

καιρία να εντείνει ανενόχλητος τις επιθέσεις στους Κούρδους της Συρίας και του Ιράκ. Κατά τα άλλα περιορίζεται σε μια ανέξοδη πολεμική ρητορική και κωφεύει σε προτάσεις για μέτρα πραγματικής πίεσης, όπως αυτή του ιρανού προέδρου Ραΐσι, να διακόψει τις εμπορικές διαπραγματεύσεις της χώρας του με το Ισραήλ.

Το Ιράν προσπάθησε να κρατήσει χαμηλούς τόνους και να αποφύγει την κατά μέτωπο αντιπαράθεση (συμμετέχει και δυναμικά μέσω της Χεζμπολάχ στο Λίβανο και των Χούθι στην Υεμένη). Έχει βρεθεί ωστόσο το τελευταίο διάστημα στο επίκεντρο των ισραηλινών επιθέσεων (δολοφονία Μουσαβί, διοικητή των Φρουρών της Επανάστασης, επίθεση στο Κερμάν του νότιου Ιράν, με σχεδόν 84 νεκρούς και 284 τραυματίες). Ήταν επομένως θέμα χρόνου η αντίδρασή του στις προκλήσεις, και ήρθε με ένα τριπλό χτύπημα: Καταρχάς στο Ερμπίλ του ιρακινού Κουρδιστάν, σε εγκαταστάσεις της ισραηλινής Μοσάντ και της αμερικανικής CIA (οι Κούρδοι του Ιράκ πληρώνουν την επιλογή τους να συνεργαστούν με τους Αμερικανούς για να προστατεύσουν τα συμφέροντά τους). Κατά δεύτερο στο Ιντλίμπ της Συρίας σε θέσεις του ισλαμικού στρατού (είχε αναλάβει την ευθύνη για την επίθεση στο Κερμάν). Και τρίτο, στο στρατηγείο του «Στρατού Δικαιοσύνης» (συνιτική οργάνωση με συχνές επιθέσεις στα ιρανικά εδάφη), στα νοτιοδυτικά του Πακιστάν, κοντά στα σύνορα με το Ιράν.

Επρόκειτο για μια επίδειξη ισχύος από την πλευρά του Ιράν, που διατηρεί καλές σχέσεις και με τις τρεις χώρες - και έσπευσε να το ξεκαθαρίσει - δεν παύει όμως να δυναμιτίζει την ήδη εύφλεκτη κατάσταση στην περιοχή (ήδη το Πακιστάν απάντησε πλήττοντας «στόχους τρομοκρατών» στο έδαφος του Ιράν).

Η αντιφατική πολιτική των ΗΠΑ

Την ίδια στιγμή που ο Μπάιντεν και οι εκπρόσωποι της κυβέρνησής του εγκαινιάζουν το Ισραήλ να αυτοσυγκρατηθεί και να εξετάσει το ενδεχόμενο των δύο κρατών γιατί δεν υπάρχει άλλη διέξοδος από την κρίση, την ίδια στιγμή που εμφανίζονται δυσαρεστημένοι από την αδιαλλαξία και την ισχυρογνωμοσύνη των ακροδεξιών του Νετανιάχου, όχι μόνο δεν παίρνουν κανένα μέτρο για να εκβιάσουν τη συμμόρφωσή τους, όχι μόνο συνεχίζουν την τεράστια οικονομική και στρατιωτική τροφοδοτήσή τους, αλλά υποδαυλίζουν

οι ίδιοι την κατάσταση καθώς η ναυτική δύναμη που συγκρότησαν στην Ερυθρά θάλασσα εντείνει τις επιθέσεις στους Χούθι χτυπώντας πλέον μέσα στην Υεμένη (απόδειξη ταυτόχρονα της αδυναμίας/ ανικανότητάς τους να τιθασεύσουν τους Χούθι). Εύλογα εγείρεται η υπόνοια ότι η κυβέρνηση Μπάιντεν φοράει το φιλο-ειρηνικό της προσωπίο για να κατευνάσει την αμερικανική κοινή γνώμη που σε μεγάλο πια ποσοστό (57%) καταδικάζει τη σφαγή των Παλαιστινίων και τη δική του πολιτική, γεγονός που φαίνεται πως θα του στερήσει την προεδρία στις επερχόμενες εκλογές. Ταυτόχρονα, όμως, μάλλον πριμοδοτεί κάτω από το τραπέζι την επιθετική πολιτική Νετανιάχου. Μένει να δούμε πώς θα διαχειριστεί τις επιπτώσεις της, όπως τους πρώτους αμερικανούς στρατιώτες - θύματα των εχθροπραξιών σε αμερικανική βάση στην Ιορδανία.

Με την πλάτη στον τοίχο οι σιωνιστές

Στο Ισραήλ ο Νετανιάχου και η ακροδεξιά κουστωδία που κυβερνά μαζί του σαμποτάρουν οποιαδήποτε διαπραγμάτευση εμμένοντας στην εξόντωση της Χαμάς και τον πλήρη έλεγχο της Λωρίδας της Γάζας. Γνωρίζοντας ότι η παραμονή τους στην εξουσία ταυτίζεται με τη συνέχιση του πολέμου, έχουν αποδυθεί σε μαρράζ επιθέσεων, όχι μόνο στην Γάζα, αλλά και στη Δ. Όχθη, τη Συρία και το Λίβανο (επιχειρούν να δημιουργήσουν κι εκεί μια νεκρή ζώνη στα μεταξύ τους σύνορα). Ωστόσο, σχεδόν τέσσερις μήνες και 58 δισ. δολάρια μετά, κάθε άλλο παρά έχουν εξοντώσει τη Χαμάς, της οποίας η δημοτικότητα έχει απογειωθεί τόσο στη Γάζα όσο και στη Δ. Όχθη (ως κύριου εκφραστή της ένοπλης πάλης, δηλαδή του μόνου μέσου αγώνα) και κάθε άλλο παρά έχουν κάμψει την αντίσταση των Παλαιστινίων. Τώρα ανακαλύπτουν ότι οι υπόγειες στοές που σκόπευαν να πλημμυρίσουν είναι πολλά χιλιόμετρα (γίνεται λόγος για 700) και καθόλου εύκολη υπόθεση (έχουν καταστρέψει μόλις το 20%). Αντίθετα, η αξιοπιστία τους δέχτηκε ακόμα ένα πλήγμα όταν 21 ισραηλινοί στρατιώτες που επιχειρούσαν να ανατινάξουν μια γειτονιά στη, δήθεν εκκαθαρισμένη, βόρεια Γάζα σκοτώθηκαν από τα ίδια τους τα πυρομαχικά μετά από επίθεση μαχητών της Χαμάς. Με την οικονομία της χώρας να υποφέρει και τον υπουργό Οικονομικών να κάνει λόγο για ανάγκη περικοπών και φόρων προκειμένου να αποφευχθεί η κρίση χρέους, με τους συγγενείς των ομήρων να τους κατηγορούν για ανικανότητα και με ένα αντιπολεμικό κίνημα να αναπτύσσεται ταχύτατα, έκαναν την εμφάνισή τους και οι πρώτοι σοβαροί τριγμοί στην κυβέρνηση εθνικής ενότητας: πολλά στελέχη της αντιπολίτευσης, ανάμεσά τους ο Μπένι Γκαντς, ηγέτης της Εθνικής Ενότητας και ο Ικάντι Αϊζενκότ, πρώην αρχηγός του στρατού, ζητούν εκλογές, εκεχειρία και συμφωνία με τη Χαμάς.

Προς το παρόν, διάφορες συμφωνίες βρίσκονται στο τραπέζι από διαμεσολαβητές με το Κατάρ να ηγείται των διαδικασιών. Από την πλευρά της Χαμάς, η απάντηση είναι μέχρι τώρα η ίδια: η πλήρης απελευθέρωση των ομήρων προϋποθέτει μόνιμη κατάπαυση του πυρός και απελευθέρωση όλων των παλαιστινίων κρατουμένων (υπολογίζονται σε 6.000). Και φαίνεται να μην υποχωρεί.

■ Μαρία Κτιστάκη

Ταϊβάν: Εκλογές στη σκιά της πολεμικής απειλής

Οι εκλογές της 13ης Ιανουαρίου στην Ταϊβάν (για πρόεδρο και νομοθετική βουλή), παρά τη σχετική ηρεμία που επικράτησε, έδειξαν πόσο μεγαλώνει η απειλή πολέμου με την Κίνα στα πλαίσια της σύγκρουσής της με τις ΗΠΑ.

Βρισκόμενο απέναντι από τα κινεζικά παράλια, έχοντας άλλοτε ονομαστεί Φορμόζα («όμορφη») από τους πορτογάλους θαλασσοπόρους, το νησί της Ταϊβάν ήταν παλιότερα αποικία των Ολλανδών. Με την προσπάθεια των ιμπεριαλιστών από τα μέσα του 19ου αιώνα να κυριαρχήσουν στην Κίνα μέσω του πολέμου του οπίου, η Ταϊβάν έγινε αποικία της Ιαπωνίας μετά τον σινοιαπωνικό πόλεμο του 1895. Μετά την ήττα του γιαπωνέζικου ιμπεριαλισμού στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και τη νίκη της Κινέζικης Επανάστασης το 1949, κατέφυγαν εκεί τα υπολείμματα του εθνικιστικού Κουομινταγκ του στρατηγού Τσιανγκ Κάι Τσεκ (σφαγέα των κινέζων εργατών τη δεκαετία του 1920), ανακηρύσσοντας τη «Δημοκρατία της Κίνας». Επιβλήθηκε ένα σκληρό δικτατορικό καθεστώς, αποκαλούμενο Λευκή Τρομοκρατία. Τις δεκαετίες του 1960 και 1970, μια ισχυρή οικονομική ανάπτυξη έφερε την Ταϊβάν στην ομάδα των «νέων βιομηχανικών χωρών» της ΝΑ Ασίας. Σήμερα είναι η πρώτη δύναμη στην παραγωγή μικροτσιπ υψηλής τεχνολογίας (ιδιαίτερα η εταιρία TSMC), απ' όπου εξαρτώνται πολλοί οικονομικοί κλάδοι και στρατιωτικές τεχνολογίες σε Κίνα, ΗΠΑ, ΕΕ. Ένα από τα έπαθλα του ανταγωνισμού ΗΠΑ - Κίνας, η TSMC έχει αποφασίσει σε συνεργασία με

τις ΗΠΑ τη δημιουργία εργοστασίων στην Αριζόνα, επενδύοντας δεκάδες δισ. δολάρια για να τα βγάλει εκτός κινεζικής «εμβέλειας».

Το δικτατορικό καθεστώς άρχισε να αίρεται το 1987 και οι πρώτες ελεύθερες εκλογές έγιναν το 1996. Το καθεστώς της Ταϊπέι (πρωτεύουσα) έχει αναγνωριστεί από πολύ λίγες χώρες. Η Κίνα θεωρεί την Ταϊβάν αναπόσπαστο κομμάτι της, πράγμα που δεν στερείται ιστορικής βάσης. Το 1992, μετά από δεκαετίες παγώματος κάθε επαφής, Κίνα και Ταϊβάν ξεκίνησαν να επεκτείνουν ορισμένες σχέσεις, κυρίως οικονομικές.

Βάση αυτής της «συναίνεσης» ήταν η αναγνώριση ότι υπάρχει «μία Κίνα», χωρίς οι δύο πλευρές να συμφωνούν τι σημαίνει αυτό. Για την Κίνα, θα μπορούσε να σημαίνει μια σταδιακή αφομοίωση, όπως του Χονγκ Κονγκ (επανήλθε στη δικαιοδοσία της από τα χέρια της Βρετανίας), στη βάση της αρχής «μία χώρα, δύο συστήματα» (ένα «σοσιαλιστικό» και ένα αμιγώς καπιταλιστικό). Τα τελευταία χρόνια, ωστόσο, με την ανάδυση του κινέζικου ιμπεριαλισμού και

τη μακρόχρονη κυριαρχία του προέδρου Σι, μιλάει ανοιχτά για αναπόφευκτη επανένωση της Ταϊβάν με τη «μητέρα πατρίδα». Οι λόγοι είναι πολλοί: ενίσχυση της ιδεολογίας ενός κινέζικου εθνικισμού, αφομοίωση σημαντικών οικονομικών βάσεων, σπάσιμο της περικύκλωσης που επιχειρούν οι ΗΠΑ (με συμμαχίες όπως η AUKUS). Η Ταϊβάν είναι στρατηγική προτεραιότητα της Κίνας, έχοντας την υποστήριξη και της Ρωσίας.

Επίσημα οι ΗΠΑ παραμένουν μέχρι σήμερα στο δόγμα της «μίας Κίνας», της αναγνώρισης μόνο της ηπειρωτικής χώρας. Όμως από τη δεκαετία του 2010, καθώς η σύγκρουση με την Κίνα έπαιρνε μεγαλύτερες διαστάσεις, η ανάμιξη των ΗΠΑ στην Ταϊβάν ενισχύθηκε. Οι φωνές ότι οι ΗΠΑ πρέπει να ωθήσουν την Ταϊβάν να ανακηρύξει ανεξαρτησία έχουν πληθύνει, δοκιμάζοντας τα όρια. Ακόμα περισσότερο εντείνονται οι προετοιμασίες των ΗΠΑ (οικονομική συνεργασία, στρατιωτική ενίσχυση κ.λπ.), ώστε η Ταϊβάν να αντισταθεί στρατιωτικά σε μια ενδεχόμενη κινέζικη επέμβαση εναντίον της. Με απλά λόγια, να

γίνει μια δεύτερη Ουκρανία.

Στις προεδρικές εκλογές επικράτησε με 40,4% το Δημοκρατικό Προοδευτικό Κόμμα (DPP) του Λάι Τσινγκ Τε, ο οποίος κέρδισε την τρίτη θητεία του. Καθώς είναι υπέρ της ανεξαρτησίας της Ταϊβάν (ή τουλάχιστον της απομάκρυνσής της από την Κίνα), η εκλογή του προκάλεσε επαίνους από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Η Κίνα απάντησε αυστηρά να μην αναμειγνύονται στα εσωτερικά της, καθώς και ότι κάθε κίνηση προς την ανεξαρτησία της Ταϊβάν «θα τιμωρηθεί αυστηρά» και ότι το εκλογικό αποτέλεσμα δεν μπορεί να αλλάξει «τη βασική κατεύθυνση της ανάπτυξης δεσμών και τελικής ένωσης».

Τα πράγματα δεν είναι απλά για τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Το DPP του Λάι μειοψήφισε απέναντι στο άθροισμα του Κουομιντάνγκ (33,4%) και του Λαϊκού Κόμματος (TPP, 26,4%), που είτε είναι φιλοκινέζικα είτε είναι πολύ προσεκτικά για το πώς θέλουν να εξελιχθούν οι σχέσεις Ταϊπέι - Πεκίνου. Στη νομοθετική βουλή, το DPP έχασε την ισχυρή πλειοψηφία του, μένοντας με 51 έδρες, έναντι 52 του Κουομιντάνγκ και 8 του TPP. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Μπρίντεν έσπευσε να δηλώσει ότι δεν τάσσεται υπέρ της ανεξαρτησίας της Ταϊβάν. Παραμένει δύσκολο για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό να περάσει ανοιχτά την κόκκινη γραμμή: όσο κι αν θέλει να σπρώξει τα πράγματα προς τα εκεί, πιθανόν θα αναγκαστεί να περιμένει την Κίνα να κινηθεί πρώτη. Στην πρόσφατη συνάντηση των υπουργών Εξωτερικών τους, η Κίνα υπενθύμισε ρητά ότι απαιτεί έμπρακτη τήρηση της δέσμευσης των ΗΠΑ στη θέση της «μίας Κίνας».

Το πρόβλημα της Ταϊβάν είναι περίπλο-

Αργεντινή: Γενική Απεργία ενάντια στο αντεργατικό «πραξικόπημα» του Μιλέι

Στις 24 Γενάρη οργανώθηκε στην Αργεντινή μια από τις μεγαλύτερες γενικές απεργίες των τελευταίων χρόνων ενάντια στο αντεργατικό «πραξικόπημα» που προσπαθεί να κάνει η νέα κυβέρνηση του ακροδεξιού Μιλέι (βλ. Ε.Π Γενάρη). Στο Μπουένος Άιρες, η απεργία είχε πολύ μεγάλη επιτυχία και πάνω από 300 χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωσαν έξω από το προεδρικό μέγαρο ζητώντας την άμεση απόσυρση του υπερδιατάγματος που καταργεί με ένα νόμο το σύνολο του εργατικού δικαίου.

Το οργανωμένο εργατικό κίνημα έδειξε την δύναμή του με την τεράστια συμμετοχή των εργαζομένων και των κοινωνικών, πολιτικών και πολιτιστικών οργανώσεων να διαδηλώνουν σε όλη την χώρα ζητώντας την καταψήφιση του έκτακτου διατάγματος (DNU) και του νέου κατασταλτικού νόμου (νόμος Omnibus) που κατέβασε η υπουργός Ασφαλείας Πατρίσια Μπούλριτς, με το οποίο η κυβέρνηση θέλει να χτυπήσει βάνουσα το δικαίωμα στην διαδήλωση και την διαμαρτυρία.

Η επιτυχία αυτής της μεγάλης απεργίας, παρότι προκηρύχθηκε από την Γενική Συνομοσπονδία Εργατών (CGT) την οποία ελέγχει παραδοσιακά η περονική συνδικαλιστική γραφειοκρατία (μια από τις πιο σκληρές στον κόσμο), οφείλεται στην πυρηνική δουλειά που ανέλαβαν οι ταξικές δυνάμεις του κινήματος και κυρίως οι οργανώσεις της επαναστατικής - τροτσκιστικής

αριστεράς στην χώρα αμέσως μετά από την ανακοίνωση της κυβερνητικής επίθεσης. Η διεξαγωγή εκατοντάδων γενικών συνελεύσεων σε χώρους δουλειάς, γειτονίες κ.ά και η δημιουργία μορφών αυτοοργάνωσης (εργοστασιακές επιτροπές, επιτροπές γειτονίας, φοιτητικές/μαθητικές επιτροπές), προετοίμασαν πολιτικά την βάση της εργατικής τάξης ώστε να ξεπεράσει γρήγορα το «σοκ» από την εκλογή του νεοφασίστα Μιλέι και να μπει με νέα ορμή στη μάχη για την ανατροπή της επίθεσης, αποδεικνύοντας στην πράξη ότι οι αγωνιστικές παραδόσεις της εργατικής τάξης στη χώρα είναι δυνατές και δεν μπορούν να εξαλειφθούν απλά με έναν νόμο και ένα άρθρο. Η απεργία μάλιστα είχε και διεθνή αντίκτυπο καθώς οργα-

νώθηκαν κινητοποιήσεις αλληλεγγύης έξω από τις πρεσβείες της Αργεντινής σε πάνω από 85 πόλεις σε όλο τον κόσμο.

Ο Μιλέι θέλοντας να δώσει στον εαυτό του αυθαίρετες εξουσίες δείχνει αποφασισμένος να υλοποιήσει τα σχέδιά του με κάθε κόστος. Στοχεύοντας σε ένα καθεστώς εξάιρεσης και χωρίς καμιά νομιμοποίηση από το Σύνταγμα επιμένει στην εφαρμογή ενός ιδιότυπου blitzkrieg (κεραυνοβόλος πόλεμος) με σκοπό να αφινιδιάσει την κοινωνία και να ανατρέψει όλες τις πτυχές της καθημερινότητας εκατομμυρίων εργαζομένων και λαϊκών στρωμάτων.

Έτσι προσπάθησε να αγνοήσει το ξεκάθαρο μήνυμα των εργαζομένων αξιολογώντας την απεργία ως «θλιβερή απο-

τυχία» δημοσιεύοντας ψεύτικα στοιχεία (το υπουργείο Ασφαλείας ανακοίνωσε συμμετοχή 40 χιλιάδων ατόμων!) και εντείνοντας την αντισυνδικαλιστική υστερία. Υπερασπίζεται με λύσσα την αναγκαιότητα του νόμου Omnibus, ο οποίος προωθεί την ποινικοποίηση κάθε κοινωνικής κινητοποίησης, επικεντρώνοντας κυρίως στις μαχητικές μορφές πάλης όπως είναι τα κλεισίματα/αποκλεισμοί οδικών αρτηριών (ιστορική παράδοση του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Αργεντινή), θεσπίζοντας ακόμη και πρόστιμα για τους διοργανωτές οι οποίοι θα καλούνται να πληρώσουν ακόμη και τα έξοδα μετακίνησης των μπάτσων που έρχονται να καταστείλουν τη διαδήλωση! Παρότι σε αυτή την «σταυροφορία» ο Μιλέι έχει την πλήρη υποστήριξη της αστικής τάξης, η άμεση απάντηση της εργατικής τάξης έδειξε πως ο συσχετισμός δυνάμεων είναι αρνητικός για την επίθεσή της.

Ήδη το Ομοσπονδιακό Δικαστήριο κήρυξε άκυρα 6 άρθρα του DNU (Διάταγμα Έκτακτης Ανάγκης) που αφορούν τις εργασιακές σχέσεις, μεταξύ των οποίων την ευελιξία των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, την απαγόρευση διεξαγωγής συνελεύσεων, την δυνατότητα απολύσεων ενόψει αναγκαστικών μέτρων και την απαγόρευση απεργιών σε δραστηριότητες που θεωρούνται απαραίτητες. Ακόμη κήρυξε άκυρη την αύξηση στα μέσα μαζικής μεταφοράς στην Μητροπολιτική Περιοχή του Μπουένος Άιρες (Gran Buenos Aires: 15,8 εκατ. κάτοικοι, παράγεται το 48% του ΑΕΠ) η οποία προγραμματιζόταν να θεθεί σε εφαρμογή τις πρώτες μέρες του Φεβρουαρίου. Οι δικαστικές αποφάσεις οι οποίες ήρθαν αμέσως μετά τις κινητοποιήσεις δεν

κο. Από τη μια, είναι υπαρκτό το ιστορικό δίκαιο της Κίνας να κλείσει μια εκκρεμότητα της εθνικής ολοκλήρωσής της — απαίτηση που πλέον όμως δεν προέρχεται από ένα καταπιεσμένο έθνος αλλά έχει γίνει κομμάτι μιας στρατηγικής ιμπεριαλιστικής ανάπτυξης. Από την άλλη, οι φωνές για «αυτοδιάθεση» και «αυτοάμυνα» της Ταϊβάν ηχούν όλο και περισσότερο ως κάλεσμα του πληθυσμού να ριχτεί σε ένα πολεμικό ολοκαύτωμα για να εξυπηρετηθούν τα αμερικανικά συμφέροντα ανάσχεσης της Κίνας. Φαίνεται αλήθεια ότι, με το πέρασμα των δεκαετιών, ο πληθυσμός της Ταϊβάν αναγνωρίζει λιγότερο τον εαυτό του ως συμπατριώτη των Κινέζων. Αυτό, ωστόσο, απέχει πολύ από το να έχει εμπιστοσύνη στα σχέδια των ΗΠΑ. Που για άλλη μια φορά ψάχνουν πρόθυμους να θυσιαστούν γι' αυτές, αρκεί να βρίσκονται όσο το δυνατόν πιο μακριά από την επικράτειά τους!

Αυτά δείχνουν τα αποτελέσματα των εκλογών, καθώς και τις σοβαρές οικονομικές σχέσεις Κίνας - Ταϊβάν, έναν επιπλέον παράγοντα ώστε ο λαός του νησιού να μην θέλει πολεμικές περιπέτειες.

Ωστόσο, η αδυσώπητη λογική του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού σπρώχνει προς τον πόλεμο. Η Κίνα προετοιμάζει εντατικά τον στρατό της και δεν μπορεί να υποχωρήσει. Οι ΗΠΑ ρίχνουν όλο και μεγαλύτερο βάρος στην περιοχή, με τα επιτελεία τους να προετοιμάζουν την κοινή γνώμη για πιθανή στρατιωτική σύγκρουση στην Ταϊβάν μέχρι π.χ. το 2027. Αυτό θα έφερνε την ανθρωπότητα μια ανάσα από τον γενικό πολεμικό όλεθρο. Η αντιπολεμική πάλη δεν θα μπορούσε να είναι πιο επείγουσα.

ανατρέπουν φυσικά την επίθεση της κυβέρνησης, όμως, είναι τα πρώτα σημάδια που δείχνουν πως η εργατική και λαϊκή κινητοποίηση έχει τη δυνατότητα να ραγίσει την επιθετικότητα της κυβέρνησης και να τη σταματήσει.

Κάτω από την πίεση της λαϊκής δυσανεξίας, τα τρία βασικά συνδικαλιστικά κέντρα (CGI, CTA-T και CTA-A) αναγκάστηκαν να ανακοινώσουν ως ημέρα κινητοποίησης την ημέρα της ψήφισης του DNU χωρίς όμως να προκηρύξουν απεργία ούτε να ανακοινώσουν κανένα σχέδιο αγώνα. Με τον κυριότερο φόβο τους να παραμένει η ανεξάρτητη έκφραση της εργατικής βάσης και κυρίως οι επαναστατικές δυνάμεις που αποτελούν και την κύρια αντιπολίτευση ενάντια στην περονική γραφειοκρατία, η ηγεσία των συνδικάτων παίζει ένα αρκετά βρώμικο παιχνίδι «πιέζοντας» στα λόγια τους βουλευτές να καταψηφίσουν χωρίς να αναλάβουν το παραμικρό καθήκον για την οργάνωση και κινητοποίηση της εργατικής τάξης.

Οι οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς έχουν καταλάβει τους θανάσιμους κινδύνους αυτής της επίθεσης και ετοιμάζουν ένα σχέδιο αγώνα που βασίζεται στις συνελεύσεις των εργαζομένων και σε όλες τις μορφές οργάνωσης από τα κάτω. Με αυτό τον τρόπο προετοιμάζουν το έδαφος για να αναχαιτίσουν κάθε πιθανό συμβιβασμό ή υποχώρηση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και για να δημιουργηθεί μια νικηφόρα προοπτική ενάντια στο πραξικοπηματικό καθεστώς που προσπαθεί να επιβάλει η κυβέρνηση του νεοφασίστα Μιλέι.

■ Π.Μ

Η Συμφωνία της Βάρκιζας: ο ενταφιασμός της ελληνικής επανάστασης

Η ελληνική επανάσταση (1941-1949) αποτελεί μία από τις πιο σημαντικές περιόδους του εργατικού κινήματος στην χώρα. Στην πιο κρίσιμη στιγμή η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ πρόδωσε την επανάσταση με την Συμφωνία της Βάρκιζας, αποπλίζοντας την αντίσταση, ενώ είχε την δύναμη για την κατάληψη της εξουσίας. Πώς όμως το ΚΚΕ έθαψε μια ολόκληρη επανάσταση, ενώ ο ένοπλος στρατός του, ο ΕΛΑΣ κατείχε σχεδόν τα τρία τέταρτα της Ελλάδας;

Η Συμφωνία της Βάρκιζας ήρθε ως αποτέλεσμα της Συμφωνίας του Λιβάνου (Μάιος 1944) η οποία προέβλεπε την δημιουργία κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, και της Συμφωνίας της Καζέρτας (Σεπτέμβριος 1944) η οποία έθετε σε πλήρη έλεγχο τις αντιστασιακές δυνάμεις υπό τις διαταγές του βρετανού στρατηγού Σκόμπι. Και στις δύο αυτές συμφωνίες, το ΚΚΕ έκανε ολέθριες παραχωρήσεις για τον αντιστασιακό στρατό προς τους Βρετανούς. Ο κύριος λόγος που συμφώνησαν με αυτές τις αποφάσεις ήταν η προσκόλληση στην πολιτική του Λαϊκού Μετώπου και στις εντολές της Μόσχας.

Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος έφτανε προς στο τέλος του και ο ΕΛΑΣ είχε υπό την κατοχή του περίπου το 80% των ελληνικών εδαφών, ο Μάρκος Βαφειάδης είχε απελευθερώσει μάλιστα και την Θεσσαλονίκη. Η γη όμως είχε ήδη μοιραστεί στις μεγάλες δυνάμεις, την Ελλάδα την πήρε ο Τσώρτσιλ, ενώ τα υπόλοιπα Βαλκάνια τα πήρε ο Στάλιν. Ήταν σχεδιασμένο λοιπόν, η ελληνική επανάσταση να θαφτεί, το ΕΑΜ δεν θα πήγαινε κόντρα στις αποφάσεις. Με την αποχώρηση των ναζί τον Οκτώβριο του '44 ξεκίνησε η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας όπως είχε οριστεί από την συμφωνία του Λιβάνου με πρωθυπουργό τον Γεώργιο Παπανδρέου, ενώ το ΚΚΕ πήρε έξι υπουργεία.

Πάνω στην Συμφωνία της Καζέρτας ο Παπανδρέου, τον Δεκέμβριο του ίδιου χρόνου, ζήτησε τον αποπλισμό και την διάλυση των αντιστασιακών δυνάμεων. Έτσι ξεκίνησαν τα μεγαλειώδη Δεκεμβριανά ως άρνηση των ανταρτών να δώσουν τα όπλα. Στις 2 Δεκεμβρη κηρύσσεται γενική απεργία από το ΕΑΜ και στις 3 και 4 γίνονται ειρηνικές διαδηλώσεις στο κέντρο της Αθήνας, οι οποίες πνίγονται στο αίμα από τους πυροβολισμούς των Βρετανών και της οργάνωσης Χ. Τις επόμενες μέρες ξεκίνησαν οι πρώτες μάχες. Οι Άγγλοι είχαν υπό την

κατοχή τους το κέντρο της Αθήνας, ενώ ο ΕΛΑΣ κατέλαβε τα περιφερειακά αστυνομικά τμήματα. Ο Τσώρτσιλ επέμεινε στις συγκρούσεις πάρα τις προτάσεις για ομαλοποίηση της κατάστασης, ενισχύοντας ακόμα περισσότερο τον κυβερνητικό στρατό. Μάλιστα ήρθε και στην Αθήνα για διαπραγματεύσεις (στο ξενοδοχείο που διέμενε είχε στηθεί ολόκληρος εκρηκτικός μηχανισμός, ο οποίος τελικά λόγω του δισταγμού της ηγεσίας του Κόμματος δεν ενεργοποιήθηκε ποτέ). Μετά από έναν μήνα συγκρούσεων στις γειτονιές της Αθήνας, ο ΕΛΑΣ ηττήθηκε. Το ΚΚΕ όμως κρατούσε την μεγαλύτερη δύναμη των ταξιαρχών του ΕΛΑΣ με τους ηγέτες της (τον Βελουχιώτη και τον Σαράφη) στα βουνά της Ηπείρου να κυνηγεί έναν ήδη ηττημένο εχθρό, τις δυνάμεις του ΕΔΕΣ, τον οποίο και διέλυσαν μέσα σε 4 μέρες.

Στις 12 Φεβρουαρίου του 1945 υπογράφεται η Συμφωνία της Βάρκιζας υπό τον ΓΓ του ΚΚΕ, Γεώργιο Σιάντο. Μέχρι τις 28 του ίδιου μήνα είχαν αποπλιστεί όλες οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ, πέρα μόνο μιας μικρής ομάδας του Άρη Βελουχιώτη που αρνήθηκε να δώσει τα όπλα. Οι διακηρύξεις του κόμματος έκαναν λόγο για ανάγκη ομαλοποίησης της κατάστασης ή εισόδου σε ειρηνική περίοδο, όπου η μάχη θα δοθεί με την προπαγάνδα. Ενώ το ΚΚΕ έμεινε πιστό στην Συμφωνία της Βάρκιζας, η αστική τάξη έκανε το ακριβώς αντίθετο από αυτά που υποσχέθηκε, εξαπέλυσε την Λευκή Τρομοκρατία. Τον Μάιο του '44 γυρίζει πίσω στην Ελλάδα ο Νίκος Ζαχαριάδης από το στρατόπεδο συγκέντρωσης Νταχάου και παίρνει αυτομάτως την ηγεσία του κόμματος. Πολλοί εκείνη την περίοδο πίστεψαν (όπως και ο Άρης) ότι θα βάλει τα πράγματα

στη σειρά και η ελληνική επανάσταση θα αναγεννηθεί. Ο Ζαχαριάδης όμως, ως θαυμαστής του Στάλιν, απαίτησε να συμμορφωθούν στην Συμφωνία της Βάρκιζας. Μάλιστα έφτασε να χαρακτηρίσει την δραστηριότητα του Άρη τυχοδιωκτική και προδοτική — η αποκήρυξή του έστειλε τελικά τον αρχικαπετάνιο στον θάνατο.

Η Λευκή Τρομοκρατία με τα Τάγματα Ασφαλείας δολοφόνησε πάνω από χίλιους αγωνιστές, βασανίστηκαν δεκάδες χιλιάδες, ενώ το ΚΚΕ ζητούσε από τα στελέχη του σε αυτό το κλίμα τρομοκρατίας να κρατήσουν αυτοσυγκράτηση. Πάνω στην σύγχυση της ηγεσίας του να πάρει αποφάσεις, το ΚΚΕ δεν πρόλαβε να κατέβει στις πρώτες μεταπολεμικές εκλογές τον Μάρτιο του '46 κι έτσι δεν είχε εκλογικά να εκφραστεί η Ελληνική Αντίσταση. Έτσι έδωσε πάτημα στην νέα φιλοβασιλική κυβέρνηση να συνεχίσει την τρομοκρατία. Το αποτέλεσμα ήταν να ανασυγκροτηθεί το ένοπλο σώμα από την αρχή με ηγέτη τον Μάρκο Βαφειάδη. Ο Δημοκρατικός Στρατός θα δώσει ηρωικές μάχες στον εμφύλιο πόλεμο τα επόμενα χρόνια αλλά θα ηττηθεί λόγω της στρατηγικής που ακολούθησε ο Ζαχαριάδης και της απομόνωσής του από την ΕΣΣΔ, η οποία τελικά δεν τον βοήθησε ποτέ. Έτσι, τελείωσε μια για πάντα η Ελληνική Επανάσταση.

Η εργατική τάξη θα κάνει πολλά χρόνια μέχρι να συνέλθει από την ήττα του εμφυλίου. Η Βάρκιζα θα μείνει ανεξίτηλη σε γενιές εργατών μέχρι και σήμερα ως το σύμβολο της μεγαλύτερης προδοσίας στην ιστορία του αγώνα του ελληνικού λαού.

■ Στ. Σαβ.

Γερμανία

Οικονομική κρίση και κοινωνικοί αγώνες

■ Άγγελος Φουρνοτζής

Η οικονομική ατμομηχανή της ΕΕ, η Γερμανία, βουλιάζει με τη σειρά της στην οικονομική κρίση απειλώντας με μεγαλύτερη οικονομική υποβάθμιση το σύνολο της ευρωπαϊκής οικονομίας και των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών.

Χτυπημένη από τη γενική οικονομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος και τους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, που εκφράζεται με την πτώση του παγκόσμιου εμπορίου και τη μείωση των εξαγωγών της – του σκληρού ανταγωνισμού από ΗΠΑ και Κίνα – το βαρύ χτύπημα από την τερατώδη αύξηση των τιμών ενέργειας που οφείλεται κυρίως στην άνευ όρων προσχώρησή της στο αντιρωσικό στρατόπεδο των ΗΠΑ, η Γερμανία εμφάνισε για το 2023 μείωση του ΑΕΠ της κατά 0,3% και περίπου τα ίδια προβλέπονται για το 2024.

Η απάντηση της γερμανικής κυβέρνησης (δηλαδή της αστικής τάξης) στην κρίση είναι η άμεση περικοπή κοινωνικών δαπανών για όλη την κοινωνία και η φτωχοποίηση εργατών και αγροτών ώστε να εξοικονομούνται χρήματα για την ενίσχυση του γερμανικού κεφαλαίου, την εκπλήρωση του προγράμματος στρατιωτικού επανεξοπλισμού και την ενίσχυση της Ουκρανίας. Με αυτή τη λογική ο προϋπολογισμός που κατέθεσε η συμμαχική κυβέρνηση Σοσιαλδημοκρατών - Πράσινων - Φιλελεύθερων περικόπτει διαφόρων ειδών κοινωνικές δαπάνες, κυρίως στην Υγεία με το πρόσχημα της λήξης της πανδημίας, περιορίζει δε το δανεισμό της κυβέρνησης στα 40 δισ. λόγω της επαναφοράς του φρένου χρέους που είχε ανασταλεί λόγω πανδημίας το 2019. Αυτό προβλέπει ότι ο δανεισμός μπορεί να είναι το 0,35% του ΑΕΠ. Πολλοί γερμανοί οικονομολόγοι ζητούν να αυξηθεί αυτό το όριο στο 0,50% του ΑΕΠ και ωστόσο το κρατικό χρέος φτάσει στο 90% του ΑΕΠ (σήμερα είναι στο 65,1%), ώστε να υπάρξουν περιθώρια για δημοσιονομική χαλάρωση. Ωστόσο για την ώρα υπερισχύει η σκληρή γραμμή της σφιχτής δημοσιονομικής πολιτικής. Πρόσχημα για τον προϋπολογισμό λιτότητας αποτέλεσε και η απόφαση του συνταγματικού δικαστηρίου να επιστραφούν 17 δισ. που αντλήθηκαν από τις δαπάνες για την πανδημία και χρησιμοποιήθηκαν για άλλους σκοπούς.

Η κοινωνική κατάσταση είναι εκρηκτική λόγω της ακρίβειας, της φτώχειας,

της εντατικοποίησης τους χώρους δουλειάς, της συνεχούς υποβάθμισης του κοινωνικού κράτους. Το σύστημα υγείας κυριολεκτικά χαροπαλεύει με έλλειψη φαρμάκων, 5.000 γιατρών και χιλιάδων κλινών, με εγχειρήσεις να γίνονται στις 10 το βράδυ. Η κλιματική κρίση και οι μεγάλες πλημμύρες του χειμώνα που βύθισαν χωριά ακόμα και πόλεις στα νερά, ήταν το κερασάκι στην τούρτα. Οι κινητοποιήσεις με εκρηκτικό χαρακτήρα σημαντικών κοινωνικών στρωμάτων ήταν αναμενόμενες. Η οικονομική κρίση και η κοινωνική δυσαρέσκεια οξύνουν και την πολιτική κρίση και τις διεργασίες στο πολιτικό σκηνικό της Γερμανίας. Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν πως μόνο 1 τους 5 Γερμανούς εγκρίνει την πολιτική του Σολτς. Σε ποσοστά δίνουν 13% στους Σοσιαλδημοκράτες (SPD), 13% στους Πράσινους και 5% στους Φιλελεύθερους του κυβερνητικού συνασπισμού. Σταθερά στο 30% οι Χριστιανοδημοκράτες (CDU) χωρίς άνοδο, δεύτερο το ακροδεξιό AfD με 22%. Ενώ, η εκφυλισμένη αριστερά του Die Linke μόλις στο 3%. Νέο αριστερό κόμμα που διασπάστηκε από το Die Linke με την ονομασία «Συμμαχία Ζάρα Βάγκενκνεχτ - για τη λογική και τη δικαιοσύνη» (BSW) και ζητάει την ακύρωση των αντιρωσικών κυρώσεων, την απευθείας αγορά ρωσικού αερίου και ειρηνευτικές συνομιλίες στο Ουκρανικό, είναι στο 7%. Όμως και από το CDU αποχώρησε ακροδεξιά τάση και ίδρυσε νέο κόμμα με πρόεδρο τον πρώην επικεφαλής των γερμανικών υπηρεσιών ασφαλείας (συμμετείχε και στη σύνοδο ακροδεξιών στη Γερμανία). Σημαντική εξέλιξη είναι και η ίδρυση τουρκικού κόμματος – παρακλάδι του AKP του Ερντογάν – που απευθύνεται σε 2,5 εκατ. μουσουλμάνους ψηφοφόρους, οι οποίοι θα διπλασιαστούν μετά την εφαρμογή του νέου νόμου για την μετανάστευση την άνοιξη και θα γίνει το μακρύ χέρι της Τουρκίας στην γερμανική πολιτική σκηνή.

Η πολυδιάσπαση του πολιτικού σκηνικού είναι αποτέλεσμα των αντεργατικών, νεοφιλελεύθερων πολιτικών, της κοινωνικής ανισότητας που δημιουργήσαν και της γιγάντιας κοινωνικής δυσαρέσκειας. Αυτές είναι και οι ρίζες της ανόδου της ακροδεξιάς, όχι μόνο στη Γερμανία αλλά σε όλη την Ευρώπη, με σημαντικότερη όμως αιτία την πλήρη αστικοποίηση/σοσιαλδημοκρατικοποίηση της Αριστεράς που την οδήγησε στον πλήρη εκφυλισμό και

την απαξίωση και επέφερε σημαντικό πολιτικό και οργανωτικό αφοπλισμό του εργατικού κινήματος (όπως χαρακτηριστικά, συμμετοχή σε αστικές κυβερνήσεις, έγκριση αντιλαϊκών προϋπολογισμών και πολεμικού εξοπλισμού, υποστήριξη Νατοϊκών, αναπαραγωγή της «έλλειψης εναλλακτικής» στον καπιταλισμό).

Αγρότες και εργαζόμενοι στους δρόμους

Το 68% της γερμανικής κοινωνίας συμφωνεί με τις αγροτικές κινητοποιήσεις και στηρίζει τα αιτήματά τους δείχνοντας το βάθος της κοινωνικής αναταραχής. Η γερμανική κυβέρνηση επιτέθηκε στους αγρότες με μείωση των επιδομάτων/αποζημιώσεων, κατάργηση της επιδότησης στο πετρέλαιο κίνησης, αλλαγή στο καθεστώς «φθηνών» τελών κυκλοφορίας και αύξηση της φορολογίας τους. Αν αναλογιστούμε την εκτίναξη του κόστους παραγωγής (ειδικά λόγω ενέργειας, ακρίβειας σε σπόρους, φάρμακα, λιπάσματα κ.λπ.) και την πτώση τιμών αγοράς λόγω αθρόων εισαγωγών από τρίτες χώρες, η κατάσταση για τους αγρότες έγινε ασφυκτική και εκφράζεται με σκληρούς αγώνες. Εκατοντάδες μπλόκα έχουν στηθεί σε όλη τη Γερμανία στον οδικό άξονα, τρακτέρ αποκλείουν μεγάλες αποθήκες logistics διαμαρτυρούμενες για την ακρίβεια (AMAZON, LIDL, ALDI κ.ά.) Αποκορύφωμα, η συγκέντρωση 3.000 τρακτέρ στην πύλη του Βρανδεμβούργου και η συγκέντρωση 30.000 αγροτών στο Βερολίνο. Γερμανοί αγρότες με συναδέλφους τους από Γαλλία και Βέλγιο συμμετείχαν και στην επεισοδιακή περικύκλωση της Συνόδου Κορυφής της ΕΕ στις Βρυξέλλες όπου συζητούνταν και η νέα ΚΑΠ (Κοινή Αγροτική Πολιτική). Η κυβέρνηση απειλεί με καταστολή και ποινικοποίηση του αγώνα, ενώ προβοκάρει την αγροτιά μιλώντας για ακροδεξιό δάχτυλο, ωθεί στον κοινωνικό αυτοματισμό, ενώ η μόνη υποχώρηση που κάνει είναι να μεταφέρει την κατάργηση της επιδότησης στο πετρέλαιο για το 2026. Δηλώνουν αναγκασμένοι να προχωρήσουν σε περικοπές και «λυπούνται» που αυτές πλήττουν τους αγρότες ενώ χιλιάδες μετανάστες ζουν με επιδόματα χωρίς να δουλεύουν (!) στρώνοντας χαλί στην ακροδεξιά. Οι γερμανοί αγρότες δείχνουν ως τώρα ανυποχώρητοι και αποφασισμένοι.

Σε απεργιακές κινητοποιήσεις βρίσκονται και οι οδηγοί φορτηγών, οι εργαζόμενοι στην ασφάλεια των αεροδρομίων, οι πανεπιστημιακοί γιατροί, οι εργαζόμενοι στα τοπικά μέσα μαζικής μεταφοράς (τραμ, μετρό, λεωφορεία), ενώ ξεχωρίζει η πολυήμερη και συνεχιζόμενη απεργία των μηχανοδηγών των τρένων που ζητούν αύξηση 555 ευρώ μηνιαίως, μείωση ωρών εργασίας για τους εργαζόμενους σε βάρδιες από 38 στις 35 ώρες την εβδομάδα και εφάπαξ βοήθημα για αναπλήρωση των απω-

λειών από τον πληθωρισμό 3.000 ευρώ ετησίως. Οι διαπραγματεύσεις με την εργοδοσία δεν καταλήγουν σε συμφωνία και οι απεργιακές κινητοποιήσεις συνεχίζονται με συμμετοχή 80%.

Αντιφασιστικός συναγερμός

Η είδηση της διενέργειας συνάντησης στο Πότσνταμ του AfD με νεοναζιστικές οργανώσεις και ακροδεξιές προσωπικότητες με σκοπό τη χάραξη κυβερνητικής πολιτικής για το AfD και με κύριο άξονα την απέλαση/στοχοποίηση μεταναστών, κινητοποίησε τα αντιφασιστικά ανατακλαστικά της γερμανικής κοινωνίας. Εδώ και τρεις εβδομάδες γίνονται αντιφασιστικές συγκεντρώσεις σε 100 πόλεις με πάνω από 1,5 εκατομμύριο συμμετέχοντες. Στο Βερολίνο οι διαδηλωτές έφτασαν τους 350.000. Ακόμα και η ετήσια εκδήλωση για τη δολοφονία των ηγετών της γερμανικής επανάστασης το 1919, Ρόζας Λούξεμπουργκ και Καρλ Λίμπκνεχτ ήταν ιδιαίτερα μαζική και χτυπήθηκε από την αστυνομία με 8 τραυματίες και 16 συλλήψεις, με την αιτιολογία πως τα συνθήματα υποστήριξης των Παλαιστίνιων εκφράζουν αντισημιτισμό! Οι διαδηλωτές αντιμετώπισαν σθεναρά την αστυνομική καταστολή.

Ωστόσο η έλλειψη της επαναστατικής αριστεράς και πολύ περισσότερο μιας επαναστατικής Κομμουνιστικής Διεθνούς είναι αποφασιστική για την εξέλιξη όλων των κινητοποιήσεων. Αφού δεν υπάρχει κάποιος να εξοπλίσει τις μάζες με ένα πρόγραμμα άμεσων διεκδικήσεων που να οδηγεί σε μια αντικαπιταλιστική διέξοδο, σε μια κυβέρνηση εργαζομένων με σοσιαλιστική προοπτική, ενάντια στην ιμπεριαλιστική ΕΕ και την ευρωπαϊκή μπουρζουαζία του Πολέμου, της Φτώχειας του Ρατσισμού.

Ο δρόμος θα είναι μακρύς αλλά έχει ανοίξει. Οι ταυτόχρονες αγροτικές κινητοποιήσεις σε Γερμανία, Γαλλία, Ιταλία, Ρουμανία, Ελλάδα και αλλού, ο πρόσφατος εργατικός αγώνας για την υπεράσπιση της κοινωνικής ασφάλισης στην Γαλλία, οι μεγάλες απεργίες σε όλη την ευρωπαϊκή ήπειρο δείχνουν ότι το αντεργατικό, αντιλαϊκό οικοδόμημα της ΕΕ τρίζει και οι ώρες της δικτατορίας του πάνω στις μάζες της Ευρώπης είναι μετρημένες. Οι ευρωεκλογές θα δείξουν αυτή την τάση. Είναι καθήκον της επαναστατικής αριστεράς να ηγηθεί αυτής της αντισυστημικής τάσης οδηγώντας σε σκληρές συγκρούσεις την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα, με τις κυβερνήσεις των Πλουσίων που κυβερνούν βοναπαρτιστικά, περιορίζοντας και, στο τέλος, σβήνοντας την επέκταση των ακροδεξιών/φασιστικών συμπληρωμάτων του καπιταλιστικού συστήματος και αναχαιτίζοντας την επιταχυνόμενη εμπλοκή των κρατών της ιμπεριαλιστικής ΕΕ στον πόλεμο που ξεκίνησαν οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές ενάντια στους ανταγωνιστές της Ανατολής, Κίνα και Ρωσία.

